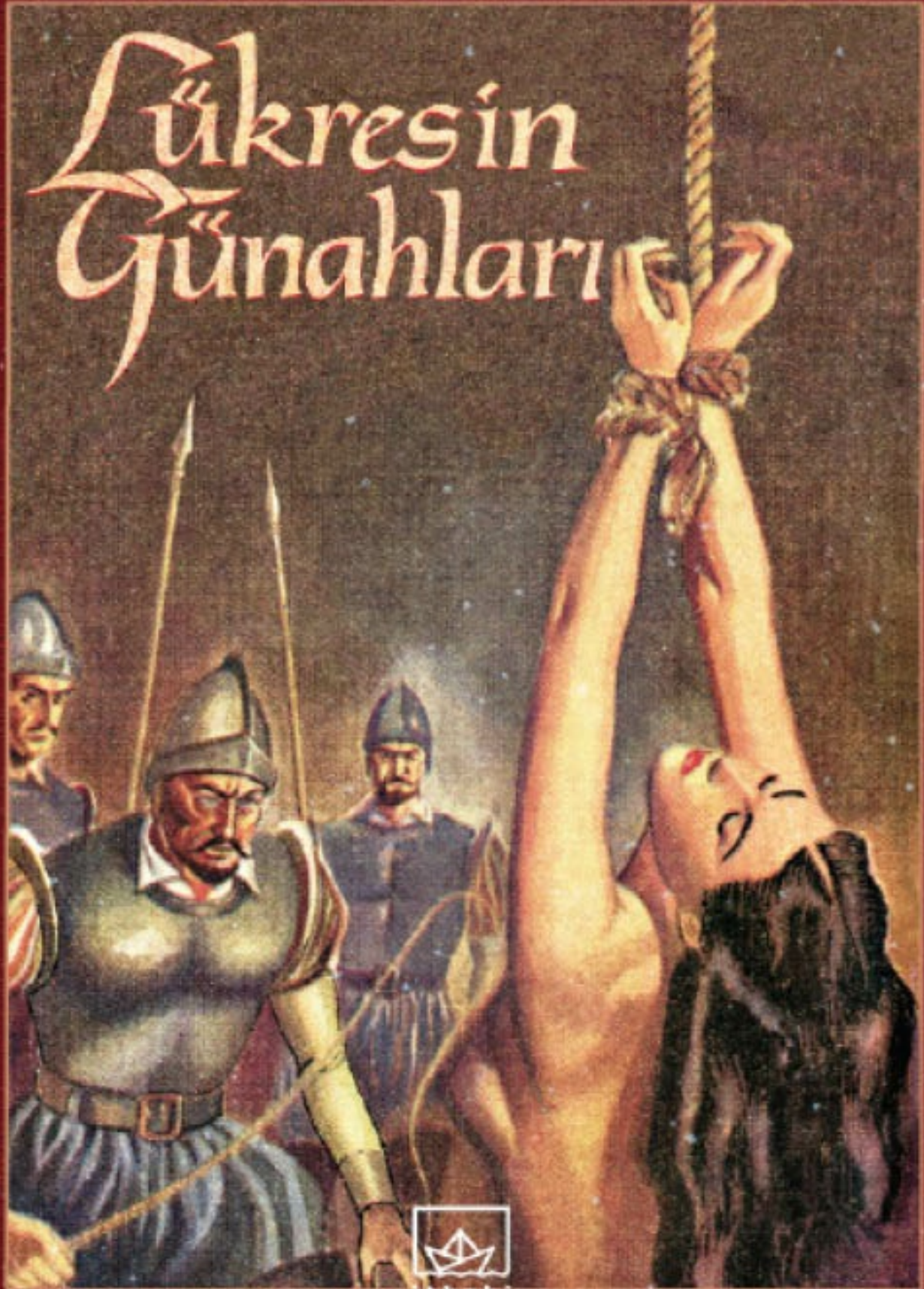

KEMAL TAHİR

Sükresin
Günahları

ithaki

Kemal Tahir
(1910-1973)

Kemal Tahir İstanbul'da doğdu. Gaziihasanpaşa Rüştiyesi'ni bitirip girdiği Galatasaray Lisesi'nin ikinci sınıfından ayrılarak öğrenimini yarıda bıraktı. Avukat katipliği, ambar muhasipliği, gazetecilik gibi işlerde çalıştı. 1938'de, Nâzım Hikmet'le birlikte yargılandığı Donanma Komutanlığı Mahkemesi'nde on beş yıl hapse mahkum edildi. On iki yıl Çankırı, Çorum, Kırşehir, Malatya cezaevlerinde yattıktan sonra, 1950'de Genel Af Yasası uyarınca geri kalan cezası bağışlandı. 1955'ten sonra yayımlamaya başladığı romanlarıyla edebiyatımızın önde gelen yazarları arasına katıldığı gibi, tarih konusundaki görüşleriyle de düşün hayatımızı etkiledi. 21 Nisan 1973'te, bir kalp krizi sonucunda İstanbul'da öldü.

Lükres'in Günahları

Kemal Tahir

(F. M. İkinci)

İthaki Yayınları 1089

Genel Koordinatör: *Tuğçe Nida Sevin*

Son Okuma: *Selçuk Aylar*

Kapak Uygulama: *Şükrü Karakoç*

Grafik Uygulama: *Özge Boz*

1. Baskı, Mart 2016, İstanbul

ISBN: 978-605-375-538-8

Sertifika No: 11407

© *İthaki*, 2016

Bu kitabın telif hakkı Kemal Tahir Vakfı temsilcisi ONK Ajans Ltd. Şti.'den alınmıştır.

Yayıncının yazılı izni olmaksızın alıntı yapılamaz.

İthaki™ Penguen Kitap-Kaset Bas. Yay. Paz. Tic. Ltd. Şti.'nin yan kuruluşudur.

Bahariye Cad. Dr. İhsan Ünlüer Sok. Ersoy Apt. A Blok No: 16/15

Kadıköy - İstanbul

Tel: (0216) 348 36 97 Faks: (0216) 449 98 34

editor@ithaki.com.tr – www.ithaki.com.tr – www.ilknokta.com

Kemal Tahir

(Çev. F. M. İkinci)

LÜKRES'İN GÜNAHLARI

Yayınevinin Notu

Kemal Tahir'in Çağlayan Yayınevi için F. M. İkinci adıyla "çevirdiği", 1 Mayıs 1955 tarihli *Lükres'in Günahları*'nın giriş sayfasında yazar adı bulunmuyor. Kitabın sırtında ise "Alice Mack" ismine rastlamak mümkün. Hemen her satırıyla "Mayk Hammer çevirmeni"nin kendine özgü üslubunu yansıtan bu küçük kitap, okurların fark edeceği gibi daha ziyade bir telif eser havasına sahip. Bir çeviri olarak kabul edildiği takdirde bile, Kemal Tahir'in serbestçe kalem oynattığı "özel bir çeviri" sayılabilir ancak. Dönem okurlarının zevkli saatler geçirmesi için Borjiya'ların, özellikle de "Lükres Borjiya"nın tarihinden daha elverişli bir konu bulmak kolay değildi. *Halk Plajı*'ndan sonra, hemen her satırı skandallarla dolu *Lükres'in Günahları* da bizi bir kez daha 1950'lerin renkli yayıncılık dünyasına davet ediyor...

1492 yılının Ağustos ayı. Dışarıda bunaltıcı bir sıcak var. Bu sıcak Vanozo di Katone'ye gebeliğinin verdiği sıkıntıyı bir kat daha arttırıyordu.

Genç kadın üzerindeki ince örtüyü büsbütün attı. Gözlerini baygınlaştırarak tavanın muhteşem oymalarına daldı. Roma'da dillere destan olan bu şahane sarayı Lükres'i doğurduğu zaman kocası Kardinal Aleksandr Borjiya hediye etmişti.

Vanozo kocasının ihtiraslı öpüşlerini özleyerek içini çekti. Kardinalin kendisine hiçbir zaman tam manasıyla sadık kalmadığını biliyordu; ama metreslerinden hiçbirini kendisinden hakikaten üstün tutmadığına da inanıyordu.

Karnındaki çocuk oynadı. Etine gömülü bu hareket gergin derisini sızlattı. "Bitse artık!" diye mırıldandı, "şundan artık kurtulsam!" Tekrar eski inceliğini bulmak, yeniden sevgilisinin tadına doyumaz okşamalarına kavuşmak istiyordu.

Bereket versin Kardinal Aleksandr Borjiya bu sıralarda kadınlarla fazla düşüp kalkamayacak kadar meşguldü. Herkes bir yıla varmadan onun Papalığa seçileceğini söylüyordu. Bu sebeple etrafını daha şimdiden bir sürü dalkavuk çevirmişti.

Vanoza elini karnına götürdü. Beşinci çocuğunu neredeyse doğuracak! Buna lüzum mu vardı sanki?... Büyük oğlu Sezar on beş yaşına çoktan bastı. Daha şimdiden zeki ve yakışıklı bir erkek! On iki yaşındaki Lükres de olgun bir genç kız sayılır. Hem olgun hem de güzeller güzeli... İkinci oğlu Givanni ise henüz dokuzunda yokken askerliğe bayılıyor. En küçükleri Gifredo pek minimini, pek şeker...

Vanoza halsiz bir hareketle meşin kaplı tokmağı tunç zile vurdu. Hususi hizmetçisi Mariya koşarak geldi.

İki gün evvel biraz geciktiği için çıplak sırtına on kırbaç yediğinden şimdi bir ceylan kadar çevik davranıyordu.

Kendisini kırbaçlattığı halde güzel hanıma sadakatle bağlıydı. Hem on tane kırbaç yemek mühim değil ki... Efendiler isterlerse esirlerini hiç yüzünden öldürtebilirler. Senyör Sezar keyfi öyle istedikçe bazı zehirlerin kudretini insanlar üzerinde denemiyor mu? Bir keresinde Mariya kulaklarıyla işitmişti. Genç efendileri hususi hizmetkârına, "Hayvanlarda tecrübe etmek olmaz. Bunu esirlerden birisine yedirelim," demedi mi?

Senyorita Vanoza da icabında gaddardı ama oğlu ve kocası kadar değil. İnsanlara arada sırada şefkat gösterdiği de oluyordu.

"Lükres nerede Mariya?"

"Senyorita Lükres uyuyorlar efendim. Bu akşam nişanlanacakları için dinleniyorlar. Rahatsız edilmemelerini emrettiler efendim."

Vanoza güzel yüzünü şımarık şımarık asarak somurttu. Kardinal körpe kızını Don Cerubin'le nişanlamak için neden bu kadar acele ediyordu kuzum? Neden kendisinin doğurmasını beklemiyordu?

Mariya yanılmıştı. O saatte güzel Lükres uyumuyordu, Sicilyalı bir hizmetçiye vücudunu ovduruyordu. İpek yastıklarla dolu yumuşak bir divana sırtüstü uzanmıştı. Çırılçıplaktı. O da annesi gibi tavanın nakışlarına bakarak derin derin düşünüyordu.

On birini yeni bitirdiği halde gerek yüzünün manası, gerekse gayet mütenasip vücudu olgun bir genç kıızı hatırlatmaktaydı. Annesinden çok daha güzel olacağı daha şimdiden belli! Altın renkli gür saçları belinden aşağıya iniyor, deniz mavisini gözleri ihtiraslı ışıltılarla parlıyordu. Biraz ince, biraz uzunca burnu babasına çekmişti ama çocuk yüzüne olgun ve ihtiraslı kadın hali veren buydu. Ağzı annesininki gibi etli ve kırmızı. Bu harikulade güzel yüzde, Borjiya'lara mahsus hain bir pervasızlık var.

O da ağabeysi Sezar gibi insanlara acımıyor. Hususi hizmetlerini görmek için satın alınmış Venedikli kölesine, Maryo'ya işkence etmekten zevk duyduğunu görenler ileride erkekleri nasıl mahvedeceğini korkuyla düşünüyorlar.

Lükres kölesinin kendisine deli gibi âşık olduğunu biliyor, bu ümitsiz aşkı körüklemek için elinden geleni yaparak körpe delikanlının ıstırabını arttırmaktan çok hoşlanıyordu.

Nitekim kapı vurulduğu zaman:

“Kim o?” diye sordu. Maryo'nun sesini duyunca üstüne bir şey almaya lüzum görmeden:

“Gel!” diye bağırıldı.

On altı yaşındaki bedbaht delikanlı sedirde yatan şahane güzelliği bütün çıplaklığı ile görünce adeta sendeledi. Güzel yüzüne kan hücum etti. Hem gözlerini kaçırmak istiyor, hem de yiyecek gibi bakmaktan kendini çekip alamıyordu. Lükres şımarık bir sesle:

“Ne var?” diye sordu.

Delikanlı bir şeyler kekeledi. Ağabeysi Senyör Sezar görüşmek istiyorlarmış...

“Olur, gelsin!”

Köle çıkınca masajcı kızdan ince sabahlığını istedi. Bunu ihmalkâr bir hareketle sırtına geçirdi. Bu suretle eşsiz güzelliği, çıldırtıcı cazibesini örtmemiş aksine daha iştah veren, daha kudurtan bir çerçeveyle süslenmişti.

Sezar içeri girdi. Uzun boylu değildi ama, sahiden yakışıklıydı. Üzerinde siyah satenden dappardacak bir elbise vardı. Bu elbise vücudunun muntazam hatlarını meydana vuruyordu. Yüzünde yorgun bir gaddarlık sezilmekteydi. Yeni metresi Madelona'nın, dünya güzeli sayılan Farnese Düşesi'nin koynundan daha demin çıkmıştı.

Lükres hizmetçisini bir işaretle odadan uzaklaştırmak istedi. Sezar kızıl saçlı körpe Sicilyalı kıızı birkaç kere daha görmüş, ipince belini, oldukça geniş kalçalarını, bilhassa uzun bacaklarını çok beğenmişti.

Kız yanından geçerken kolunu tutup yüzünü kendisine çevirdi:

“Ne hoş şey bu?” diye yorgun yorgun güldü, adın ne senin?

“Leonora efendimiz!”

“Ovmasını iyi bilir misin?”

Haber gönderdiği köleden Sicilyalı esirenin kız kardeşine masaj yaptığını öğrenmiş olmalıydı.

Küçük Leonora'nın gözlerine dehşet doldu. Mahvolduğuna hiç şüphe kalmamıştı:

“Bilirim efendimiz!” diye kekeledi.

“Başım fena ağrıyor Leonora! Birazdan daireme gel de şakaklarımı biraz ov!”

Leonora imdat ister gibi Lükres'e baktı. Lükres böyle bir davetin fenalığına akıl erdirecek insanlardan değildi. Ağabeysinın zevkini takdir etmiş gibi gülümsüyordu.

Sezar, kızın yüzünü yüzüne yaklaştırıp gözlerini gözlerine dikti. Bunu yaparken birazdan olacak şeyleri bir lütuf saydığını anlatmak istiyordu. Kırmızı saçlı başı bir an okşadı. Sonra parmaklarını

gömerek bu güzel başı adeta hınçla sarstı. Elini yavaş yavaş ince boynuna oradan da dik ve sert göğsüne indirdi. Birden öfkelenmiş gibi iterek:

“Birazdan... Sakın unutamam deme!” diye homurdandı.

Bu korkunç homurtudan sonra kocaman salonun sıcak havasını, sinirli, isterik gülüşlerini işitmek kime olsa dehşet verirdi.

Kızcağz bu dehşetle sarayın mermer döşeli loş koridorlarında koşarken nişanlısı Palo'ya artık ebediyen kavuşamayacağını bilmenin ıstırabına gömülüyordu.

Bir tek ümit kalmıştı: Sezar böyle küçük esirleri ekseriya unutturdu. Kız kardeşiyle bu geceki ziyafeti konuşmaya dalar da unutursa...

Babasının dalkavuklarından birisiyle siyasi bir meseleyi müzakere etmek zorunda kalarak aklından çıkarırsa...

Bir an geri dönüp körpe hanıma yalvarmayı, vaadini hatırlatmayı düşündü. Lükres küçük esirenin Sicilya'da Palo adında bir nişanlısı olduğunu, Leonora'nın bu delikanlıyı ölesiye sevdiğini biliyordu. Acaba kendisini ağabeysinin pençesinden kurtarır mı?

Durakladı. Fakat bir saniye sonra bu düşüncesine de, bu düşünceyle duraklamasına da şaştı. Burada bekâret filan gibi şeylere ehemmiyet veren mi var? Lükres fazladan kahkahalarla güler, “İyi ama Leonora, bundan Palo'ya ne zarar gelecek?” diye sorar da ıstırabını büsbütün arttırır.

Kızcağz bitkin bir halde odasına girdi. Kapıyı sıkıca örtüp yere diz çökerek kendisini bu felaketten kurtarması için Allah'a yalvarmaya başladı.

Halbuki Allah'ın Borjiya'ların işlerine pek karışmak istemediğini de bilmiyor değildi.

II

Leonora çıktıktan sonra Sezar çok tecrübeli bir zampara edasıyla kız kardeşine yaklaştı. Kızı bir kraliçeymiş gibi derin bir reveransla selamladı:

“Çok güzelsin Lükres,” dedi, “gözlerimi kamaştırıyorsun. Bütün İtalya’da senden daha güzel başka kadın yok.”

“Saçmalama Sezar! Ne istiyorsun onu söyle.”

Sezar’ı hiç sevmiyordu. Buna sebep belki de annesinin bu şımarık oğlanı bütün diğer çocuklarından fazla sevmesiydi. Bundan başka ağabeysinin faydasız gaddarlığına akıl erdiremiyordu. İnsan gaddarlık eder, bunu bir fayda için yapar. Bu fayda hiç değil insanı keyiflendirmek olmalı. Sezar çok zaman zevk almadan da, iş olsun diye gaddarlık ediyordu.

Sezar kız kardeşine demincek Leonora’ya baktığı gibi alıcı gözüyle bir müddet baktı.

“Bu akşam nişanlanıyorsun,” dedi, “öğrenmek istiyorum: bu pis işe neden razı oldun?”

“Babam emretti.”

“Senin gibi akıllı, daha mühimi bu kadar güzel bir kız yüzünü hiç görmediği bir herifle “babam emretti” diye nişanlanır mı?”

“Uzaktan gördüm.”

“Yüzünü seçtin mi?”

“Hayır!”

“Görmedin sayılır. Herif pisin biri. Ayrıca aptal mı aptal! Gayet dindar olduğunu söylersem aptallığının derecesine anlarsın.”

“Durunuz Sezar! Yoksa siz bana daha münasip bir koca mı buldunuz?”

Sezar dişlerini göstererek sırtıttı. Lükres’i kendisinden hiç korkmadığı için adeta seviyordu. Nitekim son metresi Madelona da kendisinden zerre kadar korkmuyordu. Herkes tir tir titrediği halde...

“Dinle Lükres,” dedi, “bu evlenme babamın hayatında işlediği ender hatalardan biridir. Senin yatağına layık başka delikanlı mı yoktu? Sen tut manastıra kapatılması lazım bir yobazı güzel Lükres’in başına musallat et!”

Lükres’in güzel gözleri dalmıştı. Süratle düşünüyordu. Acaba Sezar bu işte kendisine yardım edebilir mi? At üzerinde bir an gördüğü Dük Cerubin hakkında soruşturmaları Sezar’a hak verdirecek mahiyetteydi. Kocası olacak avanakla, tığ gibi Maryo’yu bir an mukayese etti. Kölesi güzel Maryo’yu hatırlar hatırlamaz yüzü pembeleşmiş, yüreğine hafif bir baygınlık, derisine tatlı bir ürperme gelmişti.

Sezar, gayet değersiz bir şeyden bahsediyor gibi:

“Meraklanma meleşim,” dedi, “herifle nişanlanacaksın ama evlenmenize müsaade etmeyeceğim.”

“Peki! Asıl kocam kim olacak?”

“Mesela: Givanni Sforza...”

“Şu Pesaro Kontu mu? Amma yaptın ha... O evli ayol! Aklımda iyi kaldıysa Urbino Düşesi’nin kocası...”

“İnsanların karıları ebediyen yaşamazlar. Pesaro Kontu’nun annesi ihtiyar Papa’nın yakınlarından biridir. İşimize yarar.”

“Givanni Sforza miskin birisi... Nefes almaktan aciz! Ben onu ne yapayım?”

Sezar bu sözü duymazdan geldi:

“Babamla konuştum,” dedi, “zihni bir kere Cerubin’e takılmış. Dert anlatamadım. Sforza işini zorlamak şimdi münasip olmazmış. Şimdi münasip değilse biz de biraz bekleriz.”

“Sforza’yı koca gibi düşündükçe gülesim geliyor. Kız gibi bir şey... Kızdan da beter... Bir kırıtması, kalçalarını bir sallaması var ki insanın midesi bulanır.”

Sezar, kız kardeşinin elini tuttu, dudaklarına götürdü:

“Sana sahici bir erkek lazım,” diye eğildi, “bunu biliyorum, hiç de unutmuyorum.”

Hain hain güldü.

Dairesine dönünce hususi kâhyası Marko’yu çağırdı:

“Banyoyu yaksınlar,” dedi, “Lükres’in hizmetçilerinden bir kırmızı saçlı kız gelecek. Yatak odama yollarsın. Sonra da bizi kime rahatsız etmesin!”

“Anladım efendimiz!”

Marko çirkin suratını büsbütün çirkinleştiren bir hareketle dudaklarını yaladı.

III

Lükres'i üç nedimesi saatlerden beri nişan merasimi için hazırlamışlardı. Saçlarını tarayıp örmüşler, inci dizileriyle bir altın taç gibi süslemişlerdi. Baştan başa elmas ve pırlantalarla işlenmiş bir kemer belinin inceliği ile kalçalarının yuvarlaklığını meydana çıkarıyordu.

Beyaz satenden elbisesi içinde tapılacak kadar güzeldi.

Bu akşamki toplantıya Roma'nın bütün asilzadeleri, nüfuzlu şahsiyetleri ve bilhassa en güzel kadın ve kızları davetliydi.

Lükres yeni girdiği bu muhitte daha şimdiden bütün güzelleri gölgede bırakmıştı.

Aynaya bakıp kendisini beğendi, gururlandı. Bu gururla zavallı kölesi Maryo'yu hatırladı. Delikanlı salonun gölgeli bir köşesine çekilmiş dalmıştı. Gözlerinde hudutsuz bir hayranlık, müthiş bir ümitsizlik, hiçbir erkeğin gözlerinde göremeyeceği bir tapınma vardı.

Genç kız aynayı yüzüne kapatarak kurnaz kurnaz gülümsedi.

Nedimelerini yolladıktan sonra delikanlıyı yanına çağırdı:

“Nasılım Maryo?” dedi, “beni beğendin mi, doğru söyle?”

“Tapılacak kadar güzelsiniz efendimiz.”

“Kaç para eder... Nişanlımı sevmiyorum ki...”

“Sevmiyor musunuz?”

“Sevmiyorum. Neden şaştın?”

“Sevmediğiniz birisiyle evlenmeyi neden kabul ettiğinize şaştım.”

“Babam böyle istiyor.”

“Muhterem Kardinal efendimiz sizi niçin zorluyorlar?”

“Öyle icap ediyormuş.”

“Razı olmayın efendimiz...”

“Nasıl razı olmayayım! Biliyorsun annem de hasta... Benden yana çıkacak hiç kimse yok.”

Maryo kızın gözlerine ilk defa ümit ve cesaretle baktı. Vücudu yay gibi gerilmiş, göğsü ileri fırlamış, gözlerine hudutsuz bir cüret dolmuştu.

“Emredin efendimiz,” diye yalvardı, “emredin. Bu emir ne kadar imkânsız olursa olsun yerine getirmeye hazırım. Hayatım sizindir. Onu istediğiniz gibi kullanabilirsiniz.”

“Benim uğruma birisini öldürür müsün?”

“Zerre kadar tereddüt etmeden...”

“Ama bunun sonunda hayatını da kaybedeceksen...”

Delikanlı önüne diz çöktü. Aşağıdan yukarıya, yalvaran bakışlarla baktı:

“İstirham ederim efendimiz, istirham ederim, bir kere deneyin, yalnız bir kere...”

Lükres bu mükemmel erkek güzelliğine doğru adeta sürüklendiğini hissetti. Sanki kuvvetli kollar kendisini delikanlıya doğru itiyorlardı.

Yaklaştı, Maryo'nun kudretli boynunun üstünde siyah kıvrıkcık saçlarıyla bir ilaha aitmiş gibi duran başı, karnına dokundu. Delikanlının ateşli nefesini derisinde hissetti. Hazdan ürpererek sivri turnaklı parmaklarıyla kalın boynunu kavradı, yüzünü vücuduna sımsıkı bastırdı:

“Sana icap ederse ne yapacağımı söyleyeceğim Maryo! O zaman...”

“Bana aşkı ispat edersin” diyecekti. Kapı birdenbire açıldı. Arkasından kudurmuş sırtlanlar

kovalıyormuş gibi körpe Leonora hızla içeri girdi.

Senyoritası ile hususi hizmetkârının garip vaziyetlerine dikkat edecek halde değildi:

“Beni kurtarın efendimiz, bana merhamet edin!” diye yalvararak koştu, kendisini yere attı.

Aynı anda Sezar’ın hem hususi kâhyası, hem de muhabbet tellalı olan Marko eşikte görünmüştü. Lükres geri çekilmekte geç kaldığını hemen anlayarak sapsarı kesildi, dudaklarını ısırıldı.

Maryo duyduğu ümit ve saadete kendisinden geçmiş, dünyayı unutmuştu. Hayatının bile tehlikeye düştüğünü fark edemiyordu.

Lükres kendisini toplamaya çalışarak hizmetçisi Leonora’ya baktı:

“Ne istiyorsunuz Marko?”

“Senyör Sezar efendimizin emirleriyle hizmetçiniz Leonora’yı götüreceğim.”

“Bu nasıl söz?”

“Başları ağrıyormuş. Masaj yapacaklar. Geliniz Leonora! Sezar hazretleri şımarıklık ettiğinizi duyarlarsa memnun olmazlar.”

Kız çaresizlikle yerinden kalktı. Lükres’in yüzüne yalvaran bakışlarla ümitsiz ümitsiz baktı. Sonra adımlarını sürükleyerek kapıya yaklaştı. Marko yana çekilerek genç kıza yol verdi. Sonra yerinden henüz kalkmış olan Maryo ile Lükres’i tuhaf tuhaf süzerek derin bir reveransla eğildi.

Lükres, ağabeyi Sezar’ın olup bitenleri öğrenince hem Leonora’yı, hem de Maryo’yu sağ bırakmayacağını hemen kestirdi. Kız pek umurunda değildi ama, delikanlıyı bir kere bile kucaklamadan kaybetmeye katlanacağını anladı.

Hiçbir şeye karar vermemiş olduğu halde eteklerini kavrayıp çevik adımlarla koştu.

Sezar’ın dairesine yetiştiği zaman Marko körpe kızı efendisinin yanına sokmuş, dışarı çıkmıştı. İçeride olup bitecekleri hayal ederek dalgın dalgın ellerini ovuşturuyordu.

Ayak seslerini duyunca başına kaldırdı. Gözlerini hayretle açtı. Sonsuz bir hürmet duymuş, daha doğrusu apansız bir kraliçeyle karşılaşmış gibi ciddiyetle eğildi.

“Sezar içeride mi Marko?”

“İçeride efendimiz!”

“Leonora?”

“O da içeride...”

“Kendisiyle görüşmek istediğimi ağabeyime derhal söyleyin.”

Marko reveransını tekrarladı:

“İmkânsız efendimiz! Senyör Sezar hazretleri rahatsız edilmemelerini katiyen emir buyurdular. Hususi bir mesele müzakere ederlerken rahatsız edilmekten hoşlanmazlar. Nitekim siz efendimiz de Maryo ile hususi görüşürken...”

“Biz Maryo ile hususi bir şey görüşmüyorduk...”

“Sarayda olup bitenlerden Marko kulunuz saati saatine haberim olmazsa Sezar hazretleri beni burada bir dakika tutmazlar.”

Lükres ne kadar akıllı, ne kadar cesur olursa olsun nihayet tecrübesiz sayılırdı. Fakat her zaman nefret ettiği bu çirkin herife karşı kadınlığını kullanmaktan başka çare kalmadığını hemen anladı. Cilveyle yaklaştı. Gözlerinin içine ümit veren bakışlarla bakıp:

“Hizmetçimi kurtarmanı istiyorum Marko,” diye fısıldadı, “bunu benim için yap.”

“Yalnız hizmetçinizi mi efendimiz? Ben asıl yakışıklı uşağınızı kurtarmak isteyeceğinizi

sanmıştım.”

“Uşağım tehlikede değil ki...”

“Bilakis. Bence asıl Maryo tehlikede. Eğer Sezar hazretleri bir köle parçasının iltifatlarınıza nail olduğunu öğrenirse öfkeden deliye dönerler. Maryo’yu hiçbir kuvvet kurtaramaz.”

“Bu ciheti sonra görüşürüz. Şimdi tehlikede olan Leonora...”

“Hiç merak etmeyin efendimiz, madem ki öyle istiyorsunuz hizmetçinizi kurtaracağım.”

“Ben de bu iyiliğinizi hiçbir zaman unutmayacağım Marko!”

Lükres böyle söylener ek elini uzattı.

Ağabeyinin korkunç kâhyasının büyük cüretini hesaplayamamıştı. Marko küçük eli tutup öptükten sonra apansız kollarını kızın boynuna doladı. Lükres’in geri çekilmesine meydan vermeden ağzını ağzına dayadı.

On birini yeni bitirmiş olan Lükres Borjiya, kadınlarla erkeklerin sevişirlerken ne yaptıklarını bilmez değildi ama bu oyunu şimdiye kadar kendisi hiç oynamamıştı. Ruhu ve bilgisi değilse bile vücudu tamamıyla bakireydi. Körpe kadınlığının bu ilk öpüşünden kendisini hemen kurtaramadı. Hatta ağzını ezen usta dudaklara birkaç saniye bütün varlığıyla teslim oldu.

Marko’nun yerinde bir başkası olsaydı, kendisini kaybeder, başladığı işi kararında bırakmadığı için, koridorun köşesini dönecek herhangi birinin ebedi tehdidi altına düşerdi. Daima başvurduğu şantajın kendisine karşı kullanılmasını istemediğinden kızı bıraktı. Daha derin bir hürmetle eğilerek:

“Siz lütfen dairenize dönünüz,” dedi, “ben Leonora’yı birazdan getiririm.”

“Geç kalmış olmaz mıyız?”

“Hayır!”

“İyi ama, ağabeyim böyle sıralarda hiç söz dinlemez. Hançerini göğsünüze daldıracağı muhakkak...”

“Siz teşrif buyurun...”

“Teşekkür ederim Marko...”

“Bu gece ziyafetten sonra hizmetçinizi nasıl kurtardığımı size anlatmaya geleceğim efendimiz. Kapınızı lütfen sürmelemeyin!”

Lükres cevap vermeden hızla yürüdü.

Sezar’ın zevkle ve ihtişamla döşenmiş yatak odasını gümüş şamdanda yanan bir tek mum aydınlatıyordu. Bu sebeple ışık az, gölgeler fazlaydı.

Marko gürültü etmeden kapıyı örttü. Manzarayı bir müddet seyretti.

Kız kendisini teslim etmemeye karar vermiş, ölümü göze almış gibi mukavemet ediyordu. Elbisesi paramparça, saçları darmadağındı.

Sezar istekten boğuklaşmış bir sesle:

“Dur kız!” diye hırıldıyordu, “delirdin mi? Vahşi kedi yavrusu seni! Dur diyorum, bu sıcakta beni uğraştırma... Durmazsan yanağını büsbütün koparırım.”

Marko ayaklarının ucuna basarak yaklaştı. Kızın çıplak göğsü soluk soluğa kalkıp iniyor, kendini kurtarmak için kıvrılırken ince beli yay gibi geriliyordu.

Kâhya hazla yutkundu sonra yavaşça öksürdü.

Sezar bir anda kızı bırakıp sıçradı. Bir panter süratiyle döndüğü zaman hançerini çoktan çekmişti. Bu hareketinden ne kadar çevik olduğu anlaşıldığı kadar ne kadar ürkek olduğu da meydana

çıkıyordu.

“Hay Allah belanı versin! Ne var? Ne istiyorsun?”

“Aziz efendim!”

“Rahatsız etmeyin demedim mi rezil herif?”

“Tam sırasında yetiştim efendimiz, tam sırasında...”

“Neyin tam sırasında?”

“Rüzgar gibi koştum da nefesim tıkanı. Bir dakika rica edeceğim. Bu kız...”

“Söylesene namussuz! Hançeri gırtlığına şimdi yiyeceksin...”

“Efendimiz özür dilerim. Rüzgâr gibi koştum. Bu kızı bırakın efendimiz.”

“Bırakayım mı?”

Sezar kendisini yeni toplamıştı. Bir kaşını kaldırarak gaddar bir azamete bakıyordu. Marko saniyelerinin sayılı olduğunu, neredeyse hançeri göğsüne yiyeceğini anladı. Hayatını tehlikede hissetmekten adeta hoşlanıyordu:

“Bu kız bu sabah hastanede bir arkadaşını ziyarete gitmiş efendimiz,” dedi, “biraz evvel haber getirdiler. Ziyaret ettiği arkadaşı vebadan ölmüş.”

“Vebadan mı?”

On beş yaşında olduğu halde, senelerden beri en korkunç ölüm şekilleriyle kemerinin ucuyla oynar gibi oynamaya alışmış Sezar’ın ölmekten ödü kopuyordu.

Dehşetle titredi, sarsıldı. Yüzü bembeyaz kesilmişti. Karyolada çırılçıplak yatan körpe vücuda dehşetle baktı. Hançerini bu tehlikeli vücuda rastgele daldırmak bir an aklından geçti. Sonra buna bile cesaret edemeden:

“Götür Marko!” diye yalvardı, “götür şu kaltağı! Defet! Elbiselerini yaksınlar, kendisini sirke banyosuna soksunlar! Bana da sirke getirin! Defol kaltak! Defol gözüm görmesin!”

Leonara çıplak olduğunu filan düşünmeden bir ceylan süratiyle dışarı çıktı.

Sezar korkudan pürüzlenmiş oğlan çocuk sesiyle bağıırıyordu:

“Yatak örtülerimi de yakın... Elbiselerimi değiştireceğim... Marko! Hey! Kim var orada...”

Leonora kendisini ikinci defa Lükres’in odasına attı. Genç hanımının ayaklarına kapandı:

“Efendimiz!” diye ağlamaya başladı, “Mukaddes efendim... Teşekkür ederim.”

“Marko tam vaktinde geldi mi?”

“Geldi efendim.”

“İş işten geçmemişti ya...”

“Hayır efendimiz!”

“Demek karşı durmaya cesaret ettin?”

“Ettim efendimiz.”

Lükres biraz düşündü. Bu Marko sahiden müthiş adamdı.

“Marko ne dedi de Sezar seni bıraktı?”

Bu esnada kapı vuruldu. İki birden korkuyla döndüler.

Marko kendisine mahsus derin reveransıyla eşikte görüdü:

“Efendimiz,” dedi, “Leonora bugün hastanede bir arkadaşını ziyarete gelmiş. Arkadaşının akşama doğru vebadan öldüğünü haber aldım. Sezar hazretleri kızın sirke banyosuna sokulmasını ve bütün eşyalarının derhal yakılmasını emir buyurdular. Leonora birkaç gün odasından çıkmamalı!”

Lükres kızı kurtarmak için başvurulan çareyi pek beğendi. Erkeklerin en kurnazı bile bazen ne kadar budala oluyorlardı yarabbi!

“Kolayca yuttu mu?” diye keyifle sordu.

Marko tekrar eğildi:

“Vebadan korkmayana şimdiye kadar hiç rastlamadım efendimiz.”

“Sen de korkar mısın rezil!”

“Ben vebanın kendisiyim efendimiz!”

IV

Kardinal Aleksandr Borjiya'nın muazzam sarayının muhteşem salonları en asil, en kibar, en zengin davetlilerle doluydu. Erkekler de kadınlar da ipeklere, altın sırmalara, mücevherlere gark olmuşlardı. Her şey sanki şaşaaadan ve parıltıdan ibaretti. Pencerelerin ve teraslara açılan kapıların ötesinde bunaltıcı yaz gecesi yıldız ışıltısıyla lacivert bir perde gibi duruyor, en hafif bir meltem ürpertisi bile hissedilmiyordu.

Bütün davetliler körpe nişanlıyı, akıl almaz derecede güzel Lükres'i beğenmişlerdi. Kızın harikulade cazibesine mukabil damadın durgunluğu, aşırı mahcubiyeti, hatta bariz aptallığı göze çarpıyordu.

Lakin Roma böyle işlere alışıkta. Çoktan beri evlenmeler gönül işi olmaktan çıkmışlar, birer alış veriş, birer dalavereli ortaklık haline gelmişlerdi.

Pek yakında Papalığa seçileceği bilinen Borjiya'nın İspanya'nın en asil ailelerinden birisiyle akraba olmayı ilerideki siyasetine uygun bulduğu malumdu. Bu sebeple aşırı sevinci kimseler yadırgamıyordu. Ziyafete gelmeden biraz evvel doğum sancılarıyla kıvranan karısını ziyaret etmişti. Vanozo'dan bıkmaya başladığını çoktan beri fark ediyordu ama kendisine güzel ve akıllı çocuklar yetiştirdiği için bu kadına karşı hürmet duymuyor da değildi. Şimdi bütün ihtirasıyla yanında oturan en yeni metresi körpe Farnese'yi seviyordu.

Kardinal Borjiya kimseye fark ettirmemeye çalışarak damadı olacak delikanlıya baktı. Oğlan biraz tutukça ama İspanya'nın en nüfuzlu ailelerinden birinin biricik varisi. Eğer sevgili kızını kendisinden ayırıp İspanya'ya götürmesi ihtimali olmasa büsbütün sevinecekti.

Vebalı olması muhtemel bir kızla yatmaya çalıştığından haberi olmadığı için oğlu Sezar'ın neden somurttuğuna bir türlü akıl erdiremedi. Babasının sağında oturan Sezar'ın kafasında (veba) kelimesi durmadan zonkluyor, ölümden çok korkan delikanlı sık sık dudaklarını yalıyordu.

Ziyafetin en kederli insanı Lükres'ti. Kızın sıkıntısı, parmağına Don Cerubin tarafından nişan yüzüğü takıldı takılalı büsbütün artmıştı. Oğlanın tilkiye benzeyen suratı gittikçe sinirine dokunuyor, ağabeysinın kâhyası Marko'yu hatırlayarak ürperiyordu. Bunun da Marko gibi sakalı vardı. Halbuki Lükres sakallı erkeklerin hepsinden nefret etmekteydi. Kölesi genç, gürbüz Maryo'nun temiz yüzü aklına geldi, arzuyla içini çekti, şarap bardağını yeniden boşalttı. Akşamdan beri durmadan içiyordu.

Don Cerubin, bu kadar küçük bir kızın bu kadar çok içmesini yadırgamıştı. Esasına bakılırsa Lükres'in güzelliğini de pek anlamıyor, daha doğrusu bu çok bilmiş kız hoşuna gitmiyordu. Borjiya'lar için söylentileri duymuştu. Bu garip aileyle akrabalık kolay olmayacaktı. Kendisini dini araştırmalara vermekten başka bir şey istemeyen delikanlı için Lükres'in iyi bir arkadaş olamayacağı meydandı. İkisi de siyasetin kurbanı idiler. Müşterek hayatları keder ve sıkıntı içinde bedbaht geçecekti.

Deminden beri Lükres'le konuşmaya çalışmış, kendisini zorlayarak bir iki mevzuu denemek istemiş, muvaffak olamamıştı. İçinden şu altın parıltılı saçları okşamak arzusu bile gelmiyordu. Nişanlısının oyuncularını seyrederken can sıkıntısıyla esnediğini fark etti. O da içini çekti.

Lükres şarabın da tesiriyle gitgide dalgınllaşıyordu. Bu dalgınlığı arada sırada kölesi Maryo'yu hatırlamak biraz dağıtmakta, sırtını karşı durulmaz bir ihtiras ürpertisi sarmaktaydı.

Dansı Kardinal Borjiya yeni gözdesi Guila Farnese ile açtı. Lükres, babasının doğum sancılarıyla

kıvranan annesini tamamıyla unuttuğuna emindi.

“Dans etmesini bilmiyorum efendim, özür dilerim.”

Lükres şaşırarak başını çevirdi. Nişanlısının utançtan kızarmış yüzüne hayretle baktı. Cevap bulmaya çalışırken misafirlerden birisi yanlarına yaklaştı. Uzun boylu, yakışıklı Vikont Alfonso D’Este, İtalya’nın en meşhur ailelerinden Ferrara Dükü’nün biricik oğlu hürmetle eğilerek kendisini dansa davet etti.

Delikanlının deminden beri kendisini gizliden gizleye süzdüğünün farkındaydı. Kırmızı satenden altın sırmayla işlemeli elbisesinin içinde omuzları daha geniş, beli daha ince görünüyordu. Omuzlarına kadar düşen kestane renkli saçları başına bir aslan heybeti veriyordu.

Alfonso, devrinin okumayı seven ender askerlerindendi. Kitapları da kılıcı kadar sevdiğini saklamayan garip bir asker... Anna Sforza ile evliydi. Karısı birkaç gün evvel ölü bir çocuk doğurduğu için ziyafete gelememişti.

“Eğer yorgun değilseniz ve muhterem Don Cerubin bir mahzur görmezlerse beraber dans edelim mi?”

Don Cerubin bu tekliften memnun kaldığını saklamaya lüzum görmedi. Lükres gülümseyerek hemen kalktı. Yakışıklı delikanlının eli eline değince Maryo’yu filan unuttuverdi. Bir an göz göze geldiler. Kızın yüreğinden ılık bir şey geçti. Hiç hazır olmadığı halde hafif yeşile çalan ve ihtiraslı parıltılarla yanıp sönen erkek bakışlarının kudretini derhal anlamıştı. “Bu adamı bir kadın bir kere severse onu bu sevgiden ölüm bile kurtaramaz,” diye düşündü. Dizleri neredeyse kesilecekmiş gibi kendisini kuvvetli kollara yarı baygın bıraktı.

Alfonso kızın içinden geçenleri anlamayacak erkeklerden değildi. Lükres’e ilk defa bu kadar yaklaşıyordu ama Borjiya’ları gayet iyi tanıyor, ihtiraslarına ne kadar düşkün olduklarını, dillere destan gaddarlıklarını gayet iyi biliyordu. Deminden beri uzaktan tetkik ettiği bu körpe kızın korkunç ailesinden neler kaybolabileceğini merak etmişti. Dansa davet etmesinin sebebi sadece bundan ibaretti.

Başu ancak omuzları hizasına kadar gelebilen bu körpe güzelliği göğsüne bastırdı.

“Titriyorsunuz... Dansı bırakalım mı?”

Lükres “hayır” manasına gözlerini kapattı.

Son derece mesuttu. Bu dansın ebediyen bitmemesini, böylece sürüp gitmesini istiyordu.

Alfonso genç kızda uyanan ilk temiz aşkın ilk ve acemi işaretlerini tamamıyla başka türlü anladı.

Cesur yüreğini tarif edilmez bir ürkme kapladı. Bu körpe vücutta da Borjiya’ların ölüm saçan müthiş

kanı dolaşıyordu. Avucunun içindeki titreyen ılıkılık önüne geçilmez kadın ihtirasından ibaretti. Bu

minimini fahişe dahi nişan ziyafetinde bir başkasına böylece hiç tereddüt etmeden teslim olacak

tıynette bir mahlûk.

Delikanlı öfkelenmişti. Kızın zıddına basmak için tekrar sordu:

“Hastaysanız dansı bırakalım!”

“Bir şeyim yok efendim,” devam edelim.

“Yorulursanız haber verin.”

“Yorulmam. Çok usta bir avcı olduğunuzu işitmişim. Muharebelerde kılıcınızın önünde

durulmazmış.”

“Demek bu çeşit sporlarla da meşgulsünüz.”

“Bu çeşit sporlarla da ne demek?”

“Borjiya’ların sarayında da kendilerine mahsus başka çeşit sporlar bulunduğu söyleniyor.”

Lükres’in yüzü birdenbire değişti. Bütün Borjiya’lar gibi hakarete uğradığı zaman o da kızarmıyor,

yüzü fildişi gibi beyazlaşıyordu.

“Daha neler söyleniyor bakalım?” diye pervasızca sordu.

“Anlatsam belki hoşunuza gitmez. İsterseniz nişanlınızdan bahsedelim. Delikanlı kendisini kiliseye

vakfetmek niyetindeymiş. Günün birinde bir meşhur manastırın baş papazı olursa sizin nasıl vakit

geçireceğinizi cidden merak ediyorum. Bu ciheti hiç düşündünüz mü?”

“Hayır! Çünkü benim fikrimi almaya lüzum görmediler. Bugün kadınların hiçbir hususta fikirlerini

almıyorlar. Mesela karınız daha birkaç gün evvel tehlikeli bir doğum geçirdi. Sizin böyle bir ziyafete

gelmenizden mi daha memnun kalırdı, yoksa yatağı yanında kalmanızdan mı? Bunu kendisine

sorduğunuzu zannetmiyorum.”

“Haklısınız.”

“Sayın Anna Sforza tehlikeyi atlattılar mı tamamıyla?”

“Evet, ölüm tehlikesini atlattı ama ölüncüye kadar artık çocuk doğuramayacakmış. Yani bir çeşit

sakatlık...”

Masaya döndüler. Don Cerubin ortalarda görünmediği için Alfonso kızı bırakıp uzaklaşmamıştı.

Sezar her zaman yaptığı gibi belindeki mücevherli hançeriyle oynayarak kız kardeşiyle Ferrara

ailesinin biricik oğlunu gizlice süzdü. Anna Sforza’nın ölümden güç kurtulduğunu işitmişti. Karı

geberip gitseydi de Lükres’i bu herifle başgöz etseydi daha kârlı bir iş yapmış olacaktı. Yalnız bir

nokta var: Ya Sforza’ların oğlu kafese girmezse... Sforza’lar, Ferrara’lardan bir mertebe üstündüler.

Bir insan ava çıktı mı en büyük avı nişanlamalı.

Yanlarına yaklaştı. Alfonso’yu hürmetle selamladı. Kız kardeşine:

“Nişanlın nerede?” diye sordu, “rahatsız filan olmasın? Biraz önce bahçeye çıktığımı farkettilim.

Senyör Alfonso D'Este lütfen refakat etsinler de bir bak.”

Arkalarından tuhaf tuhaf baktı. Babasının kendisini gözetlediğini anlayınca Kardinal Aleksandr Borjiya'ya göz kırptı:

Gece oldukça ilerlemiş herkes sarhoşluğa yaklaşmıştı. Balkona çıktıkları zaman Lükres:

“Ziyafetlerin bu safhadan sonrasını hiç sevmem,” dedi, “en kibar insanlar bile yavaş yavaş hayvanlaşırlar.”

“İstenen de galiba bundan ibaret! Hem davet sahibi bunun böyle olmasını istiyor, hem de davetliler...”

“Davet sahibi insanların hayvanlaşmasını neden istesin?”

“Esasına bakarsanız benim bu işlere pek aklım ermiyor. Malum ya biz muharebe meydanlarında dolaşa dolaşa saray nezaketini unuttuk.”

“Ferrara sarayında sık sık toplantılar tertiplenmez mi?”

“Tertiplenir ama şarap böyle nehirler gibi akmaz. Hem şaraba dayanamamak, hem de bu kadar fazla içmek Roma'ya mahsus bir âdet olsa gerek.”

Balkonun parmaklıklarına dayanıp durmuşlardı. Bahçeye çıkmış olduğu söylenen Don Cerubin'i aramaya hiç niyetleri yoktu. İnadına sıcak, inadına sakin gecenin içinde, arkalarındaki ziyafet salonlarının zorlukla işitilen gürültüsünü dinleyerek bir müddet sustular.

Karanlıkların ortasında Roma'nın çan kuleleri daha koyu birer karanlık sütunu halinde fark ediliyordu.

Alfonso genç kıza döndü. Yüzüne araştıran bakışlarla bir zaman baktı. Bu bakışlarda arzusunun rağmen nefretten beğenmeye kadar çeşitli hisler doğup sönüyordu. Lükres delikanlının karışık duygularla sarsıldığını gayet iyi anlamıştı. Herhangi bir erkeği, bu erkek isterse Alfonso gibi kudretli olsun, şaşırtıp yere serecek kadar ihtiraslı bir sesle:

“Bana niçin böyle bakıyorsunuz?” diye sordu.

Sesinin ahenginde ihtirastan başka, saf bir çocuk merakı, dostluk, hatta biraz yalvarış mevcuttu.

“Bakıyorum. Şey için... Sizi daha yakından tanımak için...”

“Neyimi merak ediyorsunuz?”

“Benim anladığım manada namuslu olup olmadığınızı...”

“Demek bunda şüphemiz var!”

“Hayır, ben bunu ilk tanıdığım herkeste ararım. Siz kulak asmayın. Bunlar kibar aleminden uzaklarda yaşayan kaba bir askerın münasebetsizlikleri... Üstünde durulmaya değmez.”

“Hakikaten kaba bir asker olsanız bunu söylemezsiniz. Birisi söylemeye cesaret etse kılıcınıza davranırdınız. Ben sizin çok okuduğunuzu hatta kitaplar yazdığınızı, ayrıca resimle de uğraştığınızı biliyorum. Başkalarında samimiyet arayanlar neden samimi olamazlar? Anlaşılır şey değil.”

Alfonso biraz gerileyerek kızın yüzüne daha dikkatle baktı. Bütün Borjiya'lar gibi bu da çekirdekten yetişme... Bu da anasının gözü... Lakin doğru da söylüyor. Bu kadar doğru söyleyebilmek, daha mühimi, bu basit doğruyu keşfedebilmek için zekâ lazım. Halbuki Borjiya'lar zeki olmaktan ziyade kurnaz ve gaddar değiller mi?

Şu bacak kadar kızla ciddi meseleler münakaşa etmekten kaçmak için:

“Özür dilerim,” dedi, “deminden beri kabalık üstüne kabalık ediyorum. Görüyorsunuz ki hakikaten salon erkeklerinden sayılmam. Nitekim dans etmesini de beceremiyorum. Bu da yalan değil ya...”

“İyi dans etmiyorsunuz ama size büsbütün acemi de denmez. Mesela dans edişiniz benim hoşuma gitti. Yalnız dans edişiniz değil, sofrada beni göz hapsine almanız da hoşuma gitmişti. Şimdi bundan pişman olmuşa benziyorsunuz. Her insan arzu ederse kolayca kabalaşır. Zorluk arkadaş olabilmekte. Gene bir misal vereyim, salon erkeği değilmişsiniz, şarabı kararında içmeyenlerden hazzetmiyorsunuz. Öyleyse davetimizi neden kabul ederek nişan merasimimi huzurunuzla şereflendirdiniz efendim?”

Sesinde biraz alay, daha fazla kırgınlık vardı.

Alfonso öksürerek kendisini toparlamaya çalıştı. “Yanılmışım, sizi gördüğüme memnun oldum, sohbetinizden hazzettim” dememek için:

“Nişanlınıza bakalım mı?” diye gülümseyerek eğildi, “bahçeyi bir araşturalım...”

Bu sefer Lükres biraz geriledi. Delikanlının gözlerine cesaretle ve samimiyetle bakarak sordu:

“Bana sahiden düşman mısınız? Ben size ne yaptım?”

“Size neden düşman olacak mışım? Düşman olmadığımı ispat için sizi tutup öpmeli miyim? Samimiyetin sizce bir başka ifade tarzı yok mu?”

“Ben bu işlerde zannettiğiniz kadar tecrübeli değilim ama bir genç kıızı istemediği halde tutup cebren öpmek bile onu mesul olmadığı meselelerden dolayı azarlamaktan çok daha insancadır.”

“Öyle mi?”

Kızı derhal kucakladı. Ağzını boynuna, boynunun bir kuş yüreği gibi atan şahdamarına yapıştırdı.

Lükres kendini kurtarmak için en ufak bir hareket yapmadan bu tadına doyumaz öpüşün bitmesini bekledi. Dünyayı, nişanlısını, salonları dolduran yüzlerce davetliyi, Maryo’yu, her şeyi unutmuştu. Delikanlı derin derin soluyarak geri çekildiği zaman güzel Lükres’in boynunda bu ilk sahici öpüşün izi gittikçe koyulaşan bir leke halinde kaldı.

Aynı zamanda düğmelerinden birine takılan gerdanlık kopmuş inciler yere saçılmıştı.

Alfonso bunun farkına varmamış gibi soğuk bir reveransla eğilip arkasını döndü. Geniş ve metin adımlarla uzaklaştı.

Lükres bu müthiş hakaretin altında ezilmiş, bir kelime söyleyemeden, çok istediği halde durmasını, kendisini bırakmamasını yalvaramadan öylece kalakalmıştı.

Sonra bu küstah herifi, Kardinal babasına, gaddar ağabeysine şikâyet etmek aklına geldi. Böyle bir hareket Borjiya’larla Ferrara’lar arasında müthiş bir boğuşmanın başlaması demek olurdu. “Gebermeli bu herif! Bu alçak, bu kaba, bu rezil herif mutlaka gebermeli!” diye düşündü. Sonra uçsuz bucaksız bir ümitsizliğe kapıldı. Alfonso’nun gebermesi hiçbir şeyi düzeltmeyecekti. Hem hakaret yerli yerinde kalacak, hem de ömründe bir daha tadamayacağına emin olduğu hudutsuz saadeti ebediyen yıkılacaktı. Adeta dehşete kapılarak, “Hayır,” diye mırıldandı, “bana gelmeli, bana dönmeli! Benden af dilemeli! Beni sevmeli!”

Uzaktan geçen bir hizmetkârı çağırdı. Dökülen incileri toplamasını emretti.

Kati kararını vermiş olarak salona döndü. Birisini aradığını belli etmeden her tarafı dolaşarak Alfonso’yu aradı. Nihayet çıkıp gitmiş olduğunu anladı.

Bunu anladığı anda duyduğu ümitsizlikle ne halde olduğunu görmek için bir aynanın karşısında durdu. O zaman boynundaki kızarıklığı fark ederek korku ve utançla irkildi, elini üstüne kapattı. Alfonso derisine aşkının damgasını vurmuştu.

Bu esnada nişanlısı yanına geldi. Her zamanki çekingenliği ile:

“Rahatsız mısınız?” diye sordu.

“Evet, biraz terledim galiba... Lütfen bana ince bir eşarp getirsinler.”

“Hemen...”

Nişanlısı Cerubin’in yetiştirdiği incecik pembe eşarby boynuna bağlarken, “Aman yarabbi! Onu seviyorum, sahiden seviyorum!” diye inledi.

VI

Artık dairesine dönüp yalnız kalmaktan başka bir şey istemiyordu. Don Cerubin'e yatacağını söyleyerek yukarıya çıktı.

Yatak odasının kapısında kendisini sadık kölesi Maryo bekliyordu.

Delikanlıyı görünce, daha doğrusu gözlerindeki hayran bakışları fark edince Alfonso'ya karşı birdenbire duyduğu büyük bir aşk bir anda müthiş bir öfkeye dönmüştü. Bu kalpsiz heriften, daha doğrusu kendisini üzen her şeyden intikam almak arzusuna kapıldı. Damarlarında dolaşan Borjiya kanı birdenbire azgınlaşmış, kudurmuştu.

Odasına girince Maryo'ya:

“Kapıyı kilitle,” dedi, “gel beni soy!”

“Soyayım mı mukaddes efendim! Soyayım mı dediniz!”

“Önce kapıyı kilitle” dedim, “budala!”

Maryo kapıyı sürgüledikten sonra yaklaştı. Her tarafı zangır zangır titriyordu. Gözleri deli deli parlamaktaydı.

“Haydi beni soysana...”

“Gücüm yetmez aziz mabudem... Buna gücüm yetmez...”

“Korkuyor musun yüreksiz? Kimden korkuyorsun?”

Maryo önüne diz çöktü. Başını dizlerine dayayarak:

“Uğrunuza ölmeye hazırım, “diye yalvardı, “hiç kimseden korkmuyorum. Size tapıyorum. Bana işkence etmeyin. Güzelliğiniz karşısında...”

“Soy beni Maryo! Zaten çok üzgünüm. Beni daha fazla üzme sevgilim.”

“Sevgilim mi? Bana sevgilim mi dediniz? Ben sizin sevgilinizim...”

Delikanlı bir yay gibi sıçrayıp kalkmıştı.

Soyunmaya başlamış olan Lükres'e titreyen elleriyle yardıma çalışıyor, derin soluklarla geniş göğsü kalkıp iniyordu. Bir aralık:

“Ondan nefret ediyorsunuz değil mi?” diye yavaşça sordu, “İspanyoldan nefret ediyorsunuz değil mi?”

“İspanyoldan da, bütün erkeklerden de nefret ediyorum. Yalnız sen müstesnasın...”

“Mukaddes ilahem...”

Maryo gözlerini kısarak karşısında çırılçıplak duran dayanılmaz güzelliğe bir an baktı, sonra kendisini bir uçurumdan fırlatır gibi açılan kollara atıldı.

Dudakları birleşti. Genç vücutları ince yaylar gibi gerildi.

“Beni sev Maryo... Beni teselli et! Ne kadar bedbahtım ben ne kadar bedbahtım!”

Maryo körpe vücudu bir tüy gibi kaldırarak geniş yatağa kolayca taşıdı.

Elbiselerini yırtarcasına çıkararak dünyanın en güzel genç kızının yanına uzandı.

İhtirasla deliye dönmüş bu iki genç vücut korkunç bir istekle birbirlerine sarılmışlardı. Sevişmekteki acemiliklerini, hissettikleri arzu kısa zamanda ortadan kaldırdı.

Lükres nişanlandığı gece ilk ve son aşkını boynuna damgalayan hakiki sevgilisiyle ayrıldıktan bir saat sonra bekâretini hoşuna giden kölesine cömertçe ikram etmiş oldu.

Bu müthiş boğuşma belki bir saat, belki daha fazla sürmüştü. Nihayet ikisi de takatten düşerek

birbirlerinin kollarında uykuya daldılar.

İlk horoz sesleriyle evvela Lükres uyandı. Vücudu hâlâ yorgunluktan harap, fakat için son derece rahattı. Gözlerini kırpıştırarak olup bitenleri hatırlamaya çalıştı. Rüya görmediğini, güzel Maryo'nun kollarında bulunduğunu anlayınca zerre kadar pişmanlık duymadı. Olan olmuştu. Zaten Alfonso isteseydi gecenin şarap sarhoşluğu arasında bu iş gene de olacaktı. Madem ki o aptal beceremedi, ahmaklığına doymasın!

Uyuyan delikanlıyı bir müddet seyretti. "Güzel çocuk vallahi!" diye kurnaz kurnaz gülümsedi, "Bir noksanı Ferrara Vikontu olmaması..."

Horoz sesleri büsbütün sıklaşmış, ağaran tan yerinin ilk ışıkları perde aralıklarından kendisini göstermişti. Maryo'nun uyanıp kimseye görünmeden gitmesi lazımdı.

Lükres delikanlının gürbüz çıplaklığını bir müddet seyretti. Olup bitenleri Sezar duysa şunu bir an yaşatmaz. Bu sarayda kölelerin Borjiya kadınlarını taparak seyretmeleri günah sayılmaz ama onlara el uzatmalarının, buna cüret etmelerinin bir tek cezası vardır: Ölüm!

Bu kadar yakışıklı, bu kadar kudretli bir delikanlının hayatı şu anda bir küçük tesadüfle sona erebilir. Sezar'ın yahut babasının, belki de annesinin sadece şüphelenmeleri kâfi! Bu şüphenin başladığı günün gecesi Tiber nehri Maryo'nun cesedini denize doğru alıp götürür.

Delikanlı kıymıldandı. Yüzündeki saadeti gözle görmek mümkün. Belki bu gamsız saadet Lükres'in damarlarındaki yorgun ihtirası yeniden körükledi. Sevgilisini uyandırıp göndereceği yerde onu hoyratça kucaklayıp uyandırdı.

Yeniden birbirlerine sarıldılar. Daha doğrusu adeta saldırdılar. Gene kendilerini sevişmenin deliliği arasında kaybettiler.

Lükres arada sırada tilki suratlı nişanlısını hatırlıyor, Madrid'e gitmek zorunda kalırsa ne yapıp yapıp kölesini beraber götürmek için çareler arıyordu. Gene arada sırada Alfonso'nun yakışıklı yüzü, kuvvetli erkek vücudu gözlerinin önüne gelmekte, intikam hissi, duyduğu arzuyu kırbaçlamaktaydı.

Bu harap edici delice sevişme kim bilir daha ne kadar sürecekti. Apansız kapı vuruldu.

İkisi birden dehşetle irkilip nefeslerini kestiler.

Lükres neden sonra:

"Kim o?" diye sordu. Cevap beklemeden Maryo'ya fısıldadı, "Elbiselerini kap, perdenin arkasına saklan! Kim o?"

"Benim ben... Aç şunu!"

"Sen misin ağabey?"

"Benim!"

"Dur da sırtıma bir şeyler alayım! Gün doğmadan beni niçin uyandırdın?"

Lükres üstüne incecik bir sabahlık alarak acele etmeden kapıya yaklaştı.

Maryo'nun perde arkasında kaybolmasını bekledikten sonra sürgüyü çekti.

Sezar âdeti olmadığı halde erken kalkmış, daha garibi de giyinmişti. Lükres buna çok şaştı. Hele arkasında keçi sakalını titreterek duran kâhyası Marko'yu görünce mühim bir hadisenin vuku bulduğunu anladı:

"Ne var, ne oluyor?" diye telaşla sordu.

Sezar alacakaranlıkta bir başka türlü güzel görünen kız kardeşini alıcı gözlerle bir müddet seyrettikten sonra gayet ehemmiyetsiz bir meseleden bahsediyormuş gibi:

“Annem fena hasta,” dedi, “babamı yanına çağırmiş. Seni de istiyorlar.”

Lükres annesinin doğurmak üzere olduğunu tamamıyla unutmuştu:

“Kurtuldu mu?” diye utanarak sordu.

“Kurtulup kurtulmadığı daha belli değil. Sana çok şaşılacak bir haberim daha var. az kalsın ikiz kardeş sahibi olacaktık.”

“İkiz mi? Ne diyorsun?”

“Vallahi! Bereket versin her ikisi de öldüler de gürültü uzamadı.”

“Öldüler mi? Ne kadar merhametsizsin Sezar. Kız mı, oğlan mı?”

“İkisi de galiba kız... Her neyse... Acele giyin...”

Yaklaştı. Kız kardeşinin yanağını okşadı:

“Çok güzelsin böyle,” dedi, “bir avanak herife düştüğüne sahiden üzülüyorum. Dün gece hastalandı.

Birkaç bardak şarap içmiş de midesi bozulmuş. Suratı gözünün önüne geliyor mu güzelim!”

Lükres’i öptü. Kız bu öpüşün bir ağabey öpüşünden ziyade, bir sevgili öpüşüne benzediğini ilk defa şaşırarak anladı.

“Hemen giyinip gelirim!” dedi, ürkerek geri çekildi.

Kapıyı yeniden sürgülemişti.

Ayak seslerinin uzaklaşmasını beklerken şaşkınlığı hâlâ devam ediyor, Sezar’ın öpüşündeki manayı anladıktan sonra birdenbire duyduğu garip hissin mahiyetini anlamaya çalışıyordu. Maryo’ya döneceği sırada, koridordan tekrar ayak sesleri duyarak olduğu yerde kaldı.

Maryo da tekrar perdenin arkasına geçmişti.

Lükres:

“Kim o?” diye sordu.

Bir erkek sesi hafifçe:

“Aç!” diye cevap verdi.

Lükres annesinin başına bir felaket gelmesi ihtimalini düşünerek sürgüyü hemen çekti. Karşısında Marko’nun pis suratını görünce şaşırıldı. Boğuk bir sesle:

“Ne istiyorsun?” dedi.

Herif ayağını kapıyla eşik arasına sokmuştu.

“Sizinle görüşeceğim Lükres,” dedi, “bana bir vaadiniz vardı, unuttunuz mu?”

“Ne vaadi? Sen delirdin mi?”

“Zannetmem! Deliren herhalde sizsiniz, Maryo’nun odası neden bu gece boştu sevgili yavrum?”

“Neden mi boştu? Ben ne bileyim? Böyle bir suali bana sormaya nasıl cesaret ediyorsun?”

Lükres böyle söylenmişti ama herifin içeri girmesine de artık mani olamadı.

Marko etrafına sinsi sinsi baktı. Yatağın perişanlığını görünce gözlerinde hain bir ışıltı parladı:

“Rahatsız uyumuşsunuz. Lükres,” dedi, “insan vaadini tutmazsa iyi uyuyamaz.”

Odayı çepeçevre tetkik etti. Her taraf kapalı olduğu halde perdelerden birinin kımıldaması dikkatini çekti. Suratını yayan bir gülümsemeyle:

“Cam aralık kalmış olmalı,” dedi, “sabah ayazı sıhhat için iyi değildir.”

“Annem beni bekliyor Marko, lütfen çıkın da giyineyim.”

“Sabah ayazı tehlikelidir,” diyorum, “giyinirken soğuk alabilirsiniz. Müsaade edin de şunu kapatayım.”

Pencereye doğru yürüdü.

Lükres herşeyin mahvolduğunu, artık hiçbir kuvvetin Maryo'yu ölümden kurtaramayacağını anlamıştı.

Son bir ümitle melun herifin yolunu kesmek istedi:

“Bırakın,” diye emretti, “size bırakın diyorum. Giyinip annemin yanına gideceğim.”

“Böyle gitsenize...”

“Marko!”

Kendisini zorlamasa bağıracaktı. Bağırarak ihtiyacıyla bir arada Sezar'ı imdada çağırmanın düşündü. Sonra bunun imkânsızlığını, Sezar'ın işe karışmasıyla Maryo'nun büsbütün mahvolacağını kestirdi.

Gene Borjiya'ların affetmez kini ile emsalsiz kurnazlığı kafasında çarpışıyordu. Şu herifi gebertmek için Maryo'yu feda edip etmemeyi tasarladı.

Bir yol kalıyordu. Marko'nun boynuna sarılmak, Maryo'nun gözleri önünde, annesi ölümle pençeleşirken oracıkta vaadini yerine getirmek...

Marko kızın aklından geçenleri sezmiş gibi ayak sürüyor, arkasında birisinin saklandığı perdeye bir türlü yaklaşmıyordu. Başını çevirmeden:

“Bu camları her kim açık bırakıyorsa cezayı haketti demektir,” diye güldü, “efendilerine fena hizmet eden hizmetkârların kırbaçlanması lazım...”

VII

Lükres herifin hançerini çekmiş olduğunu ilk defa fark ederek elini ağzına kapattı.

Ağabeysinın kâhyalığından ziyade muhabbet tellallığını yapan rezil herif kıl kadar ince uçlu, ustura gibi keskin hançeri perdenin şişkin yerine, orta boylu bir insanın göğüs hizasında yavaşça salladı.

Maryo boğuk bir feryat kopararak meydana çıktı. Sezar'ın uzaklaşmasından istifade ederek yalnız pantolonuyla gömleğini giyebilmişti. Eliyle göğsünü tutuyor, parmaklarının arasından kanlar sızıyordu.

Lükres her şeyin bittiğini zannetti. Artık Maryo'yu ölümden kurtarmak bahis konusu olamazdı. Borjiya'ların kızı bir anda sanki kudurdu. Sarayı çın çın öttüren keskin feryatla:

“Sezar! imdat! Sezar, adam öldürüyorlar!” diye bağırdı.

Marko da, o devir İtalya'sında yaşayanların hepsi gibi Borjiya'lar hakkında yanılmış, en amansız yerde hataya düşmüştü. Bu hatasını mutlaka hayatıyla ödeyecekti. Can havliyle gözlerinden ateş saçan genç kıza döndü:

“Delirdiniz mi?” diye dehşet içinde sordu.

Lükres artık böyle laflara kulak asacak halden çıkmıştı. Maryo'nun neden hâlâ yere yıkılmadığına şaşmayı dahi aklemeden koşarak yetişen;

“Ne oluyor? Niye bağırdın!” diye soran Sezar'ın kucacağına atıldı:

“Beni kurtar ağabey,” diye yalvardı, “baksana bu namussuz bana ne yaptı?”

“Hangi namussuz? Marko mu?”

“Marko beni zorla öptü. Bak boynuma... Boynuma bak... Beni öptü. İmdadıma gelen Maryo'yu öldürdü.”

Sezar, kız kardeşinin hakikaten kızarmış boynuna hayretle baktı:

“Öptü mü? Seni haa... Ne haddine?”

Marko titremeye başlamıştı:

“Efendimiz! Yalan...”

“Yalan mı?”

Sezar'ın bu suali sorarken sesindeki ahengi kim duysa korkudan ilikleri donardı. Bir Borjiya'ya “yalancı” demek suretiyle Marko ölümü yüz kere hak etmişti. Bundan evvelki ve sonraki hadiseler artık değersiz teferruatından ibaretti. Marko mukadder ölümünü büsbütün katileştiren bir şaşkınlıkla:

“Yalan söylüyor,” diye yalvardı, “ben bunları bir arada yakaladım efendimiz...”

Sezar bu yakalayışın kendisi gelip gittikten sonra vuku bulduğunu zannetti. Uykudan uyandırılarak annesinin hasta yatağı yanına çağırılan on üç yaşındaki bir kız çocuğunun o aralık birisiyle sevişeceğini aklı almadığından elini kaldırdı, kâhyasına:

“Sus!” diye bağırdı.

“Efendimiz!”

“Sus diyorum...” Maryo'ya döndü, “Haydi git! Yararı timar etsinler. Teşekkür ederim delikanlı! Sen de artık giyin! En iyisi bir entari al da...”

Marko son bir ümitle bir solukta konuştu:

“Efendimiz! Seni aldatmak için beni zorladı. Leonorayı elinizden kurtarmak için bana yalanlar söyledi.”

“Hangi Leonora’yı?”

“Şu küçük kıızı efendimiz...”

“Küçük kıza ne olmuş?”

“Leonora hasta filan değil. Hastahaneye de gitmiş değil. Biz size yalan söyledik. Yani Lükres...”

“Herif, bu nasıl söz? Sen benim kız kardeşimi adıyla nasıl çağırabilirsin?”

Sezar daha fazla dayanamadı. Borjya’ların meşhur öfkelerinden en müthişine kapılmıştı. Hançerini çekip bir kaplan gibi sıçradı. Önüne diz çökmeye davranan kâhyasının gırtlığına daldırdı. Keskin bıçak Marko’nun fırlak gırtlığını boydan boya kesti, kemiğe dayandı. Herif debelenerek yere düştüğü zaman kafası artık gövdesine bağlı sayılmazdı.

Sezar’ın birdenbire tutan öfkesi gene aynı süratle geçip gitmişti. Hançerin kanını debelenen Marko’nun elbisesine sükûnetle silerek Maryo’ya emretti:

“Eğer kuvvetin varsa geçerken saray muhafızlarının kumandanını gör. Marko’nun geberdiğini söyle. Gün batınca leşini nehre atsinler.” Kız kardeşinin önünde kibarca eğildi: Kâhyamın kabalığından dolayı özür dilerim Lükres,” dedi, “böyle münasebetsiz değildi ama herhalde apansız delirdi. Haydi giyin de annemizin yanına git! Yerleri de berbat ettik. Temizletirsin şekerim!”

Kibirle gülümsedi, dışarı çıktı.

Lükres içine düştüğü dehşetten kendisini zorla kurtarmıştı. Kanlara bulaştırmamak için eteklerini toplayarak cesedin yanından geçti.

Giyeyeceği entariyi seçerken, “Ne tuhaf!” diye gülümsüyordu, “ilk sevişme gecesinin sabahında, gözümün önünde ilk defa adam öldürüldü. Maryo’yu da kurtardık. Şanslı bir gün başlıyor galiba...”

VIII

Lükres annesinin yanında bir saat kadar kaldı. Dairesine döndüğü zaman muhafızlar Marko'nun leşini alıp götürmüşlerdi. Cesedi gören yeni hizmetçilerden birisi hâlâ ağlıyordu. Küçük hanımını görünce gözleri yaş içinde:

“Haberiniz var mı efendimiz! Olup bitenlerden haberiniz var mı?” diye sordu.

“Neymiş?”

“Marko efendimiz... Marko öldürülmüş...”

“Öldürülmüş ne demek? Kazaen vuruldu. Haydi karşımda böyle budala gibi titreme... Git bana Maryo'yu çağır.”

Annesinin yanında iken vaziyeti etrafıyla düşünmüş, Sezar'ı şüphelendirmiş olması mümkün bir işin uzun zaman gizli kalamayacağına kanaat getirmişti. Herhangi bir sarhoşluk sırasında ağabeysinın vakayı hatırlaması Maryo'nun derhal öldürülmesi demekti. En iyisi kölesini azat etmek, vakit kaybetmeden memleketi olan Venedik'e yollamaktı. Maryo yüzü korkudan ve kan kaybından bembeyaz olduğu halde içeri girdi.

“Suç benim,” diye inledi, “hepsine ben sebep oldum efendimiz...”

“Beni öldürün, beni öldürün... Maryo kendisinin yere atarak ayaklarına kapandı: “Sensiz yaşayamam Lükres,” diye yalvardı, “bu geceden sonra senden uzaklarda yaşamamam...”

Lükres kararını çoktan vermişti. Borjiya'larda verilmiş kararlardan dönmek de âdet değildi. Gayet soğuk bir ifadeyle:

“O ciheti sen düşünürsün,” dedi.

Bir çekmeceye doğru yürüdü. Bir küçük kese çıkarıp kendisine dehşetle bakan bedbaht delikanlıya sadaka verir gibi fırlattı:

“Al şunu! Derhal çık git! İcap ederse seni arzumuyla yolladığımı bildiren bir kâğıt veririm. Lakin şimdi buralarda durma! Haydi...”

Lükres o gün ölü doğan ikiz kardeşleri için hazırlanan ayine iştirak etti. Oradan doğruca Sezar'ın dairesine döndü. Anneleri biraz iyileşmişti. Sezar öldürdüğü kâhyasını çoktan unutmuşa benziyordu. Kız kardeşini keyifli karşıladı, yeni kâhyası Perotto'yu takdim etti. Derhal Vatikan'a gideceğini söyledi. Hasta bulunan Papa'nın vaziyeti gittikçe berbatlaşıyordu. Kardinaller yeni bir toplantı yapacaklar, durumu gözden geçireceklerdi.

Sezar:

“Sevgili Lükres,” dedi, “bugünkü boğa güreşine elbette geleceksin.”

“Sen bunu unutmadın mı Sezar?”

“Biz, sevgili kız kardeşimizin asil nişanlısı şerefine tertiplemeyi vaatettiğimiz boğa görünüşü nasıl unutabiliriz?”

Lükres az kalsın annesinin hastalığını bahane ederek özür dileyecekti. Fakat Kolise'de Alfonso'ya rastlamak ihtimalini birdenbire hatırlayarak sesini çıkarmadı.

IX

İkinciye doğru Roma'nın meşhur fakat yarısı çoktan harap olmuş muazzam Kolise'si tıklım tıklım dolmuştu. Romalılar meydanlarında vaktiyle Hıristiyanlara işkence edilen, yiğit gladyatörler dövüştürülen bu meydanda şimdi Sezar Borjiya'nın bunaltılıp şaşırılmış biçare boğayı bizzat şişlemesinin seyrine koşmuşlardı. Sezar iyi bir güreşçi sayılıyor, mahareti İspanyollar tarafından dahi kabul olunuyordu.

Meydanda son hazırlıklar yapılmakta, kırmızı kum döşenmesi tamamlanmaktaydı. Ancak kalın zincirlerle zaptedilen gözleri bağlı boğaların böğürtüleri sıcak havayı sarsıyordu. Sezar'ın köleleri efendilerinin kılıçlarını teker teker muayene etmekteydiler.

Şerefine oyunlar tertip edilen mesut damat Don Cerubin güzel nişanlısını elinden tutarak şeref locasına girmişti. Locanın önündeki geniş sedir kuştüyü şilteler ve yastıklarla döşeliydi. Halk nişanlıları görünce çok sevindi, "Yaşa!" feryatları gökyüzünü doldurdu. Bu sevinç Borjiya'lara karşı duyulan sevgiden ziyade güreşlerin nihayet başlayacağından ileri geliyordu.

Lükres'in arkasından locaya Alfonso D'Este girdi. Ferrara'ların yiğit oğlu kuvvete ve maharete dayanan bütün tehlikeli oyunları seviyordu. Boğayı bizzat öldürmeyi hiç denememişti. Gaddar bir eğlence saydığı için değil, insanları eğlendirmeyi sevmediğinden ortaya çıkmıyordu.

Kardinal Aleksandr Borjiya, ikiz yavrularının matemini tutmaya kendisini mecbur saydığı, böyle görünmek icap ettiğini bildiğinden gelmemişti.

Güreşten evvel halkı oyalamak için meydana çıkan beş altı cambaz, sıcak yaz ikindisinde tere batmış olarak hüner göstermeye uğraşıyorlardı.

Lükres nişanlısına laf olsun diye sordu:

"Sizin meydanlar da böyle midir efendim?"

Don Cerubin böyle kanlı oyunlardan hiç hoşlanmıyordu. Körpe nişanlısının yüzünü pembeleştiren heyecanı kan ve ölüm seyrini sevmekten ileri gelmiş zannederek dalgınlaştı. Borjiya'ları yakından tanıdıkça yanlış bir iş yapıp yapmadığını git gide daha sık düşünmeye başlamıştı.

Nihayet borazanların keskin sesleri boğa güreşlerine sıra geldiğini halka bildirdi.

Kocaman Kolise'ye derin bir sessizlik çöktü.

Meydana ilk çıkarılan boğa pek büyük değildi ama oldukça sinirliydi. Bu kara boğaya, Roma'da âdet olduğu üzere kölelerden seçilmiş Toreador'lar saldırmışlardı.

Don Cerubin yüzünü büsbütün astı. Böyle ayaktakımından heriflerin, dünyanın en asil (!) mahlûku sayılan boğaya hep birden, taraf taraf saldırmaları, kılıçlarını rastgele saplamaları oyun değil düpedüz cinayetti.

Eğer bu böyle devam ederse kabalık etmeyi göze alarak kalkıp gitmeyi düşünüyordu ki meydana çıkarılan üçüncü boğa boynuzlarını esirlerden birisinin karnına saplayıverdi.

Don Cerubin buna sahiden sevindi. Kendisini zaptetmese, "Gebert, aferin!" diye bağıracaktı.

Lükres hafif bir çığlıkla kolunu tutmuştu.

"Korktunuz mu?" diye sordu.

"Elbette korktum."

Don Cerubin Borjiya'ların kandan, ölümden korkacaklarına inanmadığı için bu cevabı ciddiye almadı. Başını çevirdi.

Ölen kölenin leşini sürüyüp meydandan çıkardılar. Kanlarını kırmızı kumlarla örttüler.

Bu vaka seyircilerin heyecanını son mertebesine çıkarmıştı. Deli gibi bağırarak Sezar'ı istiyorlardı.

Borazanlar yeniden öttü.

Sezar baştan aşağı siyahlar giyinmiş olarak atının üstünde görüldü. Siyah şapkasına taktığı ceviz büyüklüğündeki meşhur elması keskin parıltılarla göz kamaştırıyordu.

Meydan, “Yaşa, varol! Yaşa!” naralarıyla uğuldadı. Romalılar Borjiya'ların genç oğlunu hiç sevmiyorlardı ama cesaretini de takdir ediyorlardı.

Katil boğa kötü kötü solumaktaydı. Çok iyi beslenmiş, fakat iki günden beri aç bırakılmıştı. Kan kokusuyla burun deliklerini açıp kapıyor, kanlı salyalarla sanki geviş getiriyordu.

Sezar yaklaşınca boğa başını yere eğdi, müthiş bir öfkeyle atıldı.

Lükres inleyerek gözlerini yumdu.

Sezar gözleri bağlı hayvanını ustalıklı çarklandırarak boğanın kanlı boynuzlarını birkaç milimetre mesafeden savuşturdu. Boğa hızını alamamış, tozu dumana katarak bir müddet koşmuştu. Sonra daha büyük bir öfkeyle döndü, daha müthiş bir hamleyle yeniden saldırdı.

Sezar ölümle adeta alay ediyordu. Binicilikteki mahareti o kadar yüksekti ki beğenmemek imkânsızdı.

Nitekim Alfonso D'Este bu şımarık oğlanı hiç sevmediği halde takdirkâr bir ıslık öttürmekten kendisini men edemedi.

Halk coşmuş, “Gebert! Mızrakla!” diye haykırmaya başlamıştı. Sezar kendisine mahsus olan usta darbelerle boğayı hafiften mızraklıyor, adeta kudurtuyordu.

Nihayet son ve kati darbeye sıra geldiğini seyirciler anlayıp sustular.

Muazzam Kolise'de nefesler bile kesildi.

Sezar mızrağı yere atmış kılıcını çekmişti. Boğa bir daha saldırınca kılıcın havada parladığı ve şimşek gibi indiği görüldü. Hayvanın kafası bir tek vuruşla vücudundan ayrılmıştı.

Seyirciler tuttukları nefeslerini korkunç bir inilti halinde salıverdiler. Meydan bir anda kıyamet yerine döndü.

Sezar şapkasını çıkarıp halkı selamlayarak atını tırısı kaldırdı. Çıkış yerinde kendisine öldürdüğü boğanın kesilmiş kulaklarını takdim ettiler.

Şeref locasında ilk karşılaştığı insan, yeni metresi Farneso oldu. Genç kadın heyecandan titreyen bir sesle:

“Harikuladeydiniz!” diye mırıldandı, “Harikulade...”

“Asıl bu gece sizi öldüreceğim... Öpe öpe...”

Kız kardeşine yaklaştı. Alfonso D'Este:

“Tebrik ederim,” dedi, “bir darbeye boğa başı koparmak meseledir. Kıskandım doğrusu... İlk fırsatta ben de bir kere deneyeceğim.”

Sezar kendisine her hususta rakip saydığı delikanlıya gülümseyerek baktı:

“Derhal,” diye başını eğdi, “emredin bir boğa getirsinler. Atımı da alabilirsiniz.”

Lükres kendisini ilk defa sahici sevgili gibi öpen erkek sanki bir tehlikeye atılıyormuş gibi araya girdi:

“Rica ederim,” dedi, “bugünlük bu kadar elverir.”

Alfonso kadınların kendisi için korkmalarına alışıkta ama bu hali kayıtsızlıkla kabul edecek adamlardan değildi. Hele Sezar'ın bakışlarındaki küçümsemeyi fark edince hiç hazır olmadığı halde öfkeleni.

Hizmetkârlarından birine işaret etti. Mantosuyla süslü merasim kılıcını derhal çıkardı:

“Bana muharebe atımı getirsinler!” emrini verdi.

Lükres ümitsiz bir hareketle yerinden kalktı, delikanlının kolunu tuttu:

“Sahiden şimdiye kadar hiç boğa güreşi yapmadınız mı?” diye sordu.

“Yapmadım! Ne olacak?”

“Göründüğü kadar kolay değildir. Rica ederim başka zaman kalsın, rica ederim...”

“Göründüğü kadar kolay değil” sözüyle Alfonso'yu büsbütün kışkırttığını anlar anlamaz dehşete kapılmıştı.

Sezar'a döndü:

“Bir şey söyle,” dedi, “rica edelim de Senyör Alfonso vazgeçsinler ağabey.”

“Hiç olur mu ruhum! Madem ki arzu ediyorlar.”

Meydana bir boğa çıkarmalarını ve dövüşün devam edeceğinin halka bildirilmesini emretti.

Alfonso locadan çıkınca kardeşini kolundan tutup yerine oturttu:

“Aptallık etme!” diye fısıldadı, “boğuşma eğlenceli olabilir. Hele Ferrara'ların ünlü evlatlarını bizim boğalardan birisi boynuzlarsa...”

Sezar'a şarap getirmişlerdi. Bir yudum içti, damağını keyifle şaklattı. Belli etmeden kız kardeşini süzüyor, biraz evvel olup bitenlerin manasını anlamaya çalışıyordu. Lükres'in pek az tanıdığı bu herife karşı gösterdiği alâka garipti. Vaziyeti biraz daha yakından kollamaya karar verdi.

Halk ummadığı bir hediyeye nail olmuş gibi heyecana ve sevince kapılmıştı.

Alfonso doru atının üstünde meydana girince alkışlar gene gökyüzünü sarstı.

Seyirciler:

“Boğa! Boğayı salıverin!” diye bağırdılar.

Nispeten küçük, fakat son derece çevik bir boğa birdenbire ortaya çıktı ve süvariye derhal saldırdı.

Daha ilk hamlede Alfonso'nun acemi olduğu anlaşılmıştı. Hayvanın karnını boğanın boynuzlarından güçlkle kurtardı.

At muharebelere alışıkta ama boğa güreşine ilk defa çıkıyordu. Fazladan gözleri de bağlanmamıştı.

Sezar, “At kudurursa herif hapı yuttu demektir,” diye düşündü, şarabı kafasına dikti.

Lükres içinden dua ediyor, bu kâbusun çabuk nihayet bulması için Allah'a yalvarıyordu. Şu anda hissettiği şeyler bir sevgilinin sevdiği erkeğin ölüm tehlikesi karşısında duyduğu derin ıstıraptan ziyade elinden oyuncağı alınmış bir küçük kız öfkesiydi.

Dün gece Maryo ile yaptıklarını bir kere de Alfonso ile tecrübe etmek istiyor, eğer şurada aptal gibi geberir giderse büyük bir zevk kaybedeceğine inanıyordu.

Boğanın ikinci hamlesi birincisi kadar tehlikeli olmadı. Bilakis delikanlı mızrağını hayvanın boynuna hafifçe sapladı.

Yaralanmak boğayı çileden çıkardığı gibi kan kokusu da atın asabiyetini arttırmış, Alfonso kudurmuş iki hayvanın arasında kalmıştı.

Nitekim at bu sefer süvarisine itaat etmedi. Boğa boynuzunu delikanlının baldırına sapladı, yakışıklı dövüşçüyü attan aşağı alıverdi.

Seyirciler bir tek insan gibi, “Ah!” diye bağırdılar.

Lükres imdada gidebilirmiş gibi ayağa kalktı.

Sezar böyle bir hareketi zaten bekliyordu. Kız kardeşinin bileğine yapıştı, kısık bir sesle;

“Budalalık istemez!” diye homurdandı, “saçmalıyorsun!”

“Kurtar onu Sezar...”

“Onu artık kendisinden başka hiç kimse kurtaramaz.”

Süvarisiz kalmak atı şaşırtmıştı. Boğa bu şaşkınlıktan derhal faydalandı. Bir vuruşta biçarenin karnını deşip bağırsaklarıyla işkembesini dışarıya döktü. Debelenen kurbanını birkaç kere tartakladı. Tekrar tekrar boynuzladı. Alfonso şaşkınlıktan kurtulamamış olacaktı ki atının imdadına koşmak gayretiyle yerinden sendeleyerek kalkmaya çalışıyordu.

Seyirciler:

“Kalkma! Kımıldama!” diye bağırdılar.

Bu kelimeler delikanlıyı yeniden kıskırtmış oldu. Yaralı bacağının üstünde doğruldu.

Boğa bunu fark eder etmez atı bırakıp Alfonso'ya baktı ve bakar bakmaz burnunu kumlara sürerek atıldı.

Yardımcılar her nedense biraz yavaştan alıyorlardı. Alfonso mızrağını düşürmüştü. Belinde kılıç

da yoktu.

Boğanın ilk hamlesini yana sıçrayarak savuşturduktan sonra uzun hançerini çekerek dikildi.

Meydan gene nefes kesilmişti.

Boğa bir kölenin gözlerine tuttuğu kırmızı beze aldırmadan tekrar Alfonso'ya hücum etti.

Bu sefer İspanya meydanlarında bile görülmemiş bir hadise vuku buldu. Delikanlı silahşörlükteki emsalsiz ustalığını ispat ederek hançerini boğanın ensesine sapladı. Seyirciler bacağından yaralı olan Alfonso'nun keskin boynuzlara rağmen bu hareketi nasıl becerdiğini fark edememişlerdi. Hançerin kabzasına kadar gömüldüğünü ve kudurmuş boğanın ön ayaklarını bükerek yere çömeldiğini aynı zamanda gördüler.

İlk şaşkınlıktan sonra müthiş bir feryat Kolise'yi doldurdu. Fakat Alfonso da çok kan kaybetmişti. Seyircileri selamladıktan sonra sendeler gibi birkaç adım attı. Önce ellerinin üstüne düştü. Kalkmaya çalıştı. Yetişen hizmetkârların kollarına serildi..

Lükres kendisi de inanmadığı halde,

“Öldü, öldü!” diye inledi.

Sezar, “Sesini kes” manasına homurdandı. Olup bitenlerin müstakbel damatları üzerinde ne tesir yaptığını anlamak isteyerek yan gözle İspanyola baktı. Don Cerubin dalgındı. Romalıların bu kadar basit bir meseleye bu kadar ehemmiyet vermelerine şaşıyordu. Madrid'de böyle şeylere aldırılmaz ki... Er meydanına çıkan her şeyi göze almış demektir. Bu işte vurmak olduğu gibi vurulmak da var.

Lükres de ağabeysinın baktığı tarafa bakmış, İspanyolun içinden geçenleri anlamıştı. Sezar'ın kolunu tutarak kulağına eğildi:

“Ben bu herifle evlenmeyeceğim,” diye fısıldadı, “katiyen evlenmeyeceğim.”

Sezar gülümsedi.

“Mükemmel!” diye aynı fısıltı ile cevap verdi, “babamla bu meseleyi görüştük. Aklı yattı. Sana daha münasip birisini bulacağız.”

“Nişanı bozmak için bahane?”

“Bahaneyi de lütfen bize bırak! Sen yalnız nişanlına karşı bu kadar soğuk davranma! Biraz dişini sık!”

Alfonso'yu hizmetkârları kucaklayıp Borjiya'ların sarayına götürmüşlerdi. Halk yavaş yavaş dağılıyordu.

Lükres ilk defa isteyerek nişanlısının koluna girdi.

Saraya gidince hemen ağabeysinın dairesine koştu.

Alfonso yatağa uzanmıştı. Yüzü solgundu. Sezar'la kız kardeşine:

“Beceriksizliğimi ayıplamadınız ya!” diye gülümsedi.

Sezar:

“Beceriksizliği de nereden çıkardınız,” diye cevap verdi, “fevkalade bir dövüştü. Romalıları bunu senelerce unutmayacaklar. Biz de unutmayacağız değil mi Lükres?”

“Evet!”

“Acaba muhterem nişanlınızı eğlendirebildik mi?”

Sezar, kız kardeşinin konuşmasına meydan bırakmadı:

“Size bir sır söyleyeyim,” diye sesini alçalttı, “babam bu evlenmenin yanlış bir hareket olacağını nihayet anlamış sanırım. Ben de Lükres'in miskin bir papazla birleşmesini zaten istemiyordum.

Eniştem şeref meydanlarında yiğitliğini dosta düşmana kabul ettirmiş bir silahşor olmalı.”

Alfonso gözlerini kırpıştırarak iki kardeşe baktı. Solgun yüzünden alaycı bir gülümseme geçti.

Bu sözlerin hakiki manasını anlamıştı. Karısının ağır hasta olduğu, hayatı kurtulsa böyle ölüncüye kadar sakat kalacağı biliniyordu. Borjiya’lar, belli bir şey, kendisini gözlerine kestirmişlerdi.

Zorla ciddileştirmeye çalıştığı bir sesle:

“Fransa Kralı’nın İtalya’da gözü var,” dedi, “bu sebeple biz İtalyanlar birleşmeliyiz. Muhterem Senyorita Lükres’e münasip gördüğünüz silahşor asilzadeyi bu sebeple İtalyanların içinden seçmelisiniz. Akrabalıklar dostlukları kuvvetlendirir.” – Biraz düşündü, “Bekâr delikanlıları hatırlamaya çalıştım,” dedi, “henüz evlenmemiş bir sürü asil genç mevcut...”

Bu suretle evli bulunduğunu hatırlatmış, böyle bir birleşmeye hiç te niyeti olmadığını meydana koymuştu.

Lükres yaralı delikanlıdan daha fazla sarardı. Dişlerini hınçla sıktı.

Alfonso:

“Beni yoklamaya geldiğiniz için minnettarım,” dedi, “madem ki nişan işi bozuluyor. Nazik davetinizi kötüye kullanarak sizleri daha fazla rahatsız etmeyeyim. Müsaade ederseniz bugün yola çıkacağım.”

Lükres dairesine döner dönmez yatağına kapanıp ağlamaya başladı. Ömrünün ilk sahici öpüşünü kendisine veren adam, ilk reddedilişin azabını da yüreğine sokmuştu. “Canavar! Kalpsiz haydut! Alacağın olsun!” diye inledi.

Babası bir kere Papa seçilirse bütün bunların hesabını bu beceriksiz bu maskara heriften soracaktı. Kendisini budala gibi boğaya boynuzlatan pis heriften...

Hatta babasını seçmeseler bile her şey mahvolmuş sayılmaz ki... Hamdolsun bu dünyada böyle işlerin çaresi çok. En sadık hizmetçisi Biyanko geçenlerde ne söyledi?

Büyücülerin aşkın ilacını bulduklarından bahsetmedi mi? Sadakatsizlik eden kocalara, soğuk davranan sevgililere bu ilacı şarapla beraber içirince herifler yanıp tutuşmaya kul köle olmaya başlamıyorlar mı?

İlk fırsatta Biyanko’yu bu işe saldırtmalı, bu ilacı her ne pahasına olursa elde etmeliydi.

Bir taraftan da Maryo’nun hasreti başlıyordu. Güzel kölesini uzaklaştırmakta acele davranmıştı. Daha ilk adımda korkuya kapılıp soğukkanlılığını kaybettiği için kendisini ayıpladı. Sade Maryo işinde değil, Alfonso işinde de işte çocuk gibi davranıyor, kendisini ağlayarak helak ediyordu. “Budalalık bunlar!” diye davrandı, “Sahiden aptallık!” Aynasının karşısına koştu. Güzel yüzüne hayran hayran baktı.

XI

Alfonso birkaç gün sonra Ferrara'ya hareket etmişti. Aynı günler içinde babası nişanı bozdu. Buna adeta memnun olan ve bu memnuniyetini saklamaya lüzum görmeyen Don Cerubin bir manastıra yerleşmek üzere memleketine döndü.

Gene aynı sıralarda, Kardinal Aleksandr Borjiya beklenmez kararlarından birini daha vermiş, karısıyla ayrılacağını bildirmişti. Bunun asıl sebebinin hiç kimse anlayamadı. Herkese karşı ileri sürülen bahane Vanoza Borjiya'nın doğum neticesinde sıhhatini tamamiyle kaybetmiş olmasıydı.

Annesi Pizo'daki şatoya yerleşecek, olup bitenler unutulduktan sonra istediği birisiyle evlenebilecekti.

Bütün bu hadiseler Lükres'in Alfonso'ya karşı duyduğu ihtirası ve öfkeyi biraz dağıtmış, içindeki sızıyı uyuşturmuş, reddedilmekten doğan kırıklığı kısmen tedavi etmişti.

Maryo'nun boş bıraktığı yeri başka köleler alıyor, Lükres bunları sık sık değiştirerek kadınlıkta ustalaşıyordu.

Papa'nın hastalığı uzadıkça uzamakta, bu suretle Kardinal Aleksandr Borjiya'nın seçilmesi de gecikmekteydi.

Ferrara'dan alınan haberlerde Alfonso'nun karısı Anna'nın da gittikçe kuvvetten düştüğü müjdeleniyordu. Kadın ölürse Alfonso serbest kalacak, belki de kederini avutmak için Roma'ya koşacak, körpe Lükres'in kollarına atılacaktı.

Diğer taraftan siyasi hadiseler genç kızın şahsi kederini mühim miktarda dağıtmıştı. Fransa Kralı Sekizinci Şarl, İtalya'daki karışıklıklardan ve ayrılıklardan istifade ederek Napoli'ye kadar inip memleketini genişletmek için harıl harıl hazırlanıyordu. Bundan artık kimsenin şüphesi kalmamıştı. Yakalanan casuslar işkence sonunda buraya orduların hakiki kudretini öğrenmeye gönderildiklerini söylemişlerdi.

Kardinal Aleksandr Borjiya vakit kazanmak için oğlunu fevkalade elçi olarak Paris'e göndermek tasavvurundaydı.

Sezar yaşça küçüktü ama hem kurnazdı, hem de hudutsuz derecede cüretkârdı.

Fransa Kralı'nı hücumdan caydırmaya var kuvvetiyle çalışacak, buna muvaffak olmazsa başka çarelere başvuracaktı.

Bu çarelerin en sonunda Kantarella ile meşhur "Hint yüzüğü" vardı.

Yani Borjiya'ların kendilerine mahsus bir keşif olarak sırrını şiddetle sakladıkları korkunç Kantarella zehiri ile bu zehiri en münasip surette kullanabilmek üzere yaptırılmış hususi yüzük...

Sezar bunu sağ elinin yüzük parmağında taşıyordu. Başparmağının küçük bir hareketiyle halkadan gayet ince bir iğne başı dikilmekte, sıkılan eli belli belirsiz çizmekteydi.

Ondan sonra Kantarella vazifesini şaşmaz surette yerine getiriyor, eli çizilmiş adamı tedavisi imkânsız bir hastalıkla kısa zamanda yiyip bitiriyordu.

Sezar'ın elindeki ölüm yüzüğüne karşılık Lükres büyük paralar sarf ederek nihayet aşk ilacını temin etmişti.

Bir namlı büyücüden iki yüz altına satın aldığı küçük bir şişenin içindeki alev renkli bir sudan şaraba damlatılan birkaç damla erkeklerin aklını başından almaya, onları deliye çevirmeye yetiyordu.

Halbuki namlı büyücünün ancak çok güzel ve çok ateşli kadınlara verdiği bu ilacın esasta asıl

mahareti gayet güzel ve gayet ihtiraslı kadınlar tarafından kullanılmakta olmasından ibaretti.

Hasılı Borjiya'lar tarihte asırlar boyu dilden dile dolaşacak, üzerinde binlerce cilt kitaplar yazılacak maceralarına kadınlı erkekli hazırlanmış bulunuyorlardı.

XII

Nihayet 1493 senesinin Temmuz ayı gelip çattı.

Papa öldü. Kardinal Aleksandr Borjiya, Kardinal Sforza'nın çevirdiği dolaplar sayesinde Papalığa seçildi. Uzun boylu, kartal gagası burunlu iblis Sforza bu seçime yardım etmeyi pazarlık mukabilinde kabul etmiş, mukabilinde yeğenine Lükres'i istemişti.

Aleksandr Borjiya Papalık tacını giyme merasiminden sonra bu vaadini kızına resmen bildirdi. Lükres'in Alfonso'dan başkasında gözü yoktu ama artık beklemeye alışmıştı. Sforza'nın yeğeni de çirkin sayılmazdı. Ayrıca hoşsohbetliği, zekâsı da dillere destandı. Givanni Sforza ile evlenmek Pesaro Kontesi olmak demektir. Yani İtalya'nın en zengin, en nüfuzlu ailesine intisap etmek...

Babası Papa seçildikten az sonra Sezar Valensiya Piskoposluğu'na tayin edilmişti. Bu piskoposluğun gelirleri Sezar kadar ihtiraslı bir delikanlıyı değilse bile para harcamasını çok seven en hovarda insanları tatmin edecek derecede mühimdi.

Yeni metresi güzel Madalena ise mücevherlere doyamıyordu.

Sezar bir müddet Valensiya'ya gidip kesesini doldurmayı bu sebeple kabul etmişti.

Yeni Papa'nın şerefine Roma bayram yapıyor, herkes gece gündüz çılgınca eğleniyordu. Meydanlarda yakılan meşalelerin ışıklarında dans edenlerin, karanlık köşelerde ihtirasla sevişenlerin hikâyelerini dinleye dinleye meraklanan Lükres, bir gece bu eğlencelere gizlice katılmaya karar verdi.

Kıyafetini değiştirip orta halli bir kız kılığına girdi, yanına sadık hizmetçisi güzel Biyanko'yu aldı. Yüzlerine herkes gibi birer maske geçirerek saraydan çıktılar.

Niyetleri Biyanko'nun sevgilisi olan genç muhafız subayıyla birleşmek, onun himayesinde dolaşmaktı. Subay, sevgilisinin yanındaki maskeli kızın kim olduğunu bilmeyecek, Lükres kendisine saray kadınlarından biri imiş gibi tanıştırılacaktı.

Delikanlı bu işten pek memnun kalmadı. Bir arkadaşını bulmayı teklif etti. Fakat kadınlar buna razı olmadılar. Birkaç meyhanede içildi, bir iki meydanda halk oyunlarına iştirak edildi.

Nihayet subay sevgilisiyle yalnız kalmak istediğini açıkça söyledi. Biyanka da sarhoşturdu. O da aynı arzuyu şiddetle duymaya başlamıştı. Başka şartlar içinde olsaydı Lükres'in teklifini dünyada kabul etmez, genç hanımından ayrılmaya asla razı olmazdı.

Lükres:

“Siz gidin,” dedi, “ben biraz dolaşırım. Sonra gece yarısına doğru tekrar burada buluşuruz!”

Bir an akli başına gelir gibi olan Biyanka,

“İmkânsız!” diye bağırdıysa da, iki tarafın ısrarına pek fazla dayanamadı, “Peki” dedi.

Lükres onlardan ayrılınca büsbütün serbestleşmiş, neşesi artmıştı.

Babasının seçilmesi şerefine kutlanan bayrama herhangi bir kimse gibi iştirak etmek pek hoşuna gidiyordu.

İçtikleri şarap başını döndürmüştü, damarlarını tatlı ürpermelerle yalamaya başlamıştı. Aylardan beri ilk defa Alfonso'yu şiddetle arzu etti. Şu anda beraber olsalardı... Kendisini kollarının arasına alsaydı, sıcak öpüşlerle her tarafını çürütseydi...

Bu hatırlayış ve arzu ediş bütün asilzadeler gibi Alfonso'nun da pek yakında Roma'ya gelip yeni Papa'yı tebrik etmesi mecburiyetinden doğmuştu. Delikanlı ile karşılaşacakları günü kaç gecedir

heyecanla bekliyordu.

Bunları düşünerek kalabalıkta dolaşırken bir aralık arkasında birkaç kişinin konuştuğunu fark etti. Heriflerin sarhoş oldukları kelimeleri yayvanlaştırmalarından belliydi.

Birisi:

“Güzel vallahi!” diyordu, “güzel olmaz mı? Hem de dünya güzeli...”

“Ne malum birader! Yüzündeki maskeyi alaşağı etmeden nasıl emin olabilirim. Benim kerametim mi var bakalım!”

“Sen eşegin birisin. Böyle keklik gibi seken yavru dünya güzeli değil de nedir?”

“Kolayı var. Maskesini çekip alalım.”

“Tadı kaçır.”

“Asıl işin tadı, reise külüstür bir karı götürürsek kaçır...”

Lükres evvela kendisinden bahsedildiğini anlayamamıştı. Bunu anlar anlamaz hiç hazır olmadığı halde dehşete kapıldı. Kaçıp kurtulmak için hızlandı. Hızlandıkça korkusu arttı. Nihayet bu korkunun verdiği şaşkınlıkla büyük bir hata irtikab etti. Kalabalık meydanı bırakıp bir karanlık sokağa saptı.

Sokağın تنها karanlığı ile karşılaşır karşılaşmaz derhal geri dönmek istediye de artık iş işten geçmişti.

Gayet kuvvetli ve gayet hoyrat kollar tarafından kavrandı. Ayakları yerden kesildi.

Bağırarak için açtığı ağzını nasırlı kocaman bir el kapattı.

İki sarhoş gülüşü arasında kekeme birisi:

“Bu ne vücut yahu!” diye söylendi, “Karı değil balık mübarek... ben acımaya başladım doğrusu... Nasıl etsek bilmem ki...”

XIII

Öteki herif bu söze nedense kızdı:

“Sus ulan!” diye çıkıştı, “bu işler netameli işler...”

Lükres bu “netameli!” kelimesinden biraz şüphelendi ama bayram neşesiyle sokak ortasında kız kaldıranların bir tek maksadı olabileceğini düşünerek üzerinde fazla durmadı. Herifler bir ara bir reisten bahsetmişlerdi. Her tarafın eşkıyalarla dolu olduğu söyleniyordu. Herhalde bunlardan biri şehire girmiş, fakat meyhanelere filan uğramaya cesaret edemediğinden saklandığı yere bir güzel kadın getirilmesini emretmiş olacaktı. Kendisini tek başına dolaşır görünce muhakkak ki umumi kadınlardan birisi zannetmişlerdi. Vücudunu para için satan kadınlardan sayılmanın, öyle muamele görmenin de ayrı bir zevki bulunmalıydı.

Herifler Roma'nın bu fakir mahallelerini ceplerinin içi gibi biliyorlar, katran karanlığı sokaklardan hiç sürçmeden, hiç tereddüt etmeden yürüyorlardı.

Lükres şehrin bu semtlerine asla ayak atmamıştı. Buraların ahalişi ya bayrama hiç iştirak etmemiş, yahut çoluk çocuk sokaklara dökülmüş olmalı ki evlerin sımsıkı kapalı pencerelerinden en ufak bir ışık bile sızılmıyordu. Sanki kale duvarlarının arasından geçmekteydiler. Basamaklardan çıkılıyor, kemerlerin altından geçiliyor, daha beteri hiç kimseye rastlanmıyordu.

Nihayet bir kapının önünde durdular.

Arkadan gelen herif tokmağı evvela iki kere vurdu, biraz bekledi, iki kere daha vurdu. İçeriden aynı vuruşlarla cevap alınca bu sefer üç defa çaldı.

Kapı aralandı.

Küçük meşalelerle aralık aralık aydınlanan rutubetli koridorlardan yürüdüler, merdivenlerden indiler. Bu iniş o kadar uzun sürdü ki Lükres nehir seviyesinden çok aşağıda olduklarını anladı.

Arkasında kahkahalara, öfkeli homurtulara benzeyen sesler duyulan kapalı birkaç kapının önünden geçtiler. Nihayet bir odaya girdiler.

Oda üç tane kuvvetli yağ kandili ile aydınlanmıştı. Bunlardan başka ocakta yağlı çam dalları yanıyordu.

Oradaki masa mezelerle ve şarap testileriyle doluydu. Bu masanın başında üç kişi vardı. Zırhlarını, silahlarını çıkarıp bir kenara bıraktıklarından kendilerini emniyette hissettikleri anlaşılıyordu.

Bunlardan birisi saç sakalına karışmış sert suratlı, son derece çirkin bir herifti. Reis olduğu anlaşılın bu herif dişlerini göstererek sarhoş sarhoş sırıttı:

“Getirdiniz mi tosunlar,” dedi, “eğer kıyak bir parça yakaladıyorsanız onar altın hakettiniz.”

“Balık gibi karı reis... Karı yaman...”

“Çözün bakalım! Soyun şunu...”

Lükres'in karşı koymasına rağmen bu iş o kadar uzun sürmedi. Mantosunu sıyırdılar, entarisini ve iç çamaşırlarını derhal parçaladılar. Kız bu tanımadığı heriflerin karşısında anadan doğma kaldı.

Gür sarı saçlarına ışık vurmuş, başını altın ışıltılarıyla parlatmıştı. Vücudu o kadar güzeldi ki o zamana kadar söze karışmayan diğer iki adam bir ağızdan:

“Sahiden balık gibiymiş,” diye yutkunarak tasdik ettiler, fıstık gibiymiş...

Reis olduğu anlaşılın kara sakallı güldü:

“Nasıl bizim karılar Ha...” diye sordu, “nasılmış ahbab?”

Sual sorulan delikanlı sahiden yakışıklı ve kibardı. Kızı alıcı gözüyle tetkik ettikten sonra yanında oturan genç çelimsiz herife Fransızca:

“Çok güzel Yüzbaşım,” dedi, “ben buna zar atmak taraftarı değilim.”

“Demek işi talihe bırakmak istemiyorsunuz d’Allegr...”

“Katiyen...”

Reise döndü. Güzel bir İtalyancayla:

“Kıza pey sürüyorum,” dedi, “benden yüz altın...”

“Şakaya bak! Yüz altın ne demek! Yüz elli.”

“İki yüz!”

“Elli...”

“Üçyüz.”

“Elli...”

“Dört yüz!”

“Elli...”

“Beş yüz!”

“Dur biraz düşünelim! Karı bizi mahvedecek yahu! Karı bizi bitirecek...”

“Beş yüz... Var mı taliplisi! Siz aziz dostum Della Revere bu işte yok musunuz?”

Saz benizli Yüzbaşı dudaklarını yaladı:

“Beş yüz elli,” dedi.

Hem hayret ediyor, hem de gizlice keyifleniyordu. Bu heriflerin buraya bir gizli iş için toplandıklarını derhal anlamış, hele Della Revere adını duyar duymaz bundan şüphesi kalmamıştı. D’Allegr de belli bir şey Fransız adı... Birdenbire aklına geldi. Kardinal Revere babasının can düşmanlarından birisiydi. Aleksandr Borjiya’nın Papalığa seçilmemesi için elinden geleni yapmıştı.

Bu Fransız delikanlısının burada oluşu ve böyle bir mahzende şüpheli haydutlarla beraber bulunuşu meseleye büsbütün tehlikeli bir mana veriyordu. İlk aklına gelen tedbir kendisinin Lükres Borjiya olduğunun bilinmemesi icap ettiği noktası oldu.

Kardinal Revere’nin yeğeni yahut kardeşi Romalı değildi. Bu sebeple hiçbir yerde karşılaşmamışlardı.

Eşkıya reisi Revere karşısındaki çıplak güzelliği bir müddet seyrettikten sonra:

“Al hayrını gör!” diye güldü, “Roma’da gönül işlerinin Paris’tekinden daha ucuz olduğunu hiç kimse iddia edemez.” Heriflere döndü, “Arkadaşlara haber ver,” dedi, “altı yüz altın daha kazandılar. Eğer Borjiya denilen namussuzu Papalıktan alaşağı edersek daha neler kazanacaklarını hesaplasınlar...”

Fransız bir kenara atılmış elbiselerden kendi mantosunu alarak Lükres’in omuzlarına örttü. Saçlarını okşayarak gülümsedi:

“Çok güzel şey yahu!” diye sesi titreyerek konuştu, “hiç böylesini görmedim. Gözlere baksanıza kaplan gibi...”

Della Revere yüzünü buruşturdu:

“Bize kaplanlığı lazım değil,” diye homurdandı, “şuradan biraz şarap versin! Ortada biraz salınsın!”

Lükres bu lakırdıyı ikiletmedi. İşinin ehli bir fahişe gibi kalçalarını sallayarak hemen ayağa kalktı.

Revere hemen şüphelendi:

“Kız sen Fransızca bilir misin?” diye sordu.

Lükres İtalyanca cevap verdi:

“Şarap isteyen yiğitlerin dilinden çıkarız aslanım!”

Fransız bu cevaba bayıldı. Kızı kucaklayıp ağzından uzun uzun öptü.

Ötekiler:

“Boğacaksın da paran yanacak!” diye bağırdılar.

Fransız Lükres’i kollarına aldı:

“Bize müsaade aslanlar!” dedi, “eğer sizde zerre kadar vicdan, merhamet varsa bize iki kupa ile bir testi şarap verirsiniz.”

Revere ayağa kalktı:

“Yalvarmanın hiçbir çeşidine dayanamam,” dedi, “şarabı getireceğim ama sen de bana bir aralık müsaade edeceksin... Şunun tadına bakmaya...”

“İmkânsız! Ben bunu şimdiden sevmeye başladım azizim!”

Lükres kollarını delikanlının boynuna doladı, yüzünü saçlarının arasına sokarak boynunu öptü:

“Beni verme sakın!” diye mırıldandı, “Beni hiç kimseye teslim etme!”

“Eder miyim?”

Yandaki odaya geçtiler. Burada üç kişinin ferah ferah yatabileceği kadar geniş bir sedir vardı. Üstü yumuşak hayvan postlarıyla örtülmüştü. Ocakta büyük bir ateş yanıyordu. İçerisi loş ve sıcaktı. Lükres sediri görür görmez içinde bulunduğu ölüm tehlikesini filan unuttu. Solukları sıklaştı. Vücudunu karşı durulmaz bir istek kapladı.

Revere iki kupa ile şarap testisini sedirin yanındaki alçak masanın üstüne koymuştu.

Fransız satın aldığı kadını hâlâ kollarında tutuyor, zerre kadar sıkıntı ve yorgunluk hissetmemesi ne kadar kuvvetli bir erkek olduğunu meydana koyuyordu.

Revere manzarayı bir müddet seyrettikten sonra:

“Şimdi pişman oldum,” diye mırıldandı, “keşke elli altın daha arttıraydım...”

“Beyhude üzülüyorsunuz dostum ben bu uğurda varımı yoğumu verecektim. Yalnız varımı yoğumu değil galiba canımı bile...”

Lükres delikanlının boynundaki kollarını sıkarak bu söze teşekkür etti. Artık kendisini kucağında taşıyan erkekle yalnız kalmaktan başka bir şey istemiyordu. Güzel nedimesi Biyanko’nun sevgilisiyle gitmeye niçin dayanamadığını da şimdi anlamıştı.

Revere dışarı çıkıp kapıyı örtünce d’Allegr kızı sedirin yumuşak postları üstüne yatırdı. Kupalara şarap doldurdu. Birisini Lükres’e uzatarak:

“İçelim,” dedi, “sevişmenin şerefine!”

Tastaki şarabı sonuna kadar içti. Islak dudaklarını kızın aynı şarapla nemlenmiş ağzına yapıştırdı.

“Adın ne senin meleğim?”

“Mariya...”

“Romalı mısın?”

“Evet!”

“Gece vakti tek başına sokaklarda ne arıyordun?”

“Macera!”

“Tam da ortasına düştün. Yalnız bizim maceramız tehlikelidir. Burada gördüklerini, işittiklerini tamamıyla unutmazsan güzel başın derde girer.”

“Ben senden başka her şeyi unutacağım.”

“Maskara! Neredeyse beni sevdiğine inanacağım...”

“Sevmez olur muyum?”

Erkeği kendisine doğru çekti. Artık daha fazla beklemeye tahammülü kalmamıştı. Ölüm tehlikeleri içinde sevişmek Borjiya’ların da, Borjiya’larla bu oyuna girenlerin de değışmez talihi idi.

Babası Aleksandr, ağabeyi Sezar ve kendisi hep böyle sevişiyorlardı. Her yeni birleşmede ömürlerinin ilk aşkı, ilk sevişmesi gibi... Hayatla ölümü bir arada tatmaları da belki bundandı. Her defasında içlerinde bir aşk ölüyor, bir yenisi daha kudretli olarak doğuyor...

Erkeğe sokuldu:

“Beni sev!” diye yalvardı, “beni öldür kollarında...”

Bu söz o kadar samimi idi ki adeta dehşete kapıldı ve bu dehşet kadar korkunç bir ihtirasla kendisini sevişmeye terk etti.

XIV

Saatlerin nasıl geçtiğini fark edecek halde değillerdi. Şarap testisi iki kere dolup boşaldı. Çılgın bir ihtirasla birbirlerini didikliyorlar, vücutlarıyla beraber birbirlerini de sanki yiyip tüketiyorlardı.

Fransız delikanlısı bu işlerde son derece ustaydı. Lükres baygınlıktan baygınlığa düşüyor, bu yarı ölüm halinin hiç bitmemesini istiyordu.

Nihayet kendisine geldiği zaman uzaklardan horozların sesini duydu. Bir kere de, bekâretini cömertçe verirken Maryo'nun kollarında da böyle horoz sesleriyle uyanmıştı.

Alacakaranlıkta büyük bir güvenle kendisini uykuya bırakmış olan d'Allegr'i bir müddet seyretti. İçinde bulunduğu uçsuz bucaksız yeraltını dinledi. Herkes şarabın tesiriyle sızmış olmalı ki ses, seda işitilmiyordu.

Gözü delikanlının belinden çözüp bir kenara fırlattığı uzun ve kuvvetli hançere ilişti. Gece parça parça konuştuklarından babasına karşı müthiş bir suikast hazırladıklarını öğrenmişti. Sekizinci Şarl denilen kambur Fransız Kralı, d'Allegr'i buraya hem casusluk, hem de suikast için yollamıştı. Borjiya'ların düşmanları uyumuyorlar, her fırsattan istifade etmeye çalışıyorlardı.

Aleksandr Borjia suikastlara kolayca hedef olacak bir adam değildi ama, çok kurnaz ve çok ihtiyatlı adamlara karşı hazırlanan planlar da o kadar ince olmak lazımdı.

Nitekim Kardinal Revere'nin hazırladığı komplo da birkaç cepheliydi.

Lükres hançere bakarak gözlerini kıstı. Harap olmuş vücudunda şimdi bir başka ihtiras ayaklanmıştı. Damarlarındaki kan artık kadın ihtirasıyla değil, öldürmek hırsıyla atmaktaydı.

“Şunun gırtlığını açıversem” diye düşündü.

Sonra kendi düşüncesinden kendisi de ürkererek titredi. En küçük bir hata, bir acele, hem kendi hayatına mal olabilirdi, hem de Borjiya'ları yeryüzünden siler çıkarırdı.

En iyisi buradan sessiz sedasız çıkıp gitmek, duyduklarını babasına yetiştirmektir.

Bu kararla derhal sedirden kalktı. Delikanlının buraya geldiği zaman üstüne attığı mantoya sımsıkı sarıldı.

Ayaklarına sandallarını acele geçirdi.

Tam kapıdan çıkacağı sırada birisi göğsüne vurmuş gibi durakladı. Parmaklarının ucuna basarak kendisine bir geceliğine altı yüz altın sayan cömert Fransız bir müddet seyretti.

Geceki sevişmek ihtirası, deminki öldürmek hırsı kadar kudretli bir acıma hissiyle sarsıldı.

Etrafına ümitsiz ümitsiz baktı. Sonra ne yaptığını kendisi de pek iyi bilmeden köşedeki masaya koştu. Bir parşömenin ucunu yırttı. Büyük harflerle: LÜKRES BORJİYA kelimelerini yazdı. Bu kâğıdı Fransızın uyanır uyanmaz görebileceği bir yere koydu. İçinden delikanlının boynuna sarılmak, onu böyle öpe öpe uyandırarak yeniden aşk ve ihtirasa dalmak arzuları ayaklandı.

Kendisini zorla zaptederek döndü. “Ne olur ne olmaz” diye düşünerek hançer kemerini çıplak beline bağladı. Mantosuna sımsıkı sarılarak koridora çıktı.

O anda kendisine birisi d'Allegr ile ileride çok başka şartlar altında tekrar buluşacaklarını söylemiş olsaydı, güler geçerdi.

Yeni Papa'ya karşı suikast hazırlayanlar kendilerini katiyen emniyette saydıkları için nöbetçileri kontrol etmeyi bile düşünmemişlerdi. Lükres sızmış nöbetçilerin arasından geçerek sokağa çıktı. hızlı hızlı yürümeye başladı.

Ve ancak alacakaranlığın serinliği ile karşılaşınca Biyanko'yı hatırladı. Kız kendisini kimbilir ne kadar aramış, ne kadar telaşlanmıştı. Sarayı velveleye verdiyse, bütün Papalık ayaklandıysa, kendisini her tarafta aramaya çıktılarsa başına gelenleri nasıl izah edebilecekti?

Hem hızlı hızlı yürüyor, hem de münasip bir yalan araştırıyordu. Eğer Biyanko dehşete kapılıp beraber çıktıklarını ağzından kaçırdıysa kendi ölüm fermanını kendisi imzalamış demektir. Babasından fazla Sezar'dan korkuyordu. Babasını yola getirmek kolaydı. Bunun usulünü daha on yaşındayken öğrenmişti. Boynuna sarılıp ağzını ağzına yapıştırdı mı, oldukça yaşlı fakat dinç Aleksandr inleyerek kendisinden geçiyordu. Bu garip baba şefkati ilk günler küçük kızı biraz ürkütmüştü ama sonraları babasına istediklerini yaptırmak için bunun en kestirme yol olduğunu da öğrenmişti. Sezar da öyle değil miydi zaten... Doğrusu aranırsa Lükres ilk erkek zevkini ağabeylerinden almıştı. Borjiya'lar kendi mallarını keyiflerince kullanmadan başkalarına hediye edecek budalalardan olmadıklarını saklamaya bile lüzum görmüyorlardı.

Baba ile kız, ağabey ile kardeş arasındaki münasebet daha şimdiden bütün Roma'da çalkalanıyor, en mutaassıplar bile bu dedikoduları tekrarlamaktan hoşlanıyorlardı. Borjiya'lar devri Roma'sında sapık zevklerin ayrı bir kıymeti vardı. Rahibelerin kendi aralarında seviştikleri, rahipleri de aynı işi yaptıkları herkes tarafından bilinmekte, artık ayıp bile sayılmamaktaydı.

Lükres Vatikan'a yaklaştığı halde münasip bir yalan bulamadığına bu sebeplerden pek aldırmadı.

En iyisi Sezar'ı bulmaktı. Sezar böyle mühim meselelerin kendisine haber verilmesini çok istiyor, kudretinin böyle delillerini görmekten hoşlanıyordu.

Ayrıca sabaha kadar içki ve şehvetle harap olmuş, adeta budalalaşmış bir genç erkekle münakaşa etmek daha kolay olacaktı.

Lükres saraya girince büyük bir telaşla karşılaştı.

Muhafız kumandanı kendisini gözleri dehşetten büyümüş olarak karşıladı:

“Bizi meraktan öldürdünüz efendimiz,” diye adeta çıkıştı, “sabaha kadar gözlerimizi kırpmadık. Neredeydiniz?”

“Gezdim, dolaştım.”

Herif sırtındaki mantoyu gözden geçirdi. Kafasını iki yana salladı. Bütün genç subaylar gibi Lükres'e tapıyordu.

“Bize neden haber vermediniz,” dedi. “Yanınıza birkaç muhafız verirdim. İcap ederse ben size refakat ederdim.”

Lükres başını masum masum büküp saf bir kız edasıyla:

“O zaman daha büyük bir tehlikeye maruz bulunmaz mıydım?” diye sordu.

Subay yutkundu. Kızın yüzüne hayran hayran bakan bir İsviçreli askeri azarlayıp kovdu:

“Pederiniz çok üzülüyor efendim,” dedi, “Sezar hazretleri de pek kızdılar.”

“Umurumda bile değil. Ben sizi rahatsız ettiğime üzuldüm.”

“Rica ederim. Bizler efendimizin köleleriyiz! Geldiğinizi muhterem pederinize haber vereyim mi?”

“Ben görüşürüm.”

Dairesine koştu, derhal giyindi. Sezar'la görüşmek için ağabeyinin yatak odasına gitti.

Sezar'ın yeni kâhyası efendisinin gece geç yattığını söylediye de aldırmadı. Kapıyı vurdu.

Sezar neden sonra uyanabilmişti. Gözleri şaraptan kan içinde, yüzü yorgunluktan sapsarıydı.

Lükres örtülerin altına saklanan Madelena'yı görmezden gelerek:

“Sezar sana anlatacaklarım var!” diyerek içeri girdi.

“Neredesin? Bütün gece seni aradık. Münasebetsizlik ettiğinin farkında mısın?”

“Bırak şimdi bunları, gayet mühim bir mesele haber aldım.”

“Neymiş?”

“Burada olmaz. Salona geçelim.”

“Burada neden olmuyor. Madelena yabancı mı?”

“Olmaz!”

Bitişik salona geçtiler. Lükres öğrendiklerini bir solukta anlattı.

Sezar fırsat bulabildikçe:

“Senin oralarda ne işin vardı? Sen oralarda ne arıyordun?” diye soruyordu.

“Geç şimdi bunları... Sonra söylerim. Teşekkür edecek yerde çıkışıyorsun. Fena mı oldu?

Hepimizin hayatını kurtardım. Kardinal Revere bize karşı suikast hazırlıyor. Silahlı adamlarını Roma'ya sokmuş bile...”

“Peki Fransız neyin nesi? Demek bunların Sekizinci Şarl'la de alâkaları var.”

“Olmaz mı?”

“Fransızın adı ne?”

“Adını öğrenemedim,” dedi, “adını hiç söylemediler.”

“Nasıl herif? Suratı ne biçim?”

“Suratı pis! Dişlek biri. Keçi sakalı var. Katil gözlü, iğrenç.”

“Boyu bosu?”

“Kısa, toparlak... Dedim ya, insan bile denmez.”

Sezar yumruklarını kısarak dolaşmaya başlamıştı. Düşmanlarına, daha doğrusu umumiyetle insanlara karşı ne kadar büyük bir kin duyduğu yüzünden ve sesinden belliydi. Küfrediyor, bağırıp çağırıyor, babasının kendisini asla dinlemediğinden, heriflerin hakkından gelmesine müsaade etmediğinden şikâyet ediyordu.

Lükres geçirdiği ihtiras gecesinin yorgunluğunu hissetmeye başlamıştı.

“Babamla sen mi görüşürsün, yoksa ben mi anlatayım?” diye sordu.

“Suratının ne halde bulunduğunu bilmiyorsun galiba! Sen bitmişsin... Eğer bir alay Fransızla yatmamışsan şeytan canımı alsın! Defol!”

Lükres bu lafı ikiletmedi. Dairesine döndü. Biyanko'nun da ağlamaktan gözleri şişmiş, eğlence gecesi zehir olmuştu.

Lükres:

“Bir suikast tertibi haber alınmış,” dedi, “meseleyi takip et! Kimlerin yakalandığını öğren. Uyanınca haber verirsin!”

“Başüstüne! Pesaro Vikontu'nun Roma'ya geldiklerini duydunuz mu?”

“Pesaro Vikontu mu?”

“Evet! Müstakbel kocanız Givanni Sforza hazretleri...”

“Allah Allah! Nasıl olmuş da Pesaro'daki malikânesinden ayrılabilmiş.”

“Dünyanın en güzel kızı Lükres Borjiya hazretlerini görmek istemiştir. Bunda şaşılacak ne var?”

Lükres cevap vermedi. Hemen soyunarak kendini yatağa çırılçıplak attı. Gerindi, esnedi. Kemiklerinin içinde hâlâ d'Allegri'nin ihtiraslı temaslarını hissediyordu.

“Allahım! Onu ölümden kurtar!” diye yalvarırken gözleri yorgunluktan kapanıyordu.

Akşama doğru suikast hazırlayanların bir şeylerden nasılsa şüphelenerek Roma'yı çoktan terk ettikleri anlaşıldı. Aynı zamanda Pesaro'dan Kardinal Sforza'nın oğlu Givanni'nin bizzat gelmediği, yerine vekil olarak Nikol de Savono'yu gönderdiği öğrenilmişti. Kont Savono da eski asilzadelerdendi. Bütün servetini sefahatta yemiş, Sforza'lara sığınmıştı. Böyle mühim işlerinde onlara bir çeşit vekillik, mümessillik yapıyordu. Yakışıklı, hoş sohbet ve zeki bir adamdı. Bütün bu meziyetleri derecesinde de tembeldi. Kadınlara karşı zaafı "Nikol de Savono kadar zampara" sözüyle dillere destan olmuştu.

Roma'ya doğru şaşaalı bir maiyetle yaklaşırken Lükres'i yakından göreceğini düşünerek içi içine sığmıyordu.

Borjiya'lar damatlarının umumi vekilini Sforza'lara layık bir törenle karşıladılar, Vatikan'a yakın küçük saraylardan birisine misafir ettiler. Nikol de Savono her iş gibi bunu da ciddiye almıyordu. Maiyetine verilmiş olan Sforza'ların kâhyası rahip Antonyo'yu karşısına almış, çeneye başlamıştı:

"Bizim efendi" diyordu, "şu anda ne yapar dersin Antonya birader..."

"Kadınlardan pek hazzetmiyor da onun için..."

"Evet."

"Haklı. Yani ben hak veriyorum. Kadınların hakkından gelmek meseledir. Kaldı ki Lükres Borjiya bir orduya bedelmiş."

"Öyleymiş Kont hazretleri..."

"Senyör Givanni şu saatte şarap içmeye başlamıştır Antonyo birader, dizi dibinde Acem oğlanı!"

"Evet! Acem oğlanının tercüme ettiği Acemce şiirleri dinler de kendinden geçer."

"Oğlancılık üstüne şiirler... Aklın ermez doğrusu... İnsana Lükres gibi körpe kekligi teklif ederler de nasıl kuş olup yetişmez?"

"Tadının tatmadıysa ne bilsin?"

"Doğru söyle Antonyo birader, bizimki bu yaşına kadar hiçbir kadına karşı alâka duymadı mı?"

"Katiyen! Efendimiz Kardinal hazretleri bana hususi surette emrettiler. Güzel kızlar bulup getirdik. Öyle güzel kızlar ki ölüyü diriltten cinsinden şeyler! Birisine bile dönüp bakmadı."

"Böyle bir illeti var da bu evlenmeye nasıl razı oluyor, şaşıyorum."

"Siyaset meselesi! Kardinal Sforza hazretlerinin biricik evladı, Papa Aleksandr Borjiya hazretlerinin güzel kızını nasıl reddedebilir. Bunun siyasi tesirlerini bir düşünsenize..."

"Ben kadın işlerinde kadından başka biçbir şeyi düşünmem. Hoş, ömrümde kadından bir şey de düşünmedim ya... Kadınlar iyidir Antonyo birader, sen de tecrübe etmedin, bilmezsin, kadınlara doyum olmaz."

"Efendimizin Acem oğlanına bakışlarından... Günlerden bir gün Givanni'sini hançerleyecek ya, bakalım ne zaman!"

"Rica ederim Kont hazretleri benim o taraklarda bezim yok. Dinimiz..."

"Bu işi yasak mı etmiş diyeceksin? Teessüf ederim."

"Neden?"

"Beni bu kadar budala saydığın için hem teessüf ederim, hem de kızarım."

"Aman efendimiz bir duyan olursa..."

“Sahi mi zanneder? Meraklanma! Üstünde durmazlar, ‘Biz zaten biliyorduk’ derler.”

Papaz gözlerini utanmış ve ayıplamış gibi süzdü.

Nikola sözü değiştirdi. İçini çekerek,

“Lükres’i birkaç kere uzaktan görmüştüm,” dedi, o zamanlar on ikisinde ancak vardı. Lakin afetti

Antonyo birader, can yakıcı afetlerdendi. Tevekkeli Papa hazretleriyle Sezar Borjiya hazretleri sevdalanmamışlar...

“Aman Kont hazretleri...”

Rahip dehşetle etrafına baktı:

“Hem Roma’dayız, hem de Borjiya’lara mahsus bir sarayda...”

“Ne olurmuş?”

“Ne olacak? Sadece duvarların değil, döşemelerle tavanların bile kulağı vardır.”

“Yalan mı?”

“Burada yalandan değil, doğrudan korkudur. Yalancılar değil, doğru söyleyenler tehlikededir.”

“Aldırma! Lükres’in uğruna ölmekte bile ayrı bir zevk var. Lakin yatmadan evvel değil, yattıktan sonra...”

“Siz vallahi hayatınızla oynuyorsunuz.”

“Bütün ömrüm hayatımla oynayarak geçti. Saçımın teli kadar kadın tanıdım, hepsinin de kıskanç birer kocası, birer öfkeli erkek akrabası mevcuttu.”

Nikola’nın gözleri daldı.

Kadın uğruna iki kere düello etmiş, ikisinde de tehlikeli yaralar almıştı. Birkaç kere de kendisinin hançerini ve kılıcını kullanmak zorunda kaldığını biliyordu.

“Ne garip dünya,” diye kendi kendi kendine konuştu, “ben kızın yüzünü yakından göreceğim diyerek sevinçten deliriyorum. Bizimki, ‘Evleneceğim de Ömer’den uzakta kalacağım’ diye kederinden ölüp ölüp diriliyor. Tuhaf vesselam!”

Nişan merasimi aynı akşam Vatikan’ın küçük kiliselerinden birisinde basit bir merasimle yapıldı.

Nikola arkadaşı Givanni Sforza namına Borjiya’ların kızına nişan yüzüğünü taktı.

Lükres de Nikola hakkında çok şeyler dinlemişti. Delikanlının henüz sakal koyuvermemiş olması çok hoşuna gitti.

Nişan ziyafetine inmeden evvel Biyanko’ya:

“Kocamın vekilini beğendim,” dedi, “acaba yalnız nişan takmak için mi vekil tayin edilmiş...”

“Başka ne için olacaktı?”

“Ne bileyim...”

İki kadın karşı karşıya kurnaz kurnaz güldüler.

Papa ziyafette fazla kalmadı. Diğer davetliler de Sezar’ın suratı asık olduğu için az oturdular. Nihayet sofraya dört kişiye kaldı. Sezar’la sevgilisi Madalena, Lükres’le kocasının umumi vekili Nikola...

Nikola ile Sezar birçok kadın meclislerinde bulunmuşlardı. Birbirlerinin huylarını gayet iyi biliyorlar, hiç çekinmiyorlardı.

Nikola bir aralık Madalena’ya kocasının sıhhatini sordu. Bir başka mecliste olsaydılar bu sual bütün neşeyi kaçırır, hatta çok tehlikeli neticeler doğururdu.

Sezar gülümseyerek metresinin yerine cevap verdi:

“Dük hazretleri gayet iyi!..”

“Neden gelmediler?”

“Durunuz bakayım: Şimdi güzel bir esir kızla meşgul! Bir Arap kızı ki görenlerin aklı başandan gidiyormuş.”

Metresine döndü:

“Değil mi şekerim?”

Kadın mahsustan suratını astı.

Nikola:

“Nedir bu Araplardan, Acemlerden çektiğimiz yahu!” diye söylendi, “Erkeklerini ellerinden almalarına kadınlarımız daha ne kadar tahammül edecekler?”

“Şu halde yardıma muhtaç hale geldiniz Dük? Eskiden iyi yürekli kocaların böyle meşgul olmalarından memnun kalırdınız.”

“Gene de memnunum, ben bu lafı sizin hesabınıza söyledim.”

Lükres kardeşinin metresi hakkında konuşulurken araya karıştırılan Acem lafını merak etmişti:

“Madalena’nın rakibesi bir Arap kızı imiş,” dedi, “Acem neyin nesi?”

Nikola سوالin ciddi mi, şaka mı olduğunu anlamak için bir müddet baktı. Kızın hiçbir şeyden haberi olmadığına kanaat getirince çok şaşıtı:

“Acem mi neyin nesi?” diye suali tekrarladı, “hiç... Yani Arap denilince Acem kendiliğinden aklıma geliyor. Daha doğrusu benim aklıma hep gelir. İçelim efendim! Bu güzel gecenin şerefine, Acemi, Arabı unutmak için içelim!”

Lükres muhteşem elbisesinin içinde baş döndürecek kadar güzeldi. Nikola bu kızın bu körpe yaşta neden güzelliğiyle ortalığı yakıp kavurduğunu işte bu esnada anladı. Lükres hem orta yaşlı kadınlar kadar gelişmiş, bilgiç ve ihtiraslı idi, hem de bir küçük kız çocuğu kadar masum ve acemi! Bu sebepten karşısında körpe delikanlılardan beli bükülmüş ihtiyarlara kadar herkes hayranlık ve arzu duyuyordu.

Bunu kızın kulağına kendisine mahsus kelimelerle anlatmaya başladı. Fısıldaşma uzayınca Sezar:

“Ne oluyor?” diye sordu, “vekaletiniz umumi galiba...”

“Evet, ‘Ahzukabz, sulh ve ibra’ hakkında bile sahibim aziz Sezar!..”

Lükres baygın baygın bakarak sordu:

“Muhterem zevcim acaba beni sevmeye layık bulacaklar mı sayın Kont?”

“Bir insan sizi sadece sevmekle yetinirse cehennemlik olur. Allah’a karşı gelmiş sayılır. Siz Mikelanj’ın tablolarındaki meleklerden birisiniz. Bu sebeple size herkesin tapması lazım. Ayrıca siz bütün dini ve ahlaki nizamların da üstündesiniz.”

“Anlayamadım?”

“Gayet basit! Allah bazı kadınları sizin gibi ender yaratır. Bunlar kadın güzelliğinin kudretini dünyaya anlatmak için halk edilmiş müstesna mahluklardır. Allah bu yaradılışla nelere kadir olduğunu meydana koymak istemiştir. Böyle müstesna kadınlar için de ayrı bir kanun olması lazımdır ve bu kanun da vardır.”

“Bu kanuna göre?”

“Bu kanuna göre bu kadınları kadın olarak herkes sevmeye mahkûmdur. En yakınları bile, değil mi aziz Sezar?”

Sezar'ın hain gözlerinden donuk bir çelik parıltısı geçti. Alışık bir hareketle eli hançerine gitti. Sonra kendisini toplamış olacak ki silahını çekeceğine kabzasıyla oynamaya başladı:

“Bazı düşmanca dedikoduların Pesaro'ya kadar uzandığı anlaşılıyor,” dedi, “bunlara sizin kadar akıllı bir adamın kulak asması hakikaten üzücü bir şey!..”

“Ben mi dedikodulara kulak asmışım? Aziz Sezar siz beni unutmmuşsunuz. Ben dedikodulara metelik bile vermem. Benim bu dünyada ciddiye aldığım tek kuvvet kadın güzelliğidir, bu güzelliğin nelere muktedir olduğunu da hamdolsun bilenlerdenim!”

Sezar'a karşı bu kadar pervasızlık Lükres'in büsbütün hoşuna gitti. Nikola hayatıyla oynuyordu. Dün gece kendisi hayatıyla oynamış, ölüm tehlikesi içinde sevişmenin doyulmaz tadıyla mest olmuştu. Şimdi de kendisi için ölümü hiçe sayan yakışıklı bir erkeğin bakışları altında adeta eriyor, kendisini her hareketiyle bu usta zamparaya bir kere daha teslim etmiş olduğunu hissederek deliye dönüyordu.

Madalena da sarhoş olmuştu. Onun gözlerinden de arzıyla yanan bakışlar geçiyor, burun delikleri açılıp kapanıyor, güzel göğsü kalkıp iniyordu.

Eli deminden beri sofranın altında Sezar'ın bacaklarını sıkmaktaydı.

Sezar'ın böyle temaslara uzun müddet dayanamadığını Lükres gayet iyi biliyordu.

Kendisi de yengesi sayılan bu kocalı fahişenin yaptığını yaptı. Elinin masanın altına götürerek Nikola'nın dizlerinden yukarısını tuttu. Bu hareket biraz da “bu tehlikeli bahsi değiştirin” manasına geliyordu. Delikanlı yüzüne bir an hayretle sonra sevinçle baktı:

“İçelim aziz Sezar,” dedi, “ben Borjiya'ların eski dostlarındım. Onları memnun eden her şey beni de sevindirir, onların canlarını sıkan sözler ve hareketler beni de üzer! Sizin de benim de tanıdığımız kadın güzelliği şerefine içelim..”

Bu dünyada şerefine kadeh kaldırılacak pek çok şeyler olduğu için yarım saate kalmadan dördü de kendilerini kaybedecek derecede sarhoş oldular:

Kendisini evvela Madalena kaybetti. Yalnız kalmışlar gibi Sezar'ın üstüne saldırdı. Delikanlıyı yastıklara devirdi. Her tarafını öpüyor, dişliyor, kudurmuş hayvan sesleri çıkarıyordu.

Lükres gözlerini zorla aralayarak:

“Buna ne oluyor kuzum?” diye sordu.

Nikola kızı belinden tutup kaldırdı. Muazzam salonun karanlık köşelerinden birine doğru götürürken:

“Gelin de anlatayım,” diyordu, “Mandalena'ya ne olduğunu size benim kadar iyi anlatacak erkek henüz anasından doğmadı.”

“Bırakın beni! Delirdiniz mi? Sezar görürse mahvolursunuz.”

“Sezar kendisini bu fırtınadan zor kurtarır.”

“Hayır, hayır! Daha ok talimi yapacaktı. Karanlıkta ok talimi...”

Sezar'ın sarhoş gecelerinde bu ok talimleri meşhurdu. Vatikan zindanlarından çıkarılan beş, on siyasi ve dini mahkûm küçük bir avluda muhafızların mızraklarının tehdidiyle oradan oraya koşturulurken Sezar pencereden bunlara ok atmakla eğlenirdi. Ne kadar sarhoş olursa olsun, meşalelerin oynak ışığında konuşan biçareleri öldüresiye vurduğu meşhurdu. Nikola böyle talimlerin bazısında hem hazır bulunmuş, hem de okçuluktaki maharetini görmüştü.

“Karanlıkta ok talimine başladı bile,” diyerek fena fena güldü, “kullandığı yay biraz sert görünüyor, fazla devam edemez, yorulur da sızar. Siz gelin hele...”

XVI

Nişandan sonra Sforza'lar da, Borjiya'lar da düğün için acele etmediler. Nikâh ancak 1494 senesi Şubat'ında kıyıldı. Bu arada Alfonso D'Este'nin yeniden evleneceği duyulmuş, bu haber Lükres'in aşkını yeniden tazelemişti. Çok azaplı günler geçirdi. Hastalandı. Yüzünün renkli güzelliği solgun ve esrarlı bir cazibeyle daha dayanılmaz bir hale gelmişti. Gözleri bir garip ışıltıyla parlıyordu. Bakışlarında ihtiraslı bir olgunluk vardı. Biraz daha gelişmiş kalçaları erkekleri arzudan deliye çevirecek bir oynaklık almıştı.

Kocası hakkında duydukları onun şimdiye kadar tanıdığı erkeklere benzemediğini meydana koyuyordu. Lükres bu yaşına kadar Alfonso müstesna hep basit fakat kuvvetli erkeklerle düşüp kalkmıştı. İlk defa okuyup yazmaktan başka işi olmayan bilgili bir erkekle yakından tanışacaktı.

Kadınları tatminde erkeklerin pazu kuvveti meselenin yarısını halledebiliyordu. Bunu bir de zekâ ve bilgi eklenirse o zaman sevişmek tamamlanmış olmaz mı?

Bu düşünceyle kendisini perhize çekti. Geçici maceralar, sonra pişmanlık veren manasız isteklere karşı koydu. O kadar ki gerdeğe gireceği gece uzun mahrumiyet aylarından sonra akıllı bir genç kız kadar hazır ve arzuluymuştu.

Nikâhtan sonra âdet olduğu üzere birbirlerinden uzak kalmışlar, hatta bir kelime dahi konuşmamışlardı.

Kilisedeki muhteşem merasimden sonra – güzel bir haziran gecesi – gerdeğe girdiler.

Vikont Givanni Sforza yakışıklı adamdı. Fakat gayet az konuşuyor, gayet az gülüyordu. Kederli denilebilecek kadar durgundu. Lükres elini tutan parmakların buz gibi olduğunu fark edince biraz şaşırılmış, hatta biraz korkmuştu ama bu soğukluğu az konuşmasıyla az gülmesinin de izahı sayarak “heyecanlı muhakkak” diye düşünmüştü. Gizlice gülümseyerek, “Birazdan seni deliye çevireyim de gör!” diye söylendi ve delikanlının parmaklarını hafifçe sıktı.

Sforza kederli bir gülümsemeyle aynı şekilde karşılık verdi. Papa Aleksandr Borjiya'nın damadı olmayı yadırgadığı her halinden belli oluyordu. Acem kölesi Ömer apansız hastalandığı için beraber gelememişti. Onun yokluğu da ayrıacı canını sıkmaktaydı. Göz göze her gelişlerinde kendisine tatlı tatlı gülümseyen Lükres'i gizlice tetkik ediyor, bu kızdan adeta ürküyordu. Kız güzeldi. Arkadaşı Nikola'nın anlattığından yüz kere daha güzeldi... Ne çare ki bu güzellik üzerinde herkesin zannettiği kırbaçlayıcı tesiri yapamıyordu. Kardinal babasına bu evlenmeye kendisini zorlamaması için çok yalvarmıştı.

Sezar da eniştesinin durgunluğuna hayret etmekteydi. Meşhur siyah incili yüzüğünü çevirerek avına atılacak bir panter gibi genç Vikont'u kolluyor, en küçük hareketlerinden manalar çıkarmaya çalışıyordu.

Diğer davetliler coşkun bir neşeye kapılmışlardı. Durmadan dans ediyorlar, durmadan içiyorlardı.

Sezar yanında oturan Nikola'nın kulağına eğildi:

“Ne düşünüyor bu sizin dostunuz böyle derin derin!” diye sordu.

“Heyecandan bunalmıştır. Sevinçten ve heyecandan...”

“Atıyorsunuz. Bu hal sevinç ve heyecan alâmeti değil! Başına felaket gelmiş gibi somurtuyor.”

“Böyle felaket cümlemizin başına!..”

“Şu Acem oğlanı işi bu kadar ciddi mi sahiden?”

“Hangi Acem oğlanı?” Nikola gözlerini kırpıştırdı: “İftira bütün bunlar!..”

“İftira dediğinize göre vaziyet biraz çirkin demek!”

Vaziyet ne zaman “biraz çirkin” olursa Sezar sevinirdi. Damada doğru eğildi, gözlerini gözlerine dikerek:

“Kendinizi iyi hissetmiyor musunuz aziz Vikont?” diye sordu.

“Ben mi? Hayır! İyiyim!”

“Yüzünüz hem solgun, hem kederli...”

“İyiyim.”

“Öyleyse içelim... Sezar kadehini kaldırdı: “Roma’da bir müddet kalırsınız sanırım, bize misafir olursunuz.”

“Hayır, zannetmem, eğer Lükres razı gelirse Pesaroya döneriz.”

Sezar, kız kardeşinin kolunu tuttu:

“Duydunuz mu? Kocan seni Pesaro’ya götürecekmış...”

Lükres ağabeysinin sesini hiç beğenmedi. İnadına:

“Mükemmel!” dedi, o”rada daha rahat yaşayacağımıza eminim.”

Güvey fazla içmiyor, hemen hiç konuşmadan dalgın oturuyordu. Lükres tüm bunları onun ciddiyetine, zekâsına, bilgisine verdi. Vatikan saraylarını sarmış olan hayasız maskaralıkları yadırgıyor demektir. İşte bu hali kendisine yeni zevkler vaat ediyordu.

Papa Aleksandr kızıyla damadını son defa takdis ederek çekilince gelinle güvey de kalktılar. Davetliler sabaha kadar eğleneceklerdi.

XVII

Gerdek odası çok şahane döşenmişti. Tüllerle, atlaslarla süslü geniş karyola yeni evlileri ihtiraslı bir aşk gecesine davet ediyordu.

Lükres ömründe hiç erkek tanımamış bir genç kız gibi mahcuptu. Fakat bu mahcubiyetin altında yavaş yavaş usta ve istekli bir kadının dayanılmaz hale gelen arzuları da kımıldamıyor değildi.

Arkası dönük olarak kocasının yanına gelmesini, soyunmasına yardım etmesini bekliyordu.

Bu bekleyiş lüzumundan fazla uzayınca hayretle döndü.

Vikont Sforza bir koltuğa çökmüş, yüzünü elleriyle kapatmıştı.

Lükres:

“Neyiniz var?” diye yaklaştı, “rahatsız mısınız?”

“Sevgili Lükres... Sevgilim... ben ne kadar bedbahtım, ne kadar...”

“Bedbaht mısınız? Anlayamadım...”

“Biraz hava... Pencerelemi açın... Görmüyor musunuz boğuluyorum.”

“İyi ama bütün pencereler açık...”

Eğer Vikont Sforza çok içmiş olsaydı bu anlaşılmaz sözleri sarhoşluğuna verecekti.

Birdenbire çöllerin ortasında yapayalnız kalmış gibi korkunç bir hisse kapıldı.

Kocasının yüzü bembeyazdı, elleri titriyor, zorla nefes alıyordu. Gözlerinde korkuya benzeyen kötü bir oynaklık vardı.

Lükres yardım etmek lazım geldiğini anladı. Kollarını erkeğin boynuna doladı, başını göğsüne bastırdı. Aynı zamanda hem teselli veren, hem de kışkırtan bir sesle:

“Heyecanlandınız,” dedi, “sizi anlıyorum, haydi beni soyun...”

Vikont Sforza bu sözden hiçbir şey anlamamış gibi bir müddet güzel kadının gözlerine baktı. Sonra derin derin içini çekerek elbisesinin düğmelerini çözmeye başladı. Parmakları itaat etmiyor, beceriksiz beceriksiz uğraşıyordu.

Lükres kendi kendine soyundu ve bu hali çok yadırgadı. Kendisini hakarete uğramış saymaya başlamıştı. Erkekler ekseriya beceriksizliklerini hoyratlıklarıyla ört bas etmeye çalışıyorlardı. Bunda o da yoktu. İçini çekerek, ellerini çaresizlikle ovuşturarak miskin miskin oturuyordu.

İç çamaşırlarından birisini çözdürmek bahanesiyle mahsustan yaklaştı. Vikontun parmakları hep öyle buz gibi. Vücuduna her dokunuşta yılanla temas etmişçesine ürperti veriyorlar.

Birdenbire Alfonso’yu hatırladı. Boynunu çürüten ateşli dudakları hasretle aradı. Sonra kendisine kendi isteğiyle yahut zor altında sahip olmuş diğer erkekleri düşündü,

Karşısında çıtırçıplak kaldığı halde oralı bile değildi. İçi titreyerek kollarını göğsünde kavuşturdu: “Yatalım mı?” diye yavaşça sordu, “ben üşüdüm...”

Erkek kısmı böyle bir lafı söyletecek kadar vurdumduymaz olabilir mi? Neden kendisini kucaklayıp yatağa taşımıyor?

Gene birdenbire aklına böyle vaziyetlerde bazı erkeklerin nedense geçici bir iktidarsızlığa kapıldıkları hadisesi geldi. Bunun çok defa dinlemiş, gelinin, yahut çok arzu edilen kadının düştüğü garip, hatta komik hali düşünerek kaç kere kahkahalarla gülmüştü. Hele böyle bir felakete uğramış erkek ne kadar zavallı olur... Tıpkı Vikont Sforza gibi...

Borjiya’ların ihtiras ateşiyle her zaman yanıp tutuşan istekli kızı, kocasını gerdek gecesinde

yakalayan manasız utangaçlığa, hazin iktidarsızlığa mücadelesiz teslim olacak bir kadın değildi. Vikont'un başına gelenleri kendi kadınlığına ve güzelliğine indirilmiş bir darbe saydı. Bilgisiz genç kız numarasını bir tarafa bırakarak erkeğin boyuna sarıldı, dudaklarını dudaklarına yapıştırdı. Bu öpüş hicaptan kesilmiş bir delikanlıyı değil, bir Mısır mumyasını bile harekete geçirecek kadar ateşliydi. Fakat Vikont gene de taş gibi kaldı. Lükres kendisini deliye çeviren bu öpüşün de hiçbir işe yaramadığını dehşetle fark edince öfkeden deliye döndü. Bu düpedüz hakaretti. Hakarete hakaretle mukabele etmek de eski âdeti...

“Acaba Vikont hazretleri satranç oynamayı çocuk yetiştirmeye mi tercih ediyorlar?” diye sordu.

Gözlerinden ateşler saçılıyor, her tarafı nefret ve hiddetle titriyordu. Givanni Sforza bu müthiş güzellik karşısında daha fazla ayakta kalamadı. Genç kadının önünde yere diz çöktü:

“Beni affet!” diye inledi, “Beni affet yapamıyorum.”

“Yapamıyor musun? Anlayamadım. Bu gece mi, yoksa şimdiye kadar hiçbir defa mı?”

“Şimdiye kadar hiç yapamadım.”

“Demek bu yaşınıza geldiniz, bir tek kere dahi bir kadınla yatmadınız?”

“Hayır, size yemin ederim ki yatmadım.”

“Yemine hacet yok. Görünüyor. Peki ama bu halinizi bile bile benimle evlenmeyi nasıl göze aldınız efendim?”

“Beni zorladılar. Belki güzelliğiniz karşısında bu halden kurtulurum,” diye düşündüm.

“Tecrübe etmeyi münasip gördünüz şu halde... Çok şaşım. Ne cüret! Yarın babama söyleyeceğim, bu evlenmenin hemen iptal edilmesini isteyeceğim.”

“Ayaklarınızı öpeyim bunu yapmayın. Rezil olurum. Ailemin şerefini düşünün.”

“Ailenizin şerefi zedelenecek diye ben bütün ömrümü sevişmeden mi geçireceğim?”

Vikont karısının dizlerine sarıldı, yüzünü bu dizlere sürerek rezil bir şekilde yalvarmaya başladı. biraz mühlet istiyor, gayret edeceğini, bu hali üzerinden atmaya çalışacağını yeminle temine uğraşıyordu. Sözleri gitgide anlaşılmaz hale gelmiş, bu da vaziyeti büsbütün iğrençleştirmişti.

Sevişme isteği zaten öfke ve nefrete dönmüş olan Lükres, Borjiya'lara mahsus korkunç bir soğukkanlılıkla olup bitenleri süratle hesaplıyordu.

Böyle bir halin etrafa yayılması birçok işleri berbat edecekti. Sforza'lar İtalya'nın en nüfuzlu ailelerindendiler. Onlarla bozuşmak Papalık tacını yeni giymiş olan babası için fena neticeler verebilirdi. Uzaktan görüp beğendiği ve gücü yettiği kadar sadakat göstermeye karar verdiği kocasıyla mesut olmasını demek ki Allah takdir etmemişti. Kadere karşı gelmek kimsenin haddi olmadığına göre çaresiz katlanmak lazımdı.

“Peki,” diye kendisini kurtardı, “ben yatacağım! Şimdilik bu hali kimseler bilmesin...”

“Teşekkür ederim... Minnettarım... Beni ihya ettiniz güzelim beni...”

“Müsaadenizle...”

“Ben de yanınıza uzanayım mı? Sizi rahatsız etmem...”

“Buna eminim! Madem ki öyle arzu ediyorsunuz...”

Yatağa girdiler. İkisi de vücutlarını birbirlerine deydirmemeye çalışarak öylece kaldılar.

Lükres sinirlerine büyük bir cehtle hakim olamasa hüngür hüngür ağlayacaktı.

XVIII

Lükres ertesi gece vaktiyle bir sihirbazdan alıp Alfonso için sakladığı meşhur aşk ilacından kocasına mühim miktarda içirmeyi denedi. Hiçbir tesiri görülmeyince Vikont'un erkekliğinden ümidini tamamıyla kesti. Derdini yalnız sırdaşı Biyanko'ya açmıştı. Genç kadın bunu o kadar mühimsemedi. Lükres'in yanaklarını okşayarak:

“Aldırma şekerim,” dedi, “erkek kıtlığına kıran girmedi ya... Daha iyi! Haddini bilir, seni fazla sıkıştırmaya kalkmaz.”

“İyi ama ben çocuk doğurmak istiyorum.”

“Bunu ileride kocanız da elbet isteyecektir. O zaman beraberce düşünür bir ilaç bulursunuz. Şöyle rabıtalı bir ilaç! Gayet kuvvetli, sarı saçlı, mavi gözlü...”

Lükres kederle gülümsedi. Hakikaten başka çare de yoktu. Oturup ağlamak budalalıktı.

Ahvalden ne babası, ne de Sezar asla şüphelenmemişlerdi. Herkes yeni evlileri birbirine denk sayıyor, saadetlerini kıskanıyordu.

Vikont Sforza kalabalıkta çok müşfik, çok tutkun bir koca rolünü güzel başarmaktaydı. Karısına karşı iktidarsızlığı sebebiyle düştüğü fena duruma mukabil onu hediyelere gark ediyor, her istediğini derhal alıyordu.

Papa Aleksandr bir sürü gaillelerle meşguldü. İspanya hükümdarları Ferdinand ve Izabella ile mektuplaşıyor, Kristof Kolomb adındaki bir serserinin bilinmez denizlere doğru giriştiği seyahatin neticesini dikkatle takip ediyordu. Hindistan'a götüren yeni bir yolun keşfedildiği haberi, üzerinde durulmaya değer bir hadiseydi.

Sezar genç yaşında Kardinal seçilmek üzereydi. Papa kendisinin seçilmesine gayret edenlere rütbelere, memuriyetler dağıtıyordu. Bu arada körpe metresi Guila Farnese'nin kardeşi unutulmamış, bu adi serseriye Kardinallik payesi ihsan olunmuştu. İçeride buna itiraz etmeye kimse cesaret edemedi ama Kardinal Revere'in Fransız subayı d'Allegr'le beraber Fransa'ya kaçan yeğeni kıyametleri kopardı. İtalya'yı kanlı Borjiya'ların zulmünden pek yakında Fransa Kralı Sekinzinci Şarl hazretlerinin kurtaracağı propagandası alıp yürüdü.

Bir taraftan da Borjiya'ların el altından yaptıkları teşvikler ve gösterdikleri misallerle Roma ve büyük İtalyan şehirleri sefahata dalmışlar, ahlaksızlığa gömülmüşlerdi. Rezaletin hiçbir çeşidi artık abes sayılmıyor, meydanlarda alenen icra olunuyordu.

Bu esnada Papa'nın metresi Guila bir kız doğurdu. Bunun Aleksandr Borjiya'dan peydahlandığını herkes bildiği halde kadının pezevenk kocası ciğerparesini vaftiz için gururla kiliseye taşımaktan çekinmedi.

Bu müddet içinde Lükres mühim bir maceraya atılmış, bazen Nikola ile bazen de yakışıklı kölelerle ve muhafız subaylarıyla ihtirasını söndürmeye çalışmıştı. Bir taraftan da gene Alfonso'ya karşı duyduğu eski iptila canlandı. Kendisini verdiği her erkekte ona benzer bazı taraflar buluyor, sevimlerinin en coşkun sıralarında yanındaki erkeği biricik sevgilisi farz ediyordu.

Nihayet meşhur veba salgını gelip yetişerek yeni evlilerin Roma'daki misafirliklerine son verdi. Papanın emriyle derhal Pesaro'ya hareket ettiler.

Lükres'in hava değişimine, yeni bir muhite gitmeye ihtiyacı vardı. Kocasını da sevgili kölesi Acem Ömer'i çok özlemişti. Hasılı ikisi de seyahate çıkmak zorunda kaldıklarından memnundular. Lükres

yanına sadece sırdaşı Biyanko'yu almıştı.

Pesaro çok güzel bir yerdi. Bir tarafı yeşil tepelerle çevrili Adriyatik'e nazır bir memleket... Sforza'ların sarayı ise içinde hakikaten mesut olunacak çok muhteşem bir bina...

Lükres burada büsbütün serpildi. Roma'da bir aralık sarsılan sıhhatini kazandı. Yeniden doymaz ihtiraslara kendisini yeniden kapıp koyuverdi.

İlk haftalarda Acem köleye fazla dikkat etmemişti. Sonra yavaş yavaş delikanlının yabancı diyarlara mahsus kıskırtıcı güzelliğini fark ederek şaşırıldı. Ömer kara gözlü, esmer, çok alımlı bir gençti. Omuzları geniş, pazuları kalın, buna karşılık beli inceydi. Yürüyüşünde bir kaplan sessizliğiyle bir karaca çevikliği vardı. Fazladan, aptal da sayılmazdı. Kendi diliyle şiirler yazıyor, bunları garip bir türkü halinde okuyordu. Ayrıca İtalyanca şiirleri de Farsçaya çevirmekteydi.

O zaman kadar karısına yaklaşan erkekleri, hatta en aziz arkadaşı Nikola'yı bile kıskanmayan Sforza kölesiyle Lükres arasındaki arkadaşlığa fena halde sinirlenmiş, bunu da saklamaya lüzum görmemişti.

İkisini yalnız bırakmamaya çalışıyor, bunda da her zaman muvaffak oluyordu.

Lükres evvela bu hali tesadüf saydı, pek umursamadı. Genç kölenin gözlerinde kendisine karşı tutuşan istek alevlerini biraz daha coşturmaktan adeta zevk alıyor, işin uzamasıyla birleşmelerinin bir kat daha ihtiraslı geçeceğini düşünerek şimdiden tadına doyumaz heyecanlar duyuyordu.

Fakat kocasının kıskandığına tamamıyla kanaat getirince duyduğu tatlı heyecan hayrete döndü. İktidarsız olduğuna şüphe etmediği bir erkekte bu sahici kıskançlık anlaşılır bir hal değildi. Biyanko ile bu hususu uzun uzun müzakere ettiler. Acaba Vikont Sforza yakışıklı oğlanlardan hazzeden bir sapık mı? Eğer bu tahmin doğruysa iktidarsızlığı hakiki değil suni sayılır.

Büsbütün emin olmak için Lükres köleyle efendisini kollamaya başladı.

Nihayet bir sıcak ikindi üzeri ikisini bir arada yakaladı.

Gayet sessiz yaklaştığı için geldiğini fark edememişlerdi. Lükres bir müddet manzarayı garip bir merakla yanakları kızarak seyretti ve meseleyi anladı. Kocasının illeti eski Romalılarda çok rastlanan meşhur sapıklıktan, Jül Sezar'ın mesut hastalığından ibaretti. Yani kocası esasta erkek değil kadın sayılacak sapıklardan biri...

Hem nefret, hem acıma duyarak geri çekildi. Vikont Sforza gözünden tamamıyla düşmüş adi bir fahişe haline gelivermişti. Seyrettiği manzara Ömer'den de iğrenmesini icap ettirdiği halde, böyle bir his duymadığını şaşırarak anladı.

O günden sonra Ömer'i deli etmek için ne lazımsa hepsini yapmaya başladı. Önüne mahsustan yarı çıplak çıkıyor, açık saçık hikayeler anlatıyor, her fırsatta yüzünü okşuyor, vücuduna sürünüyordu.

Sforza gittikçe şüphelendiği için saraydan büsbütün ayrılmaz, kölesini yanından bir dakika bile ayırmaz olmuştu. Sadece geceleri geç vakit karısıyla yatak odalarına çekildikleri zaman Ömer'den uzakta bulunuyordu. Bu sıralarda da sık sık sıçrayarak uyanmakta, Lükres'i eliyle yoklayıp yanında bulunduğu emin olduktan sonra tekrar kuşkulu uykusuna dalmaktaydı.

Bu vaziyette gece vakti kölenin odasına gitmek açıkça ölüm tehlikesini göze almak olacaktı. çünkü ruhen sapık olan Vikont'un böyle bir ihanet karşısında kuduracağı muhakkaktı.

Bu ihtimal Lükres'in köleye karşı duyduğu isteği büsbütün arttırdı. Bir gece kocası dalar dalmaz yataktan kalktı, bitişik odada yatan Ömer'in yanına gitti.

Delikanlı zaten haftalardan beri uyuyamıyor, Lükres'in aşıladığı ihtirasla kıvramıyordu. Genç

kadını karşısında yarı çıplak görünce hiçbir şey düşünmeden üstüne saldırdı.

Lükres dakikaların sayılı olduğunu gayet iyi biliyor, ölüm tehlikesiyle dolu bu kısa zamandan mümkün merteye istifade etmekten başka bir şey düşünmüyordu.

Ömründe o zamana kadar tatmadığı müthiş bir sevişmeye kendisini bırakmıştı. Öylesine coşmuşlardı ki seslerinin Sforza'yı uyandırabileceğini bile umursamadılar.

Lükres kocasının hançerini kürek kemikleri arasına kabzasına kadar yiyen kölenin ölüme dünyanın en ihtiraslı sevişmesinden kolayca geçtiğine emindir.

Ömer belki de acı bile duymamış, aşktan ayılmaya vakit bulamadan gözlerini hayata kapamıştı.

Genç kadın üstündeki hâlâ sıcak ve hafifçe titreyen çıplak vücudu iterek ayağa kalktı.

Sforza deli gözlerini sevgili kölesinin cansız cesedine dikmiş ağzından köpekler saçarak hırıltılar koyuveriyordu.

Hançerini delikanlının sırtında unuttuğundan Lükres için şimdilik ölüm tehlikesi yoktu. Zaten sapık herif karısının ayağa kalktığını da, yanından geçip odadan çıktığını da pek fark etmemişe benziyordu.

Ertesi gün karı koca hiçbir şey olmamış gibi gündelik hayatlarına devam ettiler. Ömer'in leşi saraydan gizlice çıkarılmış, bir çukura gömülmüştü.

Lükres hiçbir şey sormadı, Vikont Sforza da hiçbir şey söylemedi.

Fakat bu iki garip mahlûku burada beraber yaşatan Ömer'di de... O aradan çıkınca bu hayat çekilmez hale gelivermişti.

Lükres aylardan beri Pesaro'ya nasıl tahammül edebildiğine birdenbire şaşıtı.

Sforza da sevgili kölesinin arkasından dertli bir adam haline gelmişti. Artık karısını kollamaya sebep kalmadığı için ava gitmek bahanesiyle saraydan uzaklaşıyor, akşama kadar görünmüyordu.

İkisi için de müthiş bir yalnızlık ve can sıkıntısı başlamıştı.

XIX

Lükres'le Biyanko baş başa vererek bu tatsız vaziyete bir esaslı çare aradılar. Roma'yı, Roma'nın cenabet, entrika, ahlaksızlık dolu hayatını özlemişlerdi.

Bir aralık Papa'ya bir gizli mektup yollayıp kızını çağırmasını teklif edecek oldular. Lakin Lükres kocasıyla açıkça konuşmayı daha münasip buldu.

Bir sabah ava çıkmaya hazırlanan Vikont Sforza'ya:

“Aziz Vikont,” dedi, “burada mesut olmadığının elbette farkındasınız. Bir müddet Rom'ya gitmeme müsaade etmenizi istiyorum.”

Vikont karısına dalgın dalgın baktı:

“Bunu size daha evvel ben teklif edecektim ama,” dedi, “yollar emin değil...”

“Neden? Yollara ne olmuş?”

“Sizin hiçbir şeyden haberiniz yok, Fransa Kralı İtalya'ya harp ilan etti. Kuvvetleri Piyemonte'ye doğru ilerliyor. Bundan başka muhterem pederiniz Papa Aleksandr aleyhinde isyanlar baş göstermiş, ben de ilk fırsatta Roma'ya gitmeye mecburum. Bir sevgili damat olarak değilse bile memleketi kurtarmak için dövüşmek vazifesiyle mükellef bir asker olarak...”

Lükres gülümsediğini göstermemek için kendisini zorladı:

“Daha iyi ya... Beni de beraber götürürsünüz. Sizin yanınızda bana hiç kimse dokunamaz.”

Sforza alayı anlamazdan geldi:

“Bunu da düşündüm,” diye ciddiyetle cevap verdi, “maiyetimde götüreceğim kuvvetin bütün tehlikeleri önleyeceğine güvenemiyorum. Dün haber aldım. Ferrara Dükü'nün oğlu meşhur silahşör Alfonso D'Este büyük bir süvari birliğiyle Roma'ya doğru yola çıkmış. Pek yakında Viterbo'da olacakmış. Vazifesi aynı zamanda yolları eşkıyalardan temizlemek... Düşüneceğim. Eğer sizin benimle gelmenizde bir mahzur yoksa beraber gideriz. Yok, burada bir müddet daha kalmanızı kararlaştırırsak benden haber beklersiniz. Yalnızlık sizi benim huzurum kadar sıkımsanırım. Size bir havadisim var: Gayet iyi tanıdığınıza emin olduğum Senyora Guila Farnese ile Senyorita Adriyana, Viterbo civarındaki Kadimonte şatosunda bulunuyorlar. Birisi pederinizin yakın dostu, öteki de galiba Kardinal Sezar hazretlerinin yakın ahbablarından... İsterseniz bir müddet de onlarla beraber oturursunuz.

Lükres heyecanını zaptetmeye çalışarak:

“Siz ne zaman hareket edeceksiniz?” diye sordu.

“Müsaade verirseniz yarın...”

“Peki! Bekleyeceğim. Fazla sıkılırsam belki bir müddet için Kapodimonte şatosuna giderim.”

Lükres o gece sabaha kadar uyuyamadı. Kocasını Roma'ya doğru yola çıkardıktan sonra kâhyayı çağırdı. Biyanko ile beraber Viterbo'ya gideceğini, lüzumlu hazırlıkların derhal tamamlanmasını emretti.

Alfonso'yu hatırladıkça içi içine sığmıyor, yüzüne ateş basıyordu. Bu sefer ne olursa olsun bu asi erkeği kendisine ram edecekti.

Biyanko'nun etraftan topladığı haberlere inanmak lazımsa Alfonso süvarileriyle beraber mıntıkanın asayişini emniyet altına alıncaya kadar bu havalide kalacaktı.

Çadırılı ordugâhta yaşayan bir bekâr erkeği baştan çıkarmaksa artık nefes almaktan kolaydı.

Lükres'in gözleri daha şimdiden erkekleri deliye çeviren ihtiras ateşiyile yanmaya başlamıştı.

Alfonso D'Este 1494 yılının 30 Eylül'ünde Viterbo'ya bir taş atımı mesafede karargâh kurduğu zaman senelerden beri sefahate dalmış, entrikalarla kudretten düşmüş Papa İtalya'sı harbin fecaatına tamamıyla gömülmüş bulunuyordu.

Ay başından beri durmadan yağan yağmurlar Orta İtalya'nın müdafaasını büsbütün güçleştirmişti. Fransa ordusunun öncü süvarileri Torino civarlarına kadar indiler, oraları müdafaa ile uğraşan hafif İtalyan kuvvetlerini geri attılar.

Papa Aleksandr Borjiya bütün kuvvetlerini bir araya toplamaya uğraşiyor, müttefikleri Venediklilerle Milanoluları durmadan imdada çağırıyordu. Memleket panik ve anarşi içindeydi.

Alfonso buraya mıntıkanın asayişini temin fikriyle yerleşmişti. Ayrıca kuzeni Kardinal Farnese'nin kuvvetlerinin hazırlıklarını bekliyordu. Bu hazırlıklar tamamlanır tamamlanmaz asıl büyük kuvvetlerle birleşip düşmana doğru yürüyeceklerdi.

Açık ordugâh gecenin içinde cılız ateşleriyle bir muhacir kampına benzemişti. Yağmur altında dağ taş eşkıya kovalamaktan süvariler de hayvanlar da bitkindi. Her türlü baskınlara karşı lüzumlu tedbirler alındıktan sonra şarap fıçıları açılmış, ordugâha gelen oynak kadınlar çadırlar arasında paylaşılmıştı. Bir taraftan içiliyor, bir taraftan kadınlarla eğleniliyordu.

Halbuki günlerden beri alınan haberler hiç de gönül açıcı değildi. Şimalde halk Fransızları kurtarıcı olarak karşılıyor, Şarl'a şehir kapılarını adeta minnetle açıyordu.

Alfonso da yorgundu. Bu yorgunluk maddi olmaktan ziyade manevi idi. Yaverini yatmaya gönderdikten sonra şarap testisinin başında acı hatıralara dalmıştı.

Karısının ölümü hiç aklından çıkmıyordu. Anna'yı çok sevdiği için değil, zavallıya karşı vazifesini yapamadığı, onu mesut edemediği için...

Bir kere askerlerinin başında hudut boylarında dolaştığından daima uzaklarda yaşamıştı.

Sonra sevişerek evlenmemişler, siyasi zaruretlere uymak mecburiyetiyle birleşmişlerdi.

Anna hem güzeldi, hem de çok saftı. İtalya'nın o zamanki ahlaksız kibar muhitinde tertemiz yaşamasını becermiş ender kadınlardan...

Evlendikleri zaman kız on altı yaşında ancak vardı. O kadar çekingendi ki Alfonso daha ilk gece bu körpecik, yeşil gözlü kadınla asla mesut olamayacağını dehşetle anladı. Kendisi aşk işlerinde ateşli ve kudretliydi. Buna karşılık zavallı Anna hicabını bir türlü yenemiyor, kocasına bütün varlığıyla bir türlü teslim olamıyordu.

O kadar korkuyor ve utanıyordu ki eli ayağı tutuluyor, adeta yarı ölü hale geliyordu. Alfonso her tarafı buz gibi bir kadınla ne yapacağını şaşırılmıştı. Bütün okşamaları, gayretleri para etmedi. Gerdek gecesi, bir zevk âlemi olmaktan ziyade, bir çeşit zorla ırza geçmek faciası halinde cereyan etti.

Güvey bunu anlar anlamaz müthiş bir pişmanlık duydu. Dişleri kenetlenmiş, gözleri kapalı karısını yatağında bırakarak derhal giyindi. Henüz gün doğmamıştı. Herkesin neler söyleyeceğine aldırmadı. Atını istedi. Binip saraydan çıktı.

Bir müddet, hiçbir şey düşünmeden, ne tarafa doğru gittiğini bilmeden serseri serseri dolaştı. Nihayet acıktığını hissedebildi. Etrafına hayretle baktı. Şehirden çok uzaklaşmış, kırlara açılmıştı. Uzaktan gördüğü bir kulübeye doğru atını sürdü. Kulübe bir oduncuya aitti. Oduncu dağa gitmiş, genç karısını evde yalnız bırakmıştı.

Kadın kendisinden parasıyla biraz ekmek, varsa biraz şarap isteyen yakışıklı asilzadeyi görür görmez tanıdı. Muazzam düğüne o da inmiş, gelinle güveyi kiliseden çıkarken seyretmişti. Gerdek sabahı Alfonso'nun kederli bir yüzle kırlarda dolaşmasına şaşıtı. İçeriye girmesini rica etti. Soğuk et, yumurta, iyi şarap çıkardı.

Alfonso yemekten ziyade şaraba muhtaçtı, sarhoş olup her şeyi unutmak istiyordu. Üçüncü kupadan sonra genç kadının vahşi güzelliğini fark etti. Daha doğrusu kadın bunu delikanlıya cilveli hareketleriyle cömertçe teklif etti. Oduncunun karısı hakikaten çok güzeldi. Zeytin yeşiline yakın acayip bir esmerliği, arzuyla parlayan koyu siyah gözleri, dolgun kalçaları vardı. Ortadan uzun boyuyla öyle kıvrak dolaşıyor, öyle baygın ve istekli bakıyordu ki Alfonso gerdek gecesinden mağlup çıkan erkekliğini denemekten kendisini kurtaramadı.

Birbirlerinin kollarına sanki senelerden beri tanışıp sevişiyorlarmış gibi atıldılar. Kadın ender rastlanan dişilerdendi. Alfonso bu ihtiraslı sevişmeyi ömrünün sonuna kadar bütün diğer kadınlarda aradı durdu.

Oduncunun evinden ayrıldığı zaman hem mesuttu, hem bedbaht... Karısının günahsız olduğunu biliyor, vicdan azabı çekiyordu. Buna karşılık kendisi gibi bir erkek uzun müddet kadınsız yaşayamazdı.

Nitekim hayatına bundan sonra sayısız kadın girdi, Alfonso güzel karısıyla mesut olabilmeyi tekrar tekrar denedi. Fakat bütün tecrübeler aynı bedbaht neticeye dayandı.

Her zaman müşfik, her zaman sadık bir kadın olan ve Alfonso'yu kendisine göre seven Anna, sevişme hususundaki utancını ömrünün sonuna kadar yenemedi.

Alfonso dışarıdaki hafif gürültüleri, at kişnemelerini ve mahmuz şakırtılarını dinleyerek şarabından bir kupa daha dikti. "Zavallı Anna!" diye içini çekti.

Biçarenin can verışı tekrar gözünün önüne geldi. Odaya gürültü etmeden girmiş, yatağının başucuna düz çökmüştü. Sahiden ıstırap duyduğunu anlayınca biraz sevinmiş, bu suretle vicdan azabını bir parça da olsa ödediğine inanmıştı.

Anna gözlerini araladı. Maddeten ve manen hasret yaşadığı sevgili kocasına gülümsedi. Sonra yavaşça:

"Sevgilim," diye mırıldandı, "beni affet! Beni affet Alfonso!"

Alfonso böyle bir sözü asla beklemiyordu. Neye uğradığını şaşırılmış, dehşete kapılmıştı:

"Asıl sen beni affet," diye yalvardı, "suçlu benim! Ben seni mesut edemedim."

"Değil! Suç bende... Vazifemi yapamadım. Yapmaya çok uğraştım. Buna emin olmanı isterim. Elimden gelmedi. Allah beni affetsin!"

Gözlerini yumdu. Nefesi yavaş yavaş sakinleşti, sonra durdu. Alfonso deli gibi haykırarak doktorları çağırdı. Gelip baktılar, başlarını önlerine eğerek müthiş hakikati bedbaht kocaya bildirmiş oldular. Eğer harp imdadına yetişmeseydi bu kederli günlere dayanmak kolay olmayacaktı. Daha bir hafta geçmeden tekrar evlenmesi lüzumundan bahsolunmaya, siyasi gayelerle bir başka gelin araştırmaya başlamışlardı bile...

Yeniden evlenmesi fikri hakikatte Anna'dan ümit kesilince sarayı kaplamıştı. Alfonso bu sözü ne zaman işitse gözünün önüne hep Lükres geliyordu. Bu sefer yeniden evlenmesi zaruri olursa ancak onun gibi bir kadın arayacaktı.

Şimdi gözlerinin önünde Don Cerubin'in nişanında dans edişleri canlandı. Terastaki öpüşün tadı

hâlâ yüreğinde taptaze duruyor, her hatırlayıŖta dudaklarıyla beraber ruhunu da tutuŖturuyordu.

Borjiya'ların daha on üç yaŖındayken aŖifteliđi bütün Avrupa'da dillere destan olmuŖ küçük orospusuyla evlenmek namuslu bir erkek için elbette düşünülemezdi. Fakat buna bile rıza göstereceğini dehŖetle hissediyor, kendisinden iğreniyordu.

O unutulmaz öpüŖten sonra Roma'dan, daha doğrusu Lükres'ten kaçığının farkındaydı. Ne fayda ki kendisini ne kadar kaçsa, ne kadar düşünmemeye çalıŖsa, böyle yorgun ve kederli geceleri gene ağzına kadar Borjiya'ların kızı dolduruyordu. Hele kadınlara tıka basa doğduğu, iğrenecek derecede kanıksadığı gecelerin sabahında Lükres'in hayalinin karŖısına dikilmesi, "Benden kaçamazsın, sen benim bahtımsın!" diye kahkahalarla gülmesi müthiŖti.

Ŗimdi gene kâbuslu bir gece başlamak üzere olduğunu seziyordu. Bu gece sabaha kadar ruhu, damarları, Ŗuuru her Ŗeyini Lükres dolduracak, onu ıstırapla ezecek, ihtirastan çıldırtacaktı.

Şarap testisi boşalmak üzereydi, dışarıdaki ıslak geceyi keskin bir kadın çılgılığı bir anda allak bullak etti.

Alfonso gözlerini kırpıştırarak kulak verdi. Fahişelerden birisi ya çok sarhoş olup kendisini kaybetmişti, yahut erkeğini değiştirmek arzusuna kapılmıştı. Böyle vakalarda bazen iş sadece dayakla örtülüyor, bazen de civardaki çukurlardan birisine hançer darbeleriyle delik deşik bir kadın vücudu bırakılıveriyordu.

Testinin sonunu kupaya doldururken bir nöbetçi içeri girdi:

“Muhterem kumandanım,” dedi, “bir çingene kızı yakaladık. Kıyametleri koparıyor.”

“Derdi neymiş?”

“Sizinle görüşecek.”

“Gece vakti benden ne istiyor?”

“Bilmiyoruz.”

“Nasıl bir kız?”

“Fena değil. ‘Kumandanımızın böyle işlerle ilişiği yoktur,’ dedik. Söz anlatmak mümkün olamadı.”

Bu sefer çılgılık daha yakından tekrar duyuldu.

Nöbetçi:

“Para teklif ettik yola gelmedi,” diye devam etti, “arkadaşlar kura atacaktılar. Bir kere görmek ister misiniz?”

“Gelsin bakalım! İtalyan mı bu kız?”

“Zannetmem! İspanyolca konuşuyor. Herhalde İspanyol çingenelerinden olmalı.”

“Peki, getirin!”

Nöbetçi çavuşu kızı sol bileğinden çekerek çadıra soktu. Kız askerlerle boğuştuğu için üstü başı paramparça olmuştu. Altın renkli saçları çadırda yanan kandilin hafif ışığında bir an parlamıştı.

Alfonso çingene dilberinin uzun bacaklarına, kalın kalçalarına, incecik beline baktı. İçtiği şarabın tesiriyle olmalı derhal damarlarındaki kan hızlandı. Yutkundu. Kız sahiden güzeldi. Sağ koluyla kapattığı için yüzünü görmüyordu ama bu vücut her adımda rastlanan bir şey sayılmazdı.

Alfonso nöbetçi çavuşuna, hiç istemediği ve hazır olmadığı halde:

“Bizi yalnız bırakın!” dedi.

Kız bileğini kurtarınca yere çöktü. Bu sefer yüzünü elleriyle örtmüştü.

Alfonso arzudan titreyen bir sesle:

“Adın ne?” diye sordu, burada gece vakti ne arıyorsun?

“Adım Dolores efendimiz.”

“Yüzünü aç bakalım... Haydi utanma! Bu kadar güzel vücutlu bir kadının yüzü de güzeldir.”

“Yüzüm güzeldi ama askerlerinizle boğuşurken yaralandım. Böyle tırnak yaralarıyla parça parça bir yüzü efendimize göstermekten haya ederim. Müsaade edin de kanlarını yıkayıp geleyim.”

Alfonso sırmalı bir perdeyle bölünmüş kısmı gösterdi:

“Orada leğen, ibrik var. Sabun da olacak.”

Çingene kızı kalçalarını sallayarak çadırı yarı karanlıkta bırakan tek kandilin sarı, titrek ışığı içinde geçti.

Alfonso karısının öldüğü günden beri – iki aydır – hiçbir kadınla buluşmamıştı. Arzu yorgun damarlarını birdenbire kavradı, gerdi, tutuşturdu. Kuvvetli pazuları seyirmeye, yüreği heyecanla vurmaya başladı.

Uzun askerlik hayatında çingene kızlarının ihtiraslı vücutlarını iyi tanımıştı. Bunların en iyi tarafı sonradan devamlı aşk oyunları istememeleri, kıskançlık numaralarıyla insanın canını sıkılmalarıydı.

Bölmeden gelen telaşlı su sesini biraz dinledi. Boşalmış şarap testisiyle kupayı bir kenara çekti. Gidip kandili üfledi. Suratı tırmık içinde kalmış bir kadınla karanlıkta yatmak daha münasip olacaktı.

Perdeyi araladı. Kız yüzünü bir şeyle kuruluyordu. Arkasından yavaşça yaklaşıp beline sarıldı. Çingene kızı hızla döndü. Yalnız bu kıvrak dönüş bile vücudunun tıkız oynaklığını meydana koymuştu.

Alfonso senelerdir yalnız gecelerinde hatırlayıp arzuladığı oduncunun karısını hatırladı. Bu hatırlayış kendisini büsbütün coşturdu.

Kızı kucağına alarak sedire taşıdı. Kız kollarını boynuna dolamış, ağzını ağzına yapıştırmıştı. Daha şimdiden ihtirasın derin uçurumuna atılmış gibiydiler.

Bu hayvanca sevişme saatlerce sürüp gitti.

Alfonso uyandığı zaman kadına iyice doymuş bir erkeğin hakir pişmanlığını duydu. Böyle ayaktakımı kızlarla, bilhassa fahişelerle kaldığı gecelerin sabahında hep aynı iğrenmeyi duyuyor, kendisini ayıplıyordu.

Çadırın alacakaranlığında çingene kızının çırılçıplak vücuduna nefretle baktı.

Bu altın sarısı saçlarla örtülü küçücük kafanın içinde dün gece acaba neler geçmişti? Bekâr erkeklerle dolu bir ordugâha atılmak, tanımadığı birisiyle yatmak için süvarilerle pençeleşmek neden?

Şu kadın bekâr takımına mensup olsa yaptığı işi izah etmek daha kolay olacaktı. Bazı bekâr kadınlar fahişeliği böylece büsbütün adileştiriyorlar. Bir sürü erkekle aynı zamanda yatmak, tanımadığı birisine apansız teslim olmak, güzelliğiyle erkekleri hayasızca kışkırtarak cebren ırzlarına geçilmesini temin etmek bunlar için ayrı bir zevk oluyor. Alfonso böylelerini çok görmüştü. İyi tanıyordu. İyi tanıdığı için de onlardan nefret ediyordu.

Nazarında böyle kadınların tipik numunesi de Borjiya'ların körpe kızı Lükres'ti. Nişan gecesini bu küçük fahişenin kendisini kollarına tamamıyla bırakabilmesi hep bu sapık zevk ihtiyacından değil mi? Bir kızın on dört yaşında o kadar usta olabilmesi için ruhunda ne derin bir çirkef çukuru bulunmalı.

Lükres'i kendisine unutturmayan şeyin bu iğrenç sevişme hudutsuzluğu olduğunu bildiği için ondan senelerdir kaçmıyor mu?

Peki bu çingene kızı aynı hisse neden kapılır? Halbuki bunlar tabiata şehirlilerden daha yakın buldukları için daha saf, daha normal olmalı değil mi?

Bu da en az Lükres kadar körpe... Eğer Lükres de bu yaşta olduğu halde bu kadar usta sevişiyorsa, bir çingene fahişesinden ne farkı var? Herhangi bir çingene fahişesinden farksız olan bir mahlûku senelerden beri unutmaması kendisinin de ruhen adi bir herif olduğunu meydana koymaz mı?

Kız bir şeyler mırıldanarak kımıldadı. Kımıldar kımıldamaz Alfonso yeniden geceki uçsuz bucaksız ihtirasın kabardığını hissetti.

Kendisini boş bıraksa şunu tekrar kolları arasına alacak...

Halbuki kızın yüzü şu anda kim bilir ne kadar budala, ne kadar iğrençtir. Aptal bakışlarından, öpüşlerle kabarmış dudaklarından hayvanlık akar...

Kendisine eza etmek için bu yüze bir kere bakmak istedi. Sarı saçları tutup yastığa gömülü başı hoyratça döndürdü ve kısık bir feryatla:

“Lükres!” diye inledi.

Lükres gözlerini aralamış, baygın bakışlarla yüzüne bakıyor, yorgun yorgun gülümsüyordu:

“Sevgilim!”

“Lükres...”

Lükres hayasız bir hareketle arkaüstü döndü:

“Üşüyorum,” dedi, “canımı da acıttın... Haydi bana sarıl...”

“Burada ne işin var?”

“Sana geldim.”

“Benim burada olduğumu nereden biliyordun?”

“Seni o geceden beri her zaman kolladım sevgilim, her zaman senden haberim oldu.”

“Beni sayısız sevgililerine mi kollatıyordun? Mesela Nikola’ya... Mesela körpe kölelerine...”

“Seni yüreğime kollatıyordum. Seni hiç unutmadım.”

Alfonso biraz evvel düşündüklerini karmakarışık hatırladı. Bu engerek yavrusunun bir tek öpüşünü, hakikatte onun öpüşü bile sayılmaz, kendi dudaklarının derisine bir tek defa temasını senelerden beri unutamamıştı. Bu geceyi artık ölünceye kadar unutamayacağını, bu geceden sonra ölünceye kadar artık başka bir kadınla mesut olamayacağını dehşetle anladı ve buna mutlak surette inandı. Bu anlayış ve bu inanış delikanlıyı adeta kudurttu.

Genç kadının yüzüne deli deli baktı. Sahi suratı tırmık içinde... Demek askerlerle boğuştuğu hakikat... Çadıra yarı çıplak girmede mi? Üstü başı paramparça...

“Buraya ne cesaretle geldin? Ben bulunmayabilirdim. Civar şatolardan birisine davetli olabilirdim. Bu kadar bekâr erkek sana neler yapmazdı!”

“Yapsınlar. Umurunda bile değil...”

“Umurunda bile değil mi?”

“Düşünmedim bile...”

“Düşünmedin! Vız geldi. Belki öylesi daha hoşuna giderdi değil mi kaltak!”

Alfonso olması muhtemel feci hadiseyi düşünerek adeta kudurmuştu. Kocaman eliyle Lükres’in suratına vurdu. Sonra sedirden aşağı fırlatarak çılgın gibi üstüne saldırdı. Bir aralık aklına kırbacı geldi. Bu pis fahişeye kıyamete kadar unutamayacağı bir ders vermek lazımdı.

Saçlarından tutup çadırın orta direğine kadar sürükledi. Eline geçirdiği bir ipe çırılçıplak vücudu direğe bağladı.

Artık yaptığı işin manasını da, fecaatını da düşünemez hale gelmişti.

“Seni kırbaçlayacağım,” diye homurdanıyordu, “sana öyle bir iş edeceğim ki kıyamete kadar unutamayacaksın...”

Lükres sırtına yediği insafsız kırbaçların müthiş azabı altında kıvrandı. Fakat bağırmadı.

Bu sessizlik Alfonso’nun aklını gene birdenbire başına getirdi.

İlk tokatta kızın yüzü kanamış, bu kan çenesinden göğsüne doğru akmıştı.

Sırtında kırbacın izleri kanlı çizgiler halinde duruyordu. Bir an ayaklarına kapanıp, af dilemek, kollarına alıp acısını dindirmek için her tarafını öpmek arzuları duydu.

Bu arzuya güçlkle karşı koyarak kızı direğe bağlayan ipleri hançeriyle kesti. Yere çöken kanlı vücudun üstüne mantolarından birini attı:

“Çabuk defol!” diye hırıldadı, “seni gözüm görmesin! Çabuk...”

Etrafına çaresizlikle baktı. Acele giyindi:

“Hey! Kim var orada?” diye bağırdı.

Nöbetçi görününce derhal yüzbaşığı çağırmasını emretti.

Lükres çöktüğü yerden yüzüne bakıyordu. Gözlerinde hazza benzeyen tatlı bir ışıltı vardı.

Alfonso buna ne mana vereceğini şaşırarak bir an durdu.

Lükres:

“Çok şükür yarabbi!” diye mırıldandı, “beni seviyorsun Alfonso, benim için geberiyorsun! Çok şükür!”

“Senin için geberiyor muyum?”

“Evet! Şimdi anladım. Madem ki beni seviyorsun, bu hakaretlerin öcünü senden muhakkak alacağım. Artık elimden kurtulamazsın Alfonso, öcümü senden bak nasıl alacağım...”

Alfonso sendeleyerek elini yüzüne götürdü. Kırbacı hâlâ elindeydi. Kızın doğru söylediğini anlamıştı. Bu kahpeyi geberesiye seviyordu. Kurtuluşu imkânsız bir sevgiyle... deli gibi...

İçeri giren yüzbaşığıya:

“Şunu ordugâhtan bizzat çıkaracaksın,” dedi, “saçının teline dokunanı kendi elimle gebertirim anladın mı?”

Yalnız kalınca kırbaç elinden düşü. Kendisini sedirin üstüne yüzükoyun attı.

Papa Aleksandr Borjiya hem üzgün, hem de hastaydı.

Sapsarı yüzüyle tırnaklarını kemiriyor, pencereden dışarıya, Roma'yı titreten soğuk ve bulanık havaya bakıyordu.

Kış sert başlamıştı. Fransızlar ilerliyorlardı. Bundan daha beteri İtalya'nın her tarafında Papalığa karşı küçüklü büyüklü ayaklanmalar başlamıştı. Birçok küçük prensler Fransız Kralı Sekizinci Şarl'la birleşmeye hazırlanıyorlardı. Cenova hemen hemen mücadelesiz teslim olmuştu. Savanarola adında bir rahip türemiş, etrafı velveleye vermişti. Bu herif Borjiya'ların namussuzluklarını sayıp döküyor, ahlaksızlıklarını birer birer halka anlatıyor, Aleksandr'ın Allah'ın değil, Şeytan'ın vekili olduğunu, gebertilmesiyle dünyanın düzeleceğini iler sürüyordu.

Buna karşılık Aleksandr Borjiya hakikaten hastaydı. Gayet kuvvetli olması lazım geldiği bir sırada hasta düşmesi kendisini büsbütün ümitsizliğe gömmüştü. Artık kadınlardan, ziyafetlerden eskisi gibi zevk alamıyor, Papalığın kendisine uğursuzluk getirdiği evhamıyla somurttukça somurtuyordu.

Son zamanlarda sık sık hastalanmış, bir büyük ziyafette bayılarak masanın altını düşmüştü. Bir rahip sessiz adımlarla yaklaştı. Papa'ya oğlu Sezar'ın görüşmek istediğini haber verdi. Sezar her zamanki gibi pervasız, kendisinden emin içeri girdi. Sırtında rahip elbisesi vardı. Babasının mukaddes yüzüğünü öptü.

Aleksandr oğluna bakarak çekine çekine sordu:

“Ne var, ne yok?”

“Savanarola'nın nihayet hakkından geldiğimizi müjdeleyemediğime hiç üzülmiyorum. O namussuz yobazı bu gürültüler kesildikten sonra kendi elimle yakalayacağım, işkence ettireceğim, Floransa'nın büyük meydanında yaktıracağım.”

Şimdi çok daha mühim bir hakikat öğrendim. Fransa Kralı Sekizinci Şarl denilen pis kamburu üstümüze kim kışkırtmış biliyor musun?

“Kim?”

“Lüdvig Sforza denilen namussuz!”

“Ne diyorsun Sezar? Damadımız Givanni'nin amcası Kardinal Sforza mı?”

“Ta kendisi...”

“Emin misin? Yalan olmasın?”

“Elimde kati deliller var. Bundan başka Napoli Kralı'nı kızını bana vermekten caydıran da bu bunak herifmiş.”

“Bizden ne istiyor? Daha geçenlerde damadımız olan yeğeni bize yardım için maiyetiyle beraber buraya gelmedi mi?”

“Hepsi düzenbazlık! Bu da belki bir oyuncudur. Bizi içeriden vurmak için hazırlanmış kahpece bir tuzak!”

“Derhal çaresine bakmalıyız. Maiyetinde kaç kişi var?”

“Diğer yeğenlerinin kuvvetleri de kendi kumandasında... Damadımız şu anda tepeden tırnağa kadar silahlı üç yüz zırhlı süvarinin amiri. Ağzını aradım, bir taraftan da etrafına casuslar yerleştirdim. Givanni, amcasının çevirdiği dolaplara karışacak kadar akıllı olmadığından henüz isyanı ve ihaneti düşünmüyor. Fakat akılsızlık başlı başına bir tehlikedir. Her an alet olabilir. Bundan başka Lükres'ten

gelen mektuplar bu evlenmenin zannettiğimiz kadar müspet bir iş olmadığını meydana koyuyor.”

“Ne gibi?”

“Pek açıkça anlatmak istememiş ama galiba herifin erkekliği yok.”

“Emin misin?”

“Oraya da casuslar yerleştirmiştim. Gelen raporlar bende böyle bir şüphe uyandırdı.”

“Vay zavallı kızım!”

“Bir bakıma zavallı ama bir bakıma da bundan iyi bahane olmaz.”

“Ne bahanesi?”

“Kızı ayırırız. Sforza’ları İtalyanlar karşısında rezil ederiz. Napoli kralının yeğeni yakışıklı Dük Biskelli bir yerde Lükres’i görmüş, o zamandan beri gözlerine uyku girmiyormuş. Kızı ona verdik mi, Napoli Krallığı’na el atmış sayılırız. Napoli Krallığı elimize düşerse Milano hiç dayanamaz.”

“Bütün bunlar sonraki işler. Şimdi bütün mesele Fransızları durdurmak. Süvarileri neredeyse Roma kapılarına dayanacak. O zaman Roma halkının bize karşı ayaklandığını göreceğiz. Çok büyük hatalar irtikab ettik oğlum, aptallar gibi yarını hiç düşünmeden keyfimizce yaşadık. Halka hiçbir suretle iyilik edemeyen hükümdarlar sefahatlarını olsun saklamayı becermelidirler. Roma bize dış biliyor, ilk fırsatta gırtlığımızı sarılacak...”

“Beyhude üzülüyorsun. Biz Roma’da gırtlığımızı sarılacak kudret bırakmadık.”

“İşte bu sebeple Fransa Kralı’nı kurtarıcı diye bekliyorlar ya...”

“Fransa Kralı kurtarıcı olamaz. İstese de buna gücü yetmez, istemese de... Sekizinci Şarl aptalın biridir. Bakın bu hususta dün gece ne düşündüm: Ben yarın yola çıkacağım.”

“Nereye?”

“Doğruca Fransa Kralı’nın ordugâhına gideceğim.”

“Ordugâha mı? Delirdin mi?”

“Üstüne asker çekmektense dostluk elimizi uzatmak daha doğru! Ne de olsa Katolik Fransa Kralı Papa kuvvetleriyle açıktan açığa çarpışmayı göze alamaz. Ona İtalya’nın manevi hükümdarlığını teklif edeceğim. Bütün aptallar gibi Şarl da kendisini kurnaz sayar. Kocaman bir memleketi bu kadar ucuza zaptetmek kendisini o kadar sevindirir ki bu sevinç arasında hakkından geliriz.”

“Bu kadar kaba bir dolaba düşeceğini zanneder misin?”

“İnsanlar her zaman dolapların en kabasına düşmüşlerdir. Siz bu işi bana bırakın. Bir haftaya kalmaz, Fransa’nın iğrenç kamburunu huzurunuzda dize getireceğim.”

Ertesi sabah tellallar Roma’yı taraf taraf dolaşarak mukaddes Papa’nın aziz oğlu Sezar hazretlerinin İtalya’ya sadık kuvvetlerin başına geçmek üzere muharebe meydanlarına hareket edeceğini bildirirler.

Bu sebeple bütün kardinallerin iştirakiyle Vatikan’da büyük bir ayin yapıldı. Sezar takdis edildi.

Maiyetiyle beraber şaşaalı bir alayla Roma sokaklarında dolaştı. Meydanlarda halka nutuklar söyledi.

Gene bu nutuklardan birisini söylüyordu. Halk gene kolayca coşmuştu:

“Yaşa, varol!”

“Yaşa Sezar!”

Feryatları gökyüzünü inletiyordu.

Sezar:

“Düşmana karşı çıkacağız,” diye bağırdı, “Allahı inkâr ederek yeryüzündeki mukaddes vekiline kılıç çekenleri kahredeceğiz. Mukaddes topraklarımızı küfür ve ahlaksızlıklarıyla kirletenler layık oldukları cezayı çekeceklerdir. Fransızlar mallarımızı yağma ediyorlar, kızlarımızın, kadınlarımızın ırzına geçiyorlar...”

Meydanı dolduran binlerce halk sessiz dinliyordu. Sezar’ın bir an nefes almak için duraklamasından istifade eden bir adam birdenbire gür bir sesle bağırmaya başladı:

“Yalan söylüyorsun melun!” diye söze başlamıştı. Yalan söylüyorsun kanlı Borjiya’ların iğrenç piçi! Asıl ırz düşmanları sizlersiniz... Sen, baban, kardeşlerin... Kızımı cebren kaldırdın. On dört yaşındaki melek kızımı, Beatris’imi, kız kardeşin orospu Lükres gibi kirlettin... Biz hepsini biliyoruz! Baban öz kızıyla yatıyor, sen de öz kız kardeşinle...”

Meydana bir ölüm sükûtu çökmüştü. Sezar’ın muhafızları kalabalığı yarararak bağırarak adama yaklaştırmaya çalışıyorlardı. Halk çoktan beri bildiği bu korkunç hakikatlerin Sezar gibi son derece gaddar birinin yüzüne karşı haykırılmasından dehşete kapılmıştı.

Sezar’ın yüzü evvela morardı, sonra sarardı. Eli belli belirsiz titreyerek hançerine gitti.

Adam:

“İblisin vekilleri... Cehennem zebanileri...” diye feryat ediyordu.

Sezar gittikçe kısılın bu feryatları bastırdı:

“İşte görüyorsunuz,” dedi, “içimize casuslar, bozguncular soktular. Birliğimizi parçalamak, bizi hak yolundan döndürmek istiyorlar. Bu herifin kim olduğu, nereden geldiği soruşturulsun. Suç ortakları yakalansın! Biz iftiralara kulak asacak sırada bulunmuyoruz. Allah yoluna düşmanla boğuşacak insanların bir tek güveni var: Allah! Zaferi kazanırsak Allah’ın bizimle beraber olduğu anlaşılacaktır. Zaferi de kazanacağız. Bunu size vaat ediyorum.”

Biraz bekledi. Fakat artık halk “Yaşa!” diye bağırmadı.

İleride, kalabalığın karıştığı yerde de artık feryatlar duyulmuyor, çırpınmalar görünmüyordu.

Muhafızlar karşı gelmek isteyen zavallı babayı ahalinin gözü önünde parçalamışlardı.

Sabahtan beri Romalıların yeni havadisi – yani Sezar’ın cepheye hareketi haberini – nasıl karşıladıklarını Papa’ya dakikası dakikasına bildiren haberciler bu vakayı da bütün tafsilatıyla yetiştirmişlerdi.

Papa Aleksandr başını önüne eğerek derin derin düşünüyordu. Hasta vücudu takatten düşüp şehvi zevklerle alâkasını kesince pişmanlık başlamıştı. İşlediği günahlardan korkuyordu. Uykuları kâbuslarla dolmuş, dinlendirici olmaktan çıkmıştı. Papalığı elde edebilmek için kıydığı canlar, zevkini tatmin için başvurduğu iğrenç vasıtalar kendisini artık rahatsız ediyordu; daha doğrusu canından korkuyordu.

Bu esnada hususi katibi telaşla içeri girdi:

“Mukaddes pederimiz felaket!” diye bağırdı.

“Sezar... Sezar’ı öldürdüler mi?”

“Hayır mukaddes peder... Bir haberci geldi. Pesaro’dan bir haberci!”

“Lükres’in başına bir şey mi geldi?”

“Maalesef mukaddes peder... Muhterem Lükres Borjiya hazretleri, Kontes Guila ve Adriyana Fransızların eline esir düşmüşler.”

“Esir mi düşmüşler? Ne münasebet?”

“Kontes Guila’nın erkek kardeşini ziyarete gidiyorlarmış. Viterbo civarında bir Fransız süvari koluna rastlamışlar...”

“Haberini kim veriyor?”

“Fransız kumandanı üçer bin altın mukabilinde esirleri iadeyi teklif etmiş.”

“Bana derhal oğullarımı, baş mabeyincim Gifrode’yi, bir de Vikont Givanni Sforza’yı çağırın...”

Kâğıdı katipten aldı. Yazıları fark etmeden bir müddet elinde tuttu.

“Uğursuzluk kapımıza geldi. Allah yardımcımız olsun!” diye mırıldanarak istavroz çıkardı.

Dondurucu bir rüzgar Montefisko kalesinin burçlarını adeta sarsıyor, karanlık geceyi allak bullak ederek hızlandıkça hızlanıyordu.

Zemini, duvarları, tavanı taş küçük bir odada, ıslak odunlarıyla mütemadiyen tüten sefil bir ateşin karşısında İtalya'nın en asil ve Papa'ya mensup buldukları için kudretli üç güzel kadını – Lükres, Guila ve Adriyana – bir türlü kurumayan ıslak elbiselerinin içinde titreşiyorlardı.

Kalenin içindeki asırlık rutubet iliklerine işlemişti. Kapatıldıkları yerde eşya namına hiçbir şey yok gibiydi. Arkalıksız birer iskemle bulabilmişlerdi o kadar... Heyecandan, yorgunluktan perişandılar.

Papa'dan çocuk doğurduğu söylenen Farnese Kontesi güzel Guila hepsinden daha berbat haldeydi. Daha zayıf olduğundan dişleri birbirine vuruyor, böyle işlere alışık olmadığı için her an korkuyla sığıyordu.

Evvela Papa Aleksandr'a, sonra oğlu Sezar'a uzun müddet metreslik etmek suretiyle büyük Borjiya'nın hem karısı hem gelini sayılan Adriyana şaşkınlıktan hâlâ kurtulamamıştı.

Durmadan:

“İyi ama Fransızlar buralara kadar nasıl gelebildiler?” diye sorup duruyordu.

İçlerinde soğukkanlılığını en evvel toplamış olan Lükres'ti. Budala Fransızlara budala gibi yakalanışlarını asla affetmiyor, öfkeli bir dişi kaplan gibi dişlerini gıcırdatıyordu

Islak elbisesi, bir hafta evvel Alfonso'dan yediği kırbaç yaralarını sıyırmakta, acılarını tazelemekteydi. Ayrıca açlıktan da ölüyordu.

Fakat kendisini asıl öfkeliendiren şey bütün maddi ıstıraplar değildi. Saatlerden beri d'Allegr'in kendisini çağırmasına şaşıyor, buna hiçbir mana veremiyordu.

Esir düştükleri Fransız süvari kuvvetinin kumandanını görür görmez tanımıştı. Bu yeşil gözlü kudretli erkek bir gece Roma'da Biyanko ile dolaşırken kaldırıldığı zaman kendisini ölümden kurtaran Fransız subayıydı. d'Allegr'in kendisini görür görmez tanımaması imkânsız olduğuna göre ötekilerden ayrı görüşmek istememesini aklı almıyordu.

İktidarsız kocasından, gaddar sevgilisinden bir çırpıda intikam almak, Fransızın kuvvetli kollarında ısınmak, iyi şaraplarla karnını, usta öpüşlerle ihtirasını doyumak ne kadar tatlı olacaktı. Her geçen dakikaya acıyor, d'Allegr'in sabrını güzelliğine hakaret sayıyordu.

Bu esnada kapı açıldı. İçeriye iki Fransız askeri girdi. Elllerinde ancak iki kişilik çorba vardı. Tasları ve kara ekmekleri ortadaki masanın üstüne bıraktılar. Kırmızı sakallı asker:

“Senyorita Lükres her kimse bizimle beraber gelecek!” dedi.

Bu söz diğer iki kadını dehşete düşürdü. Bir ağızdan haykırarak tehlikeden kurtarmak gayretiyle arkadaşlarına sarıldılar.

Lükres lüzumsuz yere telaş ettiklerini, kendisine fenalık etmeye hiç kimsenin cesaret edemeyeceğini söyledi. Biraz daha aklı başında görünen Adriyana'nın kulağına yatak ve temiz çamaşır temin etmenin başka çaresi olamayacağını fısıldadı.

Kendisini kurtardı. Üstüne başına biraz çekidüzen verdikten sonra askere bir kraliçe azametiyle:

“Haydi gidelim!” dedi.

İki askerle beraber daracık taş koridorlardan geçtiler, birtakım merdivenlerden indiler.

Nihayet kumandana ayrılmış en rabıtalı odanın kapısında durdular.

Askerlerden birisi içeriye girip dışarı çıktı.

“Buyurun Madam!” diye yol verdi.

Burası daha iyi ısıtılmış, daha iyi aydınlatılmıştı.

Lükres kendisini bekleyen erkekten evvel orta yerde hazırlanmış mükemmel sofraya ile kenardaki geniş yatağı gördü. Şarap dolu sofraya ve yatak, on yaşından beri erkek kalplerine hükmetmesini kolaylaştıran iki vasıta, kim olursa olsun her erkeği katiyen yere sermesini temin eden iki müthiş silahtı.

Gülümsedi:

“Aciz esirleri, galip kumandanın ayakları dibine hürmetlerini takdim eder!” diye alay etti.

Fransız subayı kapının kapanmasını beklemiş olacak ki yalnız kaldıkları zaman hemen koşarak tadını bir türlü unutamadığı güzel kadını kolları arasına aldı:

“Özür dilerim Lükres,” diye yalvardı, “bütün bu hazırlıklardan evvel sizi çağırtaamadım. Gezgin bir süvari kolu senin gibi bir kadını ağırlayacak vasıtaları beraberinde dolaştıramıyor. Bunları buluncaya kadar akla karayı seçtiğime lütfen inan...”

Başını göğsüne koyarak kendisine sokulan, adeta iltica eden bu şahane yüzü çenesinden tutarak kandillerin aşığına kaldırdı. Bir senede bu kadar olgunlaşmaya bir müddet şaşarak baktı. Sonra dudaklarını ağzına yapıştırdı.

Lükres bu öpüşü hiç nazlanmadan ağız tadıyla iade etmişti. Baş dönen Fransız kollarındaki kadının hâlâ ıslak elbiselerle dolaştığını anlar anlamaz sahiden üzüldü. Güzel vücudu geniş karyolaya taşıdı. Mantolarından birisini duvardaki çividen çekip aldı.

“Soyunun ruhum,” dedi, “ben ne kadar hayvanım... Derhal şunu sırtınıza alın. Hastalanırsanız kendimi ölünceye kadar affetmem!”

Soyunmasına yardım etti. Lükres sırtındaki kırbaç izlerini göstermemek için acele soyundu. Kuru mantoyu omuzlarına aldı.

“Derhal biraz şarap içmelisiniz. Titriyorsunuz...”

“Artık soğuktan değil...”

“Soğuktan değil mi?”

Göz göze bir an durdular. Fransız bu sözün doğruluğuna hemen inandı. Lükres hakikaten yalan söylemiyordu. d’Allegr büyük bir sevinç duyarak:

“Demek beni unutmadınız?” diye sordu.

“Siz kolayca unutulur erkeklerden misiniz?”

“Demek beni unutmadınız? Demek beni unutmadınız?”

“Hayatımı kurtarmadınız mı?”

Fransızın keyfi kaçırıldı. Lükres bunu anladı. Kollarını erkeğin boynuna dolayarak:

“Asıl ben sizi unutmadım,” dedi, “unutacağımı aklım kesseydi o kâğıdı yazar bırakır mıydım? Sonra siz yarı baygın bir halde yatıyordunuz, herkes de sarhoştı. Sizi kendi hançerinizi kolayca öldürebilirdim.”

“Evet, ben senin hayatını bir kere kurtardım, sen benim hayatımı iki defa...”

“Öyle sayarsanız bu seferki ile ödeşiyoruz demektir.”

“Bu sefer hayatınız tehlikede değil. Ben hayatımı senin gibi bir kadına borçlu olmayı tercih

ederim.”

Sofraya oturdular, güle eğlene içtiler.

Lükres babasının ve ağabeyinin nazlı metreslerini çoktan unutmuştu. Onların ıslak elbiseler içinde titrediklerini, kötü bir çorbayla yarı aç bulduklarını hatırlamıyordu bile...

Fransızlar kalenin civarındaki köyleri taramışlar, güzel kızlarla kadınları toplayıp getirmişlerdi.

İç avluda yakılan büyük ateşlerde öküz gövdeleri kebab ediliyor, şaraplar su gibi akıyordu. Fransızların zampara ağzıyla söyledikleri oynak şarkılarına, İtalyan kızlarının hülyalı sesleri karışmaktaydı.

Bu vahşi ve ihtiraslı gürültü içtiği şaraplarla beraber Lükres'in zaten kaynayan kanını büsbütün tutuşturdu.

Mantonun örtemediği çıplaklığı ise d'Allegr'i çoktan deliye çevirmişti. Mantoyu bir çekişte genç kadının sırtından sıyırdı. Kucaklayıp kaldırdı. Bir kere daha yaptığı gibi onu kolayca yatağa taşıdı.

Papa'dan istenilen dokuz bin altınlık fidye gelinceye kadar sürecektir olan emsalsiz bir ihtiras hayatı böylece başlamış oldu.

Lükres ve arkadaşları karlı bir günde Roma'ya iade edildiler. İtalya'da vaziyet karmakarışıktı. Papa Dördüncü Aleksandr'ın tahtı tacı sahiden tehlikeye düşmüştü. Bütün ümit Sezar'daydı.

Lükres ahvalin vahameti karşısında şaşırıp kendisinden geçmiş olan babasını cesaretlendirdi. Nasihatler verdi.

Kardinalliği zamanında herkesi parmağında oynatan Aleksandr Borjiya nasihate muhtaç hale gelmişti. Kızın tavsiyelerine hiç itiraz etmeden "Peki" dedi. Metresi Guila derhal kocasının yanına gönderildi.

Halkı aldatıp homurtusunu kesebilmek gayretiyle muazzam bir dini merasim tertip edildi. Bundan evvel Papa'ya İsa'nın rüyada görüldüğü papazlar tarafından vaazlarda Hıristiyanlara bildirilmişti.

Papa merasime çıplak ayakla karlarda yürüyerek iştirak etti. Ayinden sonra herkesin oruç tutması emrolundu. Saraylardaki sefahat âlemleri yasak olundu. Kadın ve erkek manastırlarındaki namussuzluklara ara verilmesi istendi.

İsa'yı rüyasında gören Papa'nın hak yoluna döndüğünü zanneden halk aldandı. Bu aldanişı "Kafir" diye anılan papaz Savanarola'nın Floransa'da yakalanıp asılması, ölüsünün yakılması kuvvetlendirdi. Hıristiyanlar o kadar derin bir cehalet içinde yüzüyorlardı ki doğruyu kimin söylediğini dahi fark edemiyorlardı.

Gene bu arada on iki dini bütün Hıristiyan kadınına iğfal edip baştan çıkararak bir papaz ele geçti. Böyle işler bütün papazları kederlendiriyordu ama Nikola de Polageti adındaki herif diğerlerine ibret olmak üzere kullanılmak felaketine uğramıştı.

Namussuzu o soğukta çırılçıplak soymuşlar, bir demir kafese koymuşlardı. Gördüğü işkencelerden harap olan, bir deri bir kemik kalan pis vücudu meydanlarda dolaştırılarak halka teşhir edildi.

Papa ile Lükres ve küçük erkek kardeşi Givanni teşhir cezasını bizzat görmeye gittiler.

Dondurucu rüzgâr meydanın karlarını savuruyordu. Kafesteki çıplak herif bu soğğun altında kudurmuş hayvana dönmüştü.

Seyirciler demir çubukları, değnekleri, parmaklıklardan sokarak morarmış vücudu dürtüyorlar, yüzünü elleriyle kapatmış herifin göğsüne küçük taş parçaları yapıştırmaya uğraşıyorlardı.

Papa şehvete kapıldığı için herifi telin etti. Halk bu hareketi dinin kurtuluşuna alamet sayarak "Yaşa" sesleriyle ortalığı çınlattı. Halbuki kadınları baştan çıkardığı için bir rahibi teline kalkan Papa'nın öz kızıyla, gelinleriyle, etrafındakilerin karılarıyla yattığını bilmeyen yoktu.

İlkbaharla beraber cephelerden iyi haberler gelmeye başlamıştı. Kış yüzünden Fransızlar çok zayıf vermişler, soğuktan ve hastalıktan kırılmışlardı.

Bundan daha beteri: Fransa Kralı Sekizinci Şarl yaratılışı itibariyle aptaldı, zayıf iradeliydi. Sezar Borjiya'nın ordugâhına bir dost gibi gelişi, türlü maskaralıklarla kendisine yaranmaya çalışması, büyük bir zafer kazandığına kendisini inandırmasıyla büsbütün sersemlemiş, aklını kaybetmişti. Bundan başka Papanın manevi kuvvetine karşı kılıç sallamanın faydasızlığına evvelden beri inanıyordu.

Bu ruh hali içinde Sezar'ın istediklerini, tahminlerden daha kolay kabul etti.

Roma'ya ordusunun başında muzaffer bir kral gibi girmektense Papa'nın dostu ve misafiri olarak

gelmeye razı oldu.

Roma'da bu avanak ve yarı deli herifi pohpohlamak için ne lazımsa yapılmış, muazzam bir karşılama töreni hazırlanmıştı.

Fransızların kambur kralı, yolları dolduran Romalıların alaylı bağrıışmaları arasında şehire girdi, Papa tarafından kabul edildi.

Kamburun Aleksandr Borjiya'nın önünde yere kapanması hakikaten seyre değer bir ahmaklık numunesiydi. Sezar âdeti olduğu üzere elbisesinin bir kıvrımıyla oynayarak kendi eseri olan manzarayı gülümseyerek seyre dalmıştı.

Kambur kralın şerefine o gece Vatikan'da görülmemiş derecede şaşaalı bir ziyafet verildi. Bu ziyafete Roma'nın bütün güzel kadınlarının başında güzeller güzeli Lükres de katıldı.

Papa kızını şanlı misafirinin yanına oturtmuştu.

Ne fayda ki Kambur Şarl şaraba dayanamamakla meşhurdu. Üçüncü, yahut dördüncü kupayı devirdikten sonra dili peltekleşmiş, ağzı çarpılmıştı. Nihayet Lükres'in kulağına güzelliğini tarif için kimin olduğu bilinmez adi zampara ağzıyla bir mısra fısıldamaya çalışırken iskemlesinden tekerlendi. Maiyeti tarafından yatırılmaya götürülürken herkese ana avrat sövmeye başlamıştı.

Sezar, yeşil kadife tuvaletiyle dayanılmaz güzelliği büsbütün artmış olan kız kardeşine yaklaştı. Gözlerinde hoşlandığı ve arzu ettiği kadınlara diktiği yarı deli bakışlar vardı.

Kız kardeşini dansa davet etti.

Sforza'lardan birinin Papalığa ihanet etmesi işleri biraz daha kolaylaştırmış, nikâhın feshi için kuvvetli bir mazeret ortaya çıktığından herkes boşanmayı münakaşasız kabul etmişti.

Sezar, dans ederlerken kız kardeşine dünyanın en bahtiyar erkeğinin kim olduğunu soruyordu ki Lükres hafif bir çığlık koyuvererek ağabeysinin kollarına baygın serildi.

Misafir kralın sızmasından sonra Lükres'in baygınlık geçirmesi ziyafetin neşesini kaçırmıştı.

Genç kadını hemen yatağına götürüp doktor çağırdılar.

Doktor Lükres'i etraflıca muayene ettikten sonra bir şey söylemeden çıkıp gitmişti.

Ertesi sabah erkenden Sezar kız kardeşini görmeye geldi.

Evvela sıhhatini sordu. İyi uyuyup uyumadığını öğrenmek istedi. Nihayet odadakileri savdıktan sonra birdenbire aklına gelmiş gibi:

“Şu Sforza işini düşünüyorum,” dedi, “herif bayağı kalıplı kıyafetli! Nasıl oluyor da erkeklikte iktidarsız?”

Lükres ağabeysinin cinsi meselelerden konuşmayı sevdiğini biliyordu. Hiçbir şeyden şüphelenmeden cevap verdi:

“Asıl beteri iktidarsızlığı değil ki... Kendisi de kadın tabiatlı. Yakışıklı delikanlılardan hoşlanıyor, daha doğrusu kadınlıktan hoşlanıyor. Başka türlü bir şey beceremiyor.”

“Öyleyse bu senin gebeliğin neyin nesi?”

“Gebeliğim mi? Ne münasebet?”

“Gebeliğin elbette... Doktorun teşhisi kati. Sen yüzde yüz gebesin. Şimdi söyle bakalım yavrum, çocuğun babası kim?”

“Bu nasıl sual? Ben gebe filan değilim.”

“Gebe olmaya gebesin. Roma'da bulunsaydın, ‘Çocuk hangimizden?’ diye sorardım. Burada olmadığına göre çocuk kimden? Hıristiyanların mukaddes pederi Papa Dördüncü Aleksandr

hazretlerinin muhterem kerimeleri karnındaki veledi kimden peydahladığını yoksa bilmiyorlar mı?”

“Sezar hakaret ediyorsun...”

“Boş ver meğim! Bunlar olağan şeyler ama sırasız düştü. Biz Borjiya’lar bugünlerde halkı aldatmakla meşgulüz. Hepimiz melek – melaike kesildik. Ben siyasi bakımdan vaziyeti tehlikeli görüyorum. Yoksa senin ne halılar karıştırdığın umurunda bile değil.

“Sezar doktor yanılmış olamaz mı?”

“Doktorlar bu işlerde yanılmıyorlar. Erkeklik bakımından iktidarsız, yahut cinsi bakımdan sapık bir herifin karısı elbette sahici erkeklerle yatıp kalkar ama bunu böylece yüzüne gözüne bulaştırmaz. Ben kadın diye o kadına derim ki bir ordu piç peydahlar da gene kızığankızlığını bozmamış olur.”

“Doktor her tarafta söylesen... Sahiden gebeysen...”

“Doktor hiçbir tarafta söyleyemez. Bu ciheti bana bırak. Etrafında da sadece emniyetli hizmetçilerin bulunsun.”

“Gebe olduğumu sanmıyorum ama...”

“Bırak şimdi bu manasızlıkları... Herifin kim olduğunu demek bilmiyorsun. Bu daha iyi. Ben şimdi etrafımızdaki bütün erkeklere kız kardeşimi iğfal eden herif nazariyle bakacağım, her birine buna göre muamele edeceğim. Bugünden itibaren Hıristiyanlık âlemine bütün kiliselerde yayınlanacak yeni bir müjde veriyorum: Mukaddes peder Papa Dördüncü Aleksandr Borjiya’nın muhterem kerimeleri Lükres Borjiya İtalya’nın melun Fransızlardan kurtulması karşısında evvelce verdiği sözü tutarak dünyadan el – etek çekecek, hayatının sonuna kadar ibadetle meşgul olmak için bir manastıra kapanacaktır...”

Lükres dehşetle yerinden fırladı:

“İstemiyorum!” diye haykırdı, “beni bu genç yaşta hiçbir kuvvet manastıra kapayamaz. Böyle bir namussuzluk yapmaya kalkıştığını duyduğum anda aramızdaki her şey biter. Kardeşlik filan kalmaz. Ben de başımın çaresine bakarım.”

“Demek erkeklerle çiftleşmeyi, piçler doğurmak pahasına çiftleşmeyi bu kadar seviyorsun. Aferin Lükres! Beğendim. Ben de seni ebediyen manastırda koyacak avanak hali var mı? Bunu sen istesen ben kabul etmem! Bir kere hasretine dayanmam da ondan...”

Eğilip kızı dudaklarından hırsla öptü:

“Ooh! Gebelik kokuyorsun orospu!” diye sıırıttı, “Karnın şişerse kim bilir ne gebeş olacaksın...”

“Defol!”

Lükres kendisini kovdurmaya hazır kardeşinin göğsünü yumruklayarak zorla kurtardı.

Sezar niyetinden hırıl hırıl soluyarak vazgeçmek zorunda kaldı. Yeniden ciddileşmişti. Sakalını kurnaz kurnaz sıvazlayarak;

“Doktorun hesabını iş bittikten sonra görürüm,” dedi, “senin sırdaşın şu Alman sütninelere benzeyen etli canlı Biyanka değil mi?”

“Biyanka’yı bu işe neden karıştırıyorsun?”

“O da seninle beraber manastıra kapanmaya talip olmalı. İcap ederse o da apansız hastalanır, sizlere ömür cavlar gider. Hem de dostlar başına... Manastıra girdikten sonra kuyruğu mumlayınca kadın kısmının ilk girdiği yer cennettir.

Lükres gayet sakin bir sesle:

“Şunu aklından hiç çıkarma Sezar yavrum,” dedi, “Biyanka’ya bir hal olursa kendini ölmüş bil!”

Sezar bütün gaddarlar gibi çok korkaktı ve en çok korktuğu şey de yavaşça söylenen tehditler... Sapsarı kesildi. Bir adım geriledi. Hain gözlerini deli deli açarak:

“Kendimi ölmüş mü bileyim?” diye sordu, “beni kim öldürecek?”

“Ben tosunum... Hiç şüphen olmasın!”

“Böyle pis şakalardan hazzetmediğimi bilirsin.”

“Bildiğim için şaka etmiyorum ya...”

Sezar genç kadının yüzünü bir müddet tetkik etti. Kendi kumaşından renkler, çizgiler, manalar görüp bunları beğendi. Borjiya’ların dişisi de kaplandı. Aman vermez bir dişi kaplan! Hem öfkesini, hem de korkusunu aynı zamanda yenerek:

“Öyleyse pazarlığa oturalım şekerim,” diye sırttı, Biyanka’yı çok merak ettim. Bu kız için bir Borjiya, diğer bir Borjiya’yı ölümle tehdit ediyor. Bir marifeti olsa gerek. Kendisini bir şartla öldürmeyeceğim: Müsaadenle tadına bakmak şartıyla...”

“Orasına karışmam! Gönlü isterse pekala!”

“Kendisine evvela rica ederim, razı olmazsa cebren icabına bakarım, kadın meselelerinde cebre uğramak da gönüllü olmak demektir. Başına gelmedi değil ya, bilirsin.”

Kız kardeşini tekrar öptü. Çıkıp gitti.

Lükres’in dinin selameti için adadığı adağı tutarak genç yaşında manastıra kapanması bütün dindarları velveleye vermişti. Kiliselerde ağlaştılar, isterik çılgınlarla meydanlarda kendilerini yerden yere çaldılar. Dinin kudreti bir daha meydana çıkmış, aleyhinde bu kadar dedikodular yapılan bir taze günün birinde yüreğine damlayan iman nuriyle hüdaya erişmişti. Dayanılır şey mi bu?

Lükres kapandığı manastırda gebeliğinin müsaadesi nisbetinde boş oturmadı. Rahibeler arasındaki sapık münasebetlere tepesi üstü daldı. Duyup da görmediklerini tecrübe etti. Bu işte birinci yardımcı güzel Biyanka idi. Aynı odada kalıyorlar, usta rahibelerin öğrettiklerini kendi aralarında tekrarlayarak gittikçe ustalaşıyorlardı. Mamafih ikisi de erkek denilen mahlûku iyi tanıdıkları için kendilerini bu işlere lüzumundan fazla kaptırmadılar. Kurtuluş gününü bekleyerek avunmaya çalıştılar.

Doğum yaklaşınca sıhhi sebepler yüzünden genç rahibe Lükres’le arkadaşı civarda Sezar’a ait bir küçük av köşküne taşındı.

Doktor Savelli ile Sezar’ın kâhyası Perotto köşke daha evvel yerleşmişlerdi.

Lükres Alfonso'ya mı, yoksa Fransız subayı d'Allegr'e mi ait olduğunu pek kestiremediği kızını çok zor doğurdu.

Doktor yavrucuğu kucığına alarak dışarıya çıktığı zaman lohusa henüz yarı baygındı.

Dışarıda bekleyen Sezar, bebeğin kız mı, oğlan mı olduğunu anlamaya lüzum görmeden:

“Perotto al şunu!” diye homurdandı.

Kâhya yavruyu götürdü. Biraz sonra geri döndü:

“Tamam efendimiz,” diye sahte bir kederle başını önüne eğdi, “maalesef yaşamadılar. Çocuk sizlere ömür...”

“Mükemmel aferin köpoğlusu...”

Doktora döndü:

“Lohusamız tehlikeye maruz değil ya?” diye sordu.

“Hiçbir tehlike mevcut bulunmuyor.”

“Emin misiniz?”

“Yüzde yüz.”

“Öyleyse teşekkür ederiz aziz üstadım. Yorgunsunuz. Evinize dönün. İcap ederse sizi çağırırız! Perotto doktoru götürecektir araba hazır mı?”

“Hazır efendimiz!”

“Bize birer şarap getirsinler.”

Perotto bir tepsi içinde iki kupa şarap getirdi. Doktor birisini, Sezar da ötekisini aldı. İkisi de beraberce ağızlarına götürdüler. Doktor ikinci yudumu içmeye vakit bulamadan yıldırımla vurulmuş gibi yere serildi. Biraz kıvrandı, nihayet katıldı kaldı.

Sezar dudaklarına kadar götürdüğü zehirli kupayı büyük bir sükûnetle tepsiye koyarak:

“Kalbi durdu zavallının,” dedi, “yazık oldu. İyi doktordu. Cesedi gömsünler!” – Bir kese çıkarıp uzattı – “Şunu da karısına yollarsın. Teessürlerimizi bildir.”

Perotto keseyi kaptı, cebine indirirken eğildi.

Sezar Borjiya böyle işler görürken dayanılmaz bir zevkle beraber büyük ordulara kumanda ederek zafer kazanmanın gururunu duyuyordu. Gözlerini azametle kısmıştı.

Bedbaht doktorun leşini sürükleyen uşak kalabalığına bir müddet daldı. Sonra: “Tamam!” diye sırtı, “işte dünya böyle idare edilir!”

Lükres'in manastırdan çıkması için mazeret bulmaya hacet bile kalmamıştı. Dünyanın selameti namına yeniden evlenmesi icap ediyordu.

Fransız ordusu İtalya'yı tamamıyla bırakıp defolmuştu. Halk Papa'nın kazandığı bu kansız zaferi bir türlü unutamıyor, Borjiya'ların önünde yerlere sürünüyor, bastıkları toprağı öperek onlara layık birer teba olmaya çalışıyordu.

Paskalya yortusunda Lükres'in Napoli Kralı'nın yeğeni Biskelli ile nişanlandıkları ilan olundu.

Lükres manastırda geçen erkeksiz hayatın acısını çıkarmak için Vatikan'a döner dönmez kendisini yeniden ihtiraslarına kapıp koyuvermişti. Fakat bu sefer açıktan açığa rezalet çıkarmak Borjiya'ların işine gelmediğinden daha ihtiyatlı davranıyor, sevgililerini sarayın içinden seçiyordu.

Nişanın ilanı sırasındaki sevgilisi babasının hususi kâtipliğini yapan genç ve yakışıklı İspanyol papazı Fransesko idi. Fransesko zeki ve ateşliydi. Her bulunduğu yerde kadınlar birbirlerine girmişler, uğruna birçok çılgınlıklar yapmışlardı. Bu suretle kadıncı bir erkek olarak şöhreti vardı. Koyu siyah gözleri her zaman parıltılı, sesi her zaman dolgun ve şehvetli, vücudu demir gibi kuvvetliydi. Ayrıca tam Lükres'in istediği gibi sakalsızdı da... Esmer yüzünde kalın kırmızı dudakları ihtiraslı bir erkek olduğunu meydana koyuyordu. Lükres'i sahiden sevmişti. Nişanlanmasına üzölüyordu ama teselli bulduğu taraf da yok değildi. Güzel metresi beğenerek evlenmiyordu. Nişanlılar henüz birbirlerini görmemişlerdi bile...

Nişanın ilanını fırsat bilen Roma yeniden sokaklara dökölmüştü. Gece fener alayları tertiplendi. Meydanlarda yakılan büyük ateşlerin etrafında dans ediliyor, kalabalıklar güzel nişanlıyı selamlamak için kitleler halinde Vatikan'a doğru yürüyorlar, balkonda oturan genç kadını alkışlıyorlardı.

Lükres halk tarafından alkışlanmayı çok seviyor, onlara el sallıyor, şarap dağıtılmasını emrediyordu.

Sevgilisi Fransesko tam arkasında durmuştu.

Balkonun önündeki meydan her tarafta yakılan ateşlerle gündüz gibi aydınlıktı.

Her řey usulüyle cereyan edip dururken apansız bir vaka oldu. Kafilelerden birisine karışmış süvarilerden birinin bindiği beyaz aygır adeta kudurdu. řaha kalkarak, ifte atarak süvarisini üstünden dūřürüp kısraklardan birisine saldırdı. Kısradıın binicisi kendisini fırlatarak parçalanmaktan zor kurtarmıştı. Halk gülererek, bağırarak, alkışlayarak azgın aygıra yer açtı.

Aygır, kısradı bir müddet tartakladıktan, ensesini dişledikten sonra üstüne sııradı. Papanın muhterem kerimesinin huzurunda adeta cebren ırzına geçti.

Bu manzara Lükres'i de, arkasında duran Fransesko'yu da kendilerinden geçirmişti. Papaz balkonun loşluğundan faydalanarak eliyle kadının belini tuttu.

Lükres inleyerek, kıvranarak bu temastan kurtulmak istedi. Sonra buna gücünün yetemeyeceğini anlamış olacak ki birdenbire yerinden kalktı:

"Gidelim sevgilim," dedi, "haydi gel, abuk!"

Koridorlardan koşar gibi geçerek yatak odasına can attılar.

Halbuki Sezar, nişandan sonra bu münasebetin tamamıyla kesilmesini emretmiş, Fransesko da bu emre sonuna kadar itaat edeceğine söz vermişti.

Sezar kendisine verilen sözlerin tutulmasını isterdi.

Lükres'le sevgilisinin deli gibi koşarak yatak odasına kapandıklarını Papa'nın küçük oğlu Gandiyo Dükü Gibredon'un karısı Sanciya'dan başka kimse görmemişti. Sanciya ufak tefek, fakat son derece güzel vücutlu, ateşli bir kadındı. Fransesko'yu da çok beğeniyordu. Bundan başka Biskelli'nin de kız kardeşiydi.

Sezar'ın emrini bildiği için kıskançlıkla kıvrınarak kayınbiraderini aramaya başladı.

Sezar küçük bir salonda yalnızdı. Perdeyi aralamış aygırın marifetini seyrediyordu. Dalgındı. Bu sebeple yengesinin içeri girip kapıyı hafifçe kapattığını fark etmedi.

Kadın yanına yaklaşıncı hızla döndü. Sanciya kurnaz kurnaz gülümseyerek:

“Aygır yaman!” dedi, “aygır ferman dinlemiyor. Tıpkı Fransesko gibi...”

Sezar:

“Fransesko'ya ne olmuş?” diye sordu.

“Ne olacak? Tıpkı şu beyaz aygır gibi kız kardeşinizi kaptı, yatak odasına sürükledi. Şimdi orada aynı işi yapmakta olduğuna eminim!”

“Aynı işi mi? Bu ne cüret?”

Yengesinin bileğine yapışmıştı. Sanciya Sezar'ın öfkeli haline bayılıyordu. Birdenbire kıskançlığını filan unutarak canı yanmış gibi hafif bir çığlık koyuverdi, kendisini Sezar'ın kollarına attı.

“Bileğimi çürüttün,” diye nazlandı, “sen ne kuvvetli erkeksin Sezar...”

Sezar her şeye hazır olan yengesine bir müddet dikkatle baktı.

“Fransesko işi sonraya kalsın meleğim,” diye fısıldadı, “meraklanma hepimizin öcünü o İspanyol'dan yakında alırım. Ver bakalım şu güzel ağzını...”

Kenardaki bir sedire doğru öpüşerek gittiler, üstüne birbirlerine sımsıkı sarılarak yıkıldılar.

Aynı dakikalarda, Lükres'le sevgilisi de aynı işle meşguldüler. Dünyayı unutmuşlardı. Dünyayı değil, daha doğrusu ölümü unutmuşlardı.

XXVIII

Nitekim evlenme mukavelesinin imzalandığı günün gecesi, Sezar kız kardeşine gayet süslü bir paket yolladı.

Lükres bunu sevinerek açtı ve açar açmaz müthiş bir feryat kopararak geriledi. Kutuda bileğinden kesilmiş kanlı bir insan eli çıkmıştı. Fransesko'nun Borjiya'ların kadınlarından birisine dokunmaya cüret eden eli...

Lükres bayılmadı, ağlayamadı. Günlerce öyle kaskatı kaldı. Böyle bir hadiseden sonra ağabeysiyle münakaşa etmek beyhudeydi. Fransesko'nun haydutlar tarafından pusuya düşürülüp öldürüldüğü söylendi, mesele kapandı.

Başka bir zaman olsa Lükres Sezar'a kızar, bağırır, lanetler yağdırırdı. Fakat son günlerde Papalık para sıkıntısı çekiyordu. Fransız istilası İtalya'yı zayıf düşürmüş, baza papazların Borjiya'ların kanlı istibdadına karşı ayaklanmaları Papa Dördüncü Aleksandr'ın nüfuzunu kırmıştı.

Vatikan'da para sıkıntısı en fazla çeken de Sezar'dı. Yarım düzineyi bulan metreslerine eskisi gibi hediyeler veremiyor, ruhundaki hudutsuz israfı tatmin edemediğinden kuduruyordu.

Sarayın içinde kudurmuş bir kaplana, daha doğrusu tırpanı rastgele sallayan ferman tanımaz Azrail'e dönmüştü. İhtiyar Papa bile oğlundan çekiniyor, işlediği lüzumsuz cinayetlere, masum kanlarını manasız yere dökmesine ses çıkaramıyordu.

Sezar insan öldürmek hırsıyla sevişmek ihtirasını atbaşı beraber götüren rezillerdendi.

Öldürdükçe kadınlara karşı duyduğu şehvet hissi artıyor, bu his arttıkça kudurup etrafındaki biçarelere hançerle, zehirle saldırıyordu.

Bilhassa kız kardeşine karşı duyduğu sapık arzu coşmuş, deli kıskançlığı önüne geçilmez bir dereceyi bulmuştu.

Biyanka ile manastırda geçirdikleri hayatın bütün tafsilatını Lükres'ten dinlediği için kız kardeşinin nedimesine karşı önüne geçilmez bir istek duymaya başladı.

Biyanka da aksine bu heriften nefret ediyor, gözüne görünmemek için elinden geleni yapıyordu.

Bir gece, Lükres'in dairesine sapan koridorda karşılaştılar. Sezar kızı bileğinden yakaladı.

“Beyaz güvercinim,” diye fena fena sırttı, “Lükres uyudu mu?”

Kız kendini kurtarmaya bile cesaret edemedi:

“Henüz uyumadılar efendimiz!” diye cevap verdi.

“Nasıl? Hediyemi beğendiniz mi? Sonra aklıma geldi, ‘Keşke mumyalasaydım’ diye düşündüm. Daha mı iyi olurdu acaba?”

Biyanka korku ve nefretle sendeledi. Sezar:

“Ne o?” diye sordu, “yoksa yakışıklı İspanyol'u beraber mi kullanıyordunuz?...”

“Aman efendimiz...”

Bu yeni fikir Sezar'ın hasta ruhunu bir başka türlü sarsmıştı. Solukları sıklaştı, gözleri kaydı:

“Gel biraz,” diye fısıldadı, “odama gel de bak...”

Biyanka bağırmanın, Lükres'ten imdat istemenin bir işe yarayıp yaramayacağını bir an düşündü. Sezar'ın kız kardeşine karşı neler hissettiğini de, manastırdaki işlerden haberi olduğunu da biliyordu.

Sezar'ın arzularına boyun eğmemenin neticelerinden haberdardı.

“Yoksa beni beğenmiyor musun yavrum?”

Papa'nın saraylarında yetişmiş nedime daha fazla düşünmedi. Kollarını deli herifin boyununa dolayarak,

“Bugünü bekliyordum efendimiz,” diye yalandan inledi, “bu iltifatınızı senelerdir bekliyordum.”

Sezar genç kadını kucaklayıp kaldırdı. Odasına taşıdı. Yatağa bırakırken:

“Senin gibi güzel bir kadının erkekleri unutmamasına gönlüm razı gelmez,” diye fısıldadı, “bir kadın Lükres'i de sevse erkekleri unutmamalı...”

Papa'dan boşanan Vanoza, Roma civarındaki تنها sarayında tek başına oturuyordu.

Bütün zevki arada sırada küçük ziyafetler hazırlayarak çocuklarını davet etmekte. Bütün kötülüklerine rağmen Sezar'ı diğer evlatlarından daha çok sevmekte devam ediyordu.

Lükres'in yeniden evlenmesi şerefine bir ziyafet tertibini düşünmüş, çocuklarını davet etmişti. Sezar'ın küçük kardeşi Gandiya Dükü'nün karısı Sanciya ile metres hayatı yaşadığını başta kocası olduğu halde bilmeyen yoktu. Buna rağmen iki kardeş ve ortak kullandıkları genç kadın Vanoza'nın sarayında aynı masa başına oturmaktan çekinmiyorlar, yalnız Borjiya'lara mahsus bir hayasızlıkla bundan adeta zevk alıyorlardı.

Lükres annesinin davetine gitmek için hazırlanırken Papa'nın yeni hususi kâtibi koşarak geldi, soluk soluğa:

“Mukaddes pederimiz sizi acele istiyorlar!” dedi.

Lükres.

“Ne var?” diye telaşlandı, “birdenbire hastalandılar mı?”

“Hayır efendimiz, hastalanmadılar.”

“Öyleyse...”

Dünyanın en çirkin adamlarından birisi olan papaz başını önüne eğdi, Lükres merak içinde giyindi.

Babası perişan bir haldeydi. Küçük oğlu Gandiya Dükü Givanni, annesinin sarayına yakın bir تنها köşe başında dört maskeli haydudun taarruzuna uğrayarak hançer darbeleriyle delik deşik edilmişti. Haydutlar cesedi nehre atarken tesadüfen bir devriye ile karşılaşmış, bırakıp savuşmuşlardı.

Baba ile kız birbirlerine sarılarak bir müddet ağlaştılar.

Sadece Vatikan ve Borjiya'ları değil, bütün Roma'yı, hatta İtalya ile beraber bütün Hıristiyanlık âlemini dehşete düşüren bu cinayetin arkasında Sezar Borjiya'nın korkunç hayali vardı. Hem de ölen kardeşinin karısını belinden tutarak dikilip duran melun hayali...

Sezar bu cinayete iki hedefe birden erişmişti. Artık güzel Sanciya'yı birisiyle ortak kullanmayacaktı. Biri de çok tutumlu bir adam olan kardeşinin Papa Dördüncü Aleksandr ile Lükres hakiki katilin içeri girmesini yürekleri buz gibi beklediler.¹

Sezar kederli görünmeye bile lüzum görmeden yaklaştı.

“Borjiya'ların acısı büyüktür,” diye hafifçe eğildi, “muhterem hemşiremiz Lükres elbette düğünün biraz gecikmesini münasip görürler.”

Bu sözlerden sonra Borjiya'ların arasında Givanni'den artık hiç bahsedilmedi.

Hakiki katil ölen biçarenin kız kardeşiyle karısını o gece teselli etmek vazifesini de yüklendi ve bu işi müthiş bir ihtirasla mükemmelen başardı.

¹ Orijinal metinde bu şekilde. –yhn

Lükres yeni kocasını ömründe ilk defa düğün günü görebildi. Napoli Kralı'nın yeğeni olan Kont Biskelli karısından daha küçüktü. Yakışıklı, güçlü kuvvetli, aynı zamanda çok zengin ve çok zeki bir delikanlıydı. Ciddi şeylerden ziyade eğlencelere düşkün olduğu söyleniyordu.

Karı koca birbirlerinden hemen hoşlandılar. Baskelli Borjiya'lar, bilhassa Sezar hakkında çok şeyler duymuştu. Lükres hakkında o zamana kadar kulağına gelen sözler de pek parlak sayılmazdı. Napoli Kralı'nın yeğeni, siyasi sebepler dolayısıyla hazırlanmış olan bu evlenmeye zaten fazla değer vermemiş, Lükres'in dillere destan güzelliğini de mübalağa saymıştı. Kanaatınca Borjiya'lar denilen haydut sürüsünden güzel kadın çıkamazdı. "Olsa olsa bu kız da cadının, pis büyücünün birisi," diyordu. Sezar'ın kız kardeşine karşı duyduğu garip hisler malum bulunduğundan Lükres'i cadı karı gibi düşünmek işine geliyordu.

Kanlı kardinali bu suretle kışkırtmamış olacak, karısıyla alâkasını mümkün mertebe uzak tutarak vaziyeti kurtarmaya çalışacaktı.

Fakat bütün bu evdeki pazarlık çarşısına uymadı. Körpe delikanlı olgun Lükres'i görür görmez sevdi, Hele gerdeğe girdikten sonra bu sevgisi ihtiraslı bir aşk halini aldı.

Lükres yüreğinden Alfonso'ya karşı duyduğu büyük iptilayı söküp atamamıştı ama kocasının güzel yüzü, kuvvetli kolları bu iptilayı uyutabilmişti. Daha ilk saatlerde yakışıklı delikanlıya kısaca "Selli" diye hitap etmeye başladı. Bütün ustalığını ortaya dökerek kocasını kendisine bağlamayı becerdi.

Birbirlerinin kollarında aşkın en derin heyecanlarını tadararak sabaha kadar seviştiler.

Ertesi sabah – 1498 baharının ılık ve renkli sabahlarından biri – gözlerini açtıkları zaman saadetlerine bir müddet inanamadılar. Sonra ikisi de yavaş yavaş aynı şeyi düşünerek titredi: Sezar bu saadeti çekemeyen bir iblisti.

Lükres ilk defa aşkını ve sevdiği erkeği gaddar kardeşine karşı savunmaya sahiden ahdedti.

O gün öğleye doğru bu kati kararın tatbikini kolaylaştıracak çok iyi bir haber aldılar: Fransa Kralı Kambur Şarl ölmüş, Sezar cenaze merasiminde bulunmak ve yeni kralın tahta oturduğunda Papalığı temsil etmek için Paris'e doğru acele yola çıkmıştı.

Borjiya'lar bu ölüm haberini çoktandır bekliyorlardı. Babası ve Sezar buna göre planlar hazırlamışlardı. Şarl'ın yerine Fransa Kralı olacak On ikinci Lui'nin dostluğunu kazanmak lazımdı. Bu dostluğu ilerletmek için icap ederse Sezar bir Fransız prensesi ile evlenecekti.

Yeni güvey bütün bunları birer müjde gibi dinledi. Sezar burada olmadıkça başına bir felaket gelmesi ihtimali de yok demektir.

Karısına sevgiyle sarıldı.

Ne çare ki Borjiya'ların melun kudretiyle ne kendilerinin, ne de etrafındakilerin mesut olmasına imkan yoktu.

Yeni evlilerin saadeti de kısa sürdü. Sezar'ın Fransa'da bulunduğu bir sene göz açıp kapayıncaya kadar geçip gitti.

Bu rezil ailenin ruhlarındaki cinayet işlemek hırsını temsil eden korkunç mahlûk, Sezar Borjiya Roma'ya döndü. Fransa'nın yeni kralı On ikinci Lui'yi de aldatıp kendisine bağlamış, Navar Kralı'nın kız kardeşi Prenses Şarlot d'Albra ile evlenmişti. Bu suretle Sanciya unutulup bir kenara atılmış oluyordu.

Sezar Fransa Kralı ile anlaşabileceğini anlamış, planlarını ona göre değiştirmişti. Her çeşit entrikaya, ihanete yaratılışı itibariyle taraftar olan Papa Dördüncü Aleksandr bu yeni planları derhal beğendi. Katil oğluna istediği bütün salâhiyetleri verdi. Zaten bunları kendisi vermemiş olsaydı da Sezar cebren alacaktı.

Fransa Kralı Milano ile Napoli'nin Borjiya'larla kendi arasında pay edilmesini prensip itibariyle kabul etmişti.

Sezar ilk iş olarak babasının can düşmanı ve Fransızların eski müttefiki Kardinal Della Rovero ile anlaştı. Hedef Milano ve Napoli olduğu için kız kardeşinin kocası da ister istemez mahvedilmesi lazım düşmanlar listesine katledildi.

Lakin Sezar'ın muhalifleri de boş durmuyorlardı. Hazırlanan komplo casuslar tarafından tam zamanında Borjiya'ların damadı Biskelli'ye haber verildi.

Biskelli karısına sahiden âşıkta ama kendi canını daha da çok seviyordu. Haberi alır almaz gebe olan Lükres'e bile bir şey söylemeden savuştu. Eski metreslerinden İzabella'nın şatosuna sığınıp saklandı.

Bu hareket Lükres'i hem kederlendirdi, hem de öfkeliendirdi. Bu öfkeyle bütün Borjiya'lığını topladı. Babasının karşısına dikilerek kocasını istedi. Biskelli'nin kılına dokunduğu takdirde Sezar'ı öldüreceğini söyledi.

Papa çok müteessir olmuş gibi davrandı. Sezar'a atıp tuttu. Etrafa adamlar çıkarıldı. Güveyin izi nihayet keşfedildi.

Papa Dördüncü Aleksandr'ın yazdığı hususi mektup ürkek delikanlıyı biraz yatıştırdı. Zaten canını kurtarmak için de olsa eski metreslerinden birine iltica etmekle büyük bir hata işlediğini anlamıştı

Papa'nın mektubuna güvenerek karısının yanına dönmeye karar verdi.

Fakat Sezar böyle şakalardan hazzetmiyordu. Eniştesini Roma'ya girmeden karşılamak üzere yol boyunca birkaç atlı çıkardı. Bunlar gözünü budaktan sakınmaz namlı silahşörlardı. Biskelli'nin muhafızlarını kolayca dağıttılar. Kılıçlarını delikanlının göğsüne sapladılar ve öldü zannederek bırakıp gittiler.

Kocasının yarı ölü bir halde saraya getirilmesi Lükres'i dehşete düşürdü. Birkaç gün evvel babasına koşarak etrafa tehditler yağdıran korkunç kadının yerini gözü yaşlı bir biçare alıvermişti.

Yaralıyı muayene eden doktor büyük bir tehlike görmedi. Zafiyet fazla kan kaybından ileri gelmişti. Biskelli iyi beslendiği takdirde birkaç haftaya kadar ayağa kalkabilecekti.

Cinayetin bu suretle ucuz atlatılmış olması Lükres'e sakinleşme ve düşünme fırsatı verdi.

Karnındaki çocuğun babasının ödleklığı, eski metreslerinden birine sığınması canını sıkmış, yüreğinde uyuklayan bir hissi yeniden azdırmıştı. Artık yiğit, pervasız Alfonso'yu daha sık hatırlıyor, gizlice içini çekiyordu.

Fakat bu değişme Sezar'a karşı duyduğu öfkeyi azalttığından sadece ağabeysinin işlerini bozmuş olmak için kocasını müdafaaya karar verdi.

Kışa doğru doğurduğu oğlana büyükbabası Rodrig'in adı koyuldu. Bu sıralarda Borjiya'larla Sforza'ların arası büsbütün açılmıştı. Sezar bu ailenin bütün erkeklerinden daha tehlikeli saydığı Katerina Sforza'nın Forli'deki meşhur Romagna şatosuna saldırmaya hazırlanıyordu. Burası o devir İtalya'sında zaptı imkânsız kalelerden birisi sayılmaktaydı. Son zamanlara kadar Papa Dördüncü Aleksandr'ın en yakın arkadaşı sayılan Katerina Sforza Sezar'a karşı koymaya hazırlanıyor, etraftaki prenslerden bu hususta yardımlar istiyordu. Eskiden Roma saraylarının en güzel kadınlarından birisiydi. Saçının teli kadar erkekle yattığı meşhurdu. Gözünü budaktan sakınmadığını, bizzat kılıç ve hançer kullandığını herkes biliyordu.

Kadın kendisine sadık kuvvetlerle beraber altı çocuğunu yanına alarak şatoya çekilmişti.

Başta Milano prensi olmak üzere Borjiya'lara düşman asilzadelere yolladığı mektuplarda Borjiya'ların gayet iyi bildiği mülevves hayatını bütün açıklığıyla anlatıyor, Papa'ya "Koca pezevenk", Sezar'a "Kız kardeşinin ırzına geçen katil" Lükres'e de "Roma'nın en adi orospusu" demekten çekinmiyordu.

Sezar kudurmuştu. Hırsı Katerina'ya yöneldiği için eniştesini temizlemek işini geri bıraktı. Zaten öz kardeşinden sonra güveyi öldürmek doğru olmayacak, dedikodular büsbütün alıp yürüyecekti. Biskelli'den kurtulmak için kendisine büyük bir zafer lazımdı.

Bu sebeple Katerina Sforza'ya var kuvvetiyle yüklendi. Kışın şiddetine rağmen şatoyu muhasara etti. Bu mevsimsiz muhasarada casusların getirdikleri haberlerin tesiri olmuştu. Şatonun zahiresi azdı.

Nitekim Milano prensinden umulan imdat kış dolayısıyla yetişmedi. Muhasaradakiler açlık yüzünden teslim olmak zorunda kaldılar.

1500 senesinin Şubat'ında Roma'da Papa Dördüncü Aleksandr Papalığa seçilmesinin yıl dönümünü kutlarken Sezar'ın askerleri şatoya girdiler.

Bütün müdafileri kılıçtan geçirdiler. Her şeyi talan ettiler. Sonra da binaya ateş verildi.

Katerina ile dört oğlu ve körpe kızı gaddar galibin huzuruna getirilmişti.

Katerina Sezar'ın huzurunda zerre kadar korku eseri göstermedi. Mektuplarında yazdıklarını pervasızca tekrarlardı. Sezar bu hareketlerden adeta memnun oluyor, gözlerini süzerek sırtıyordu.

"Hakkımızda bu kadar iyi malumat almanıza sevindim," dedi, "birbirlerine kılıç çekenler denk olmalı. Düşmanını iyi tanımak akıllı olmaya delalet eder. Sizde akıl var. Binaenaleyh kazandığım zafer aciz bir kadına karşı elde edilmiş sayılmaz. Birbirimize denk olduğumuz cihete gelince, ben de Sforza'lar için sizin bile söylediklerinizi aynen tekrarlarım ve yalan söylemiş sayılmam. Şahsen size gelince, 'Katerina Sforza'yı içinizde yakından tanıyan var mı?' diye bağırırsam bütün İtalyan erkeklerinin en az yüzde kırkı 'Var' diye cevap verir. Hepsi de yatağınızdan geçmiş erkekler... Sizi kötü orospulardan olmadığınız için takdir ediyorum. Birazdan kızlarınızı iyi yetiştirip yetiştiremediğinize bizzat bakacağım. Eğer Sforza'ların körpe kızları bu imtihanı iyi atlatmazlarsa canım sıkılır..."

Katerina devrin şartlarını bilmeyenlerden değildi. Dünyaya kurt sürüsünün affetmez kanunları

hakimdi. Önce tekerlenen tecrübeye ister istemez razı olacaktı. Yalvarmanın, yakarmanın hiçbir faydası yoktu.

Gözlerini kısarak Sezar'ın yüzüne bir müddet baktı. Sonra bu pis surata tükürdü.

Sezar o gece Sforza'ların birisi on iki, öteki on üç yaşındaki iki kızını aynı zamanda imtihana çekti. Bu imtihandan memnun kaldığını ertesi gün Katerina'dan saklamadı.

Sezar talandan hissesine düşen kıymetli eşyaları katırlara yükletti. Şatonun civarındaki bütün kasaba ve köyler daha evvel yağmalanmış, kaçamayan erkekler öldürülmüş, yakalananlar esir pazarlarında satılmak üzere zincire vurulmuştu. On yaşından aşağı çocuklar gaddarca katledildi. Kadınların ırzına geçildi ve güzeller pay edildi.

Katerina Sforza ile kızları asilzade olduklarından bir arabaya bindirilmişlerdi. Katerina'nın dört oğlu karların üzerinde çıplak ayakla yürümeye mecbur edildi. Bunlar ayrıca birbirlerine zincirle bağlanmışlardı.

Sezar Roma'ya muazzam bir zafer alayıyla girdi. Romalılar yeni Sezar zaferini büyük bir coşkunlukla, "Yaşa, varol!" diye bağırarak karşıladılar. Borjiya'lar İtalya'nın en asil ailelerinden Sforza'lara karşı büyük bir zafer kazanmışlardı. Bu gidiş bütün memlekete Borjiya'ların pek yakında hakim olabileceğini gösteriyordu

Sezar bu işi çoktan planlamıştı. Nisbeten zayıflar daha evvel temizlenecek kuvvetliler sonraya bırakılacaktı. Kuvvetlilerin en başında Ferrara Düğü vardı; yani Alfonso D'Este'nin babası...

Sezar bu karara geldikten sonra kız kardeşinin yeniden dul kalması icap ediyordu. Lükres'in Alfonso'da gözü olduğu malumdu. Binaenaleyh Alfonso ile evlenmek şartıyla dul kalması canını fazla sıkımayabilirdi.

Nitekim Roma Sezar'ın zaferini kutlarken bir sabah kiliseden çıkan Biskelli ikinci defa taarruza uğradı ve bu sefer ölümden kurtulamadı.

Lükres tekrar dul kalmıştı.

Sezar'ın tahmini doğru çıktı. Kız kardeşi Alfonso ile evlenmesi ihtimali karşısında kocasının kederini çabuk unuttu. Filhakika matem elbisesini bir müddet sırtından çıkarmadı, bir müddet eğlencelere iştirak etmedi ama güzel Biyanka ile yeniden içli dışlı olmaktan da nefsinin mahrum etmedi. Nedimesinin kollarında geçirdiği geceler yalnızlığının can sıkıntısını dağıtıyor, gene onun yardımıyla körpe ve yakışıklı saray mensuplarından bazılarını gizlice kabul ediyordu.

Alfonso'nun huyunu bildiklerinden bütün bu geçici eğlenceler gayet gizli tutulmakta, Lükres teselliye muhtaç bir dertli dul rolünü mükemmelen oynamaktaydı.

Sezar Sforza'ların bakiyesini temizlemek için eski kocasının Pesaro'daki malikanelerine saldırmıştı. Döğüşler burada pek çetin olmadı. Sezar'ın talana alışık askerleri de iyi vuruştular.

Lükres hasta babasını Vatikan'da bırakarak yaz mevsimini daha serbest geçirmek üzere Nepi'deki bir şatoya gitti. Ancak babası kilisenin merdivenlerinden düşerek yaralandığı zaman Roma'ya döndü.

Baba ile kız aylardır görüşmemişlerdi. Birbirlerine anlatacak birçok şeyleri birikmişti.

İhtiyar Aleksandr Borjiya nihayet büyük müjdeyi verdi:

"Dulluk elverir yavrum, evlenmelisin..."

Lükres bu sefer kendisine kimi teklif edeceklerini biliyordu. Yüzü saadetten kıpkırmızı kesilerek utanmış gibi başını öne eğdi.

"Sana münasip bir koca bulduk," dedi, "kim olduğunu elbette merak edersin. Borjiya'ların eski

sadık dostlarından Ferrara Kontu'nun oğlu namlı asker Alfonso D'Este... Nasıl memnun oldun mu?"

Lükres daha fazla dayanamadı, babasının boynuna atıldı.

Papa devam etti:

"Eylül'de nişanlandığınızı ilan ederiz. Düğün için de fazla beklenmemeli... Ne dersin?"

Lükres cevap vermedi.

"Başkasını seviyorsan haber ver yavrum, ben seni zorla evlendirecek kalpsiz babalardan değilim."

Büyük Borjiya kendisiyle ve kızıyla eğleniyordu. Çünkü birinci nişanlısı da dahil olduğu halde ilk iki kocasına verilirken fikrini sormaya bile lüzum görmemişlerdi.

Lükres babasının yalan söylemekteki alışkanlığına hayret ederken birdenbire müthiş bir ihtimal hatırına geldi.

Alfonso siyasete metelik veren erkeklerden değildi. İstemediği biri işi ona hiç kimse cebren yaptırılmazdı. Eğer bu tasavvurdan henüz haberdar bulunmuyorsa ortada sevinecek bir şey yok demektir.

Gözlerini babasının yüzüne dikerek sordu:

"Alfonso bu işe razı mı?"

"Bu nasıl bir soru! Sen razı olduktan sonra buna 'Hayır' diyebilecek erkekler de mi mevcut? Şaşım doğrusu... Galiba aynalara hiç bakmıyorsun yavrum, galiba sen kendi yüzünü unuttun... Seni istememek ne haddine! Dünden razı..."

Bu seferki hazırlıklar eskilerine hiç benzemedi. Lükres değişmiş, bambaşka bir kadın olmuştu. Saadetten uçuyor, bahtiyarlık eşsiz güzelliğini sanki her gün bir misli daha arttırıyordu.

İlk defa giyecekleriyle ayrı ayrı meşgul olmakta, en küçük teferruatta titizlikle durmaktaydı. Buna çok şaşan Biyanka'ya gülüyor, sevgili nedimesinin yanaklarını okşayarak:

"Şimdiye kadar giyim kuşamla uğraşmaya lüzum görmezdim," diyordu, "çünkü benim için esas olan giyinmek değil soyunmaktır. Şimdi vaziyet başka... Kalbimde her zaman hakim bulunan o gaddar erkeği giyinişimle de deliye çevirmeliyim."

Hakikaten çeyiz eşyası aylarca dillere destan oldu. Romanın asilzade âlemi aylarca bu hazırlıklardan bahsetti. Davetliler de ziyafetlerde hep bunları konuşuyorlardı.

Lükres gene ilk defa sahiden manastıra çekilmiş gibiydi. Erkek münasebetlerini tamamıyla kesmişti. Kendisini bir genç kız gibi eski sevgilisine saklıyor, ona sanki bekâretini verecekmiş gibi heyecanlar geçiriyordu.

Alfonso'yu nişanlandıklarından beri görmemişti. Daha doğrusu kendisini korkunç bir kudretle sevdikten sonra insafsızca kırbaçladığı o vahşi aşk gecesinden beri karşılaşmamışlardı. Sadece mektuplaşıyorlar, hislerini birbirlerine ateşli mısralarla anlatmaya çalışıyorlardı.

Lükres'in Roma'ya gelmesi için yalvarmaları hep boşa gitmişti. Alfonso her zamanki gibi inatçılık ediyor, "Sırası var," diye atlatıyordu.

Lükres'in ihtiraslı arzuları dayanılmaz bir dereceyi bulmuştu. Bu beklemeyi hem seviyor, hem de kendisini bekleten kalpsiz sevgiliye kızıyordu 1501 yılının Noeli, işte böyle bir öfke nöbeti sırasına rastladı.

Lükres bu sebeple Papa'nın da iştirak ettiği gece ayininde bulunmak istemedi.

Dairesinde yapayalnız kalmıştı. Kendisini tamamıyla terk edilmiş saydığından öfkesine derin bir keder de karışıyor, yalnızlık dayanılmaz bir azap halinde yüreğini sızlatıyordu.

Biyanka'yı bile yollamış, odasındaki bütün ışıkları söndürerek ocağın karşısına oturmuştu.

Oynak alevlere bakarak karanlık, ümitsiz şeyler düşünüyordu ki koridorda ayak sesleri duydu.

Daha doğrusu bu sesleri duymadan hissetti.

İçeriye kim girerse girsin fena halde haşlayacaktı.

Kapı açıldı. Lükres öfkeyle titreyerek hazırlandı. Gelenin Biyanka olduğuna emindi. İzin verdiği halde kendisini yalnız bırakmayı münasip görmemiş olacaktı. Bu alâka hiddetini azaltacağına aksine arttırdı.

Hışımlla döndü:

“Sen... Sen misin?” diye “boğuk bir çığlık koyuvererek yerinden sıçradı.”

Karşısında, odayı kaplayan yarı karanlıkta bunca senedir özlediği sevgilisi, nişanlısı, müstakbel kocası Alfonso D'Este duruyordu.

Erkeğin gülümseyen yüzüne ocaktaki alevlerden kırmızı bir ışık vurmuştu. Hayal gibiydi. Hayal gibi değil, efsane kahramanları gibi...

Eteklerini parçalayarak atıldı. Kollarını boynuna doladı. Öpmeyi bile akledemeden öylece, nefesini keserek bekledi.

Alfonso:

“Benim elbette!” diye güldü, “hiç mi beklemiyordun?”

“Hiç...”

“İşte geldim. Hasretine daha fazla dayanamadım. Bir insan seni severse senden uzakta yaşayamaz.”

“Yalan söylüyorsun. Sen yıllarca benden uzakta yaşadın.”

“Senden uzakta kaldım Lükres fakat yaşamadım. Yaşadığım zamanlar, hayalini gördüğüm, rüyama girdiğin zamanlardı...”

Lükres şaşırarak bir adım geri çekildi, Alfonso'nun yüzüne hayretle baktı.

“Bunlar nasıl sözler sevgilim?.. Bunlar beni öldürebilir.”

Ağlayarak tekrar atıldı. Bu sefer sımsıkı kucaklaştılar.

Alfonso sevgilisini kuvvetli kollarıyla kaldırdı. Geniş sedire doğru taşırken dudakları boynuna yapıştı. Tıpkı ilk nişan gecesini terasta olduğu gibi...

Lükres'in bütün vücudu titredi. Sonra hazla gerildi. Sedire yetişmeden arzu ve ihtirasla kendinden geçti.

Dışarıda kanlı Borjiya'lar devrinin çanları soğuk gecenin karanlığını kımıldatmadan boğuk seslerle vurmaya başlamıştı.

SON